

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

wild for you

New York Times and USA Today Bestselling Author

KRISTEN PROBY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

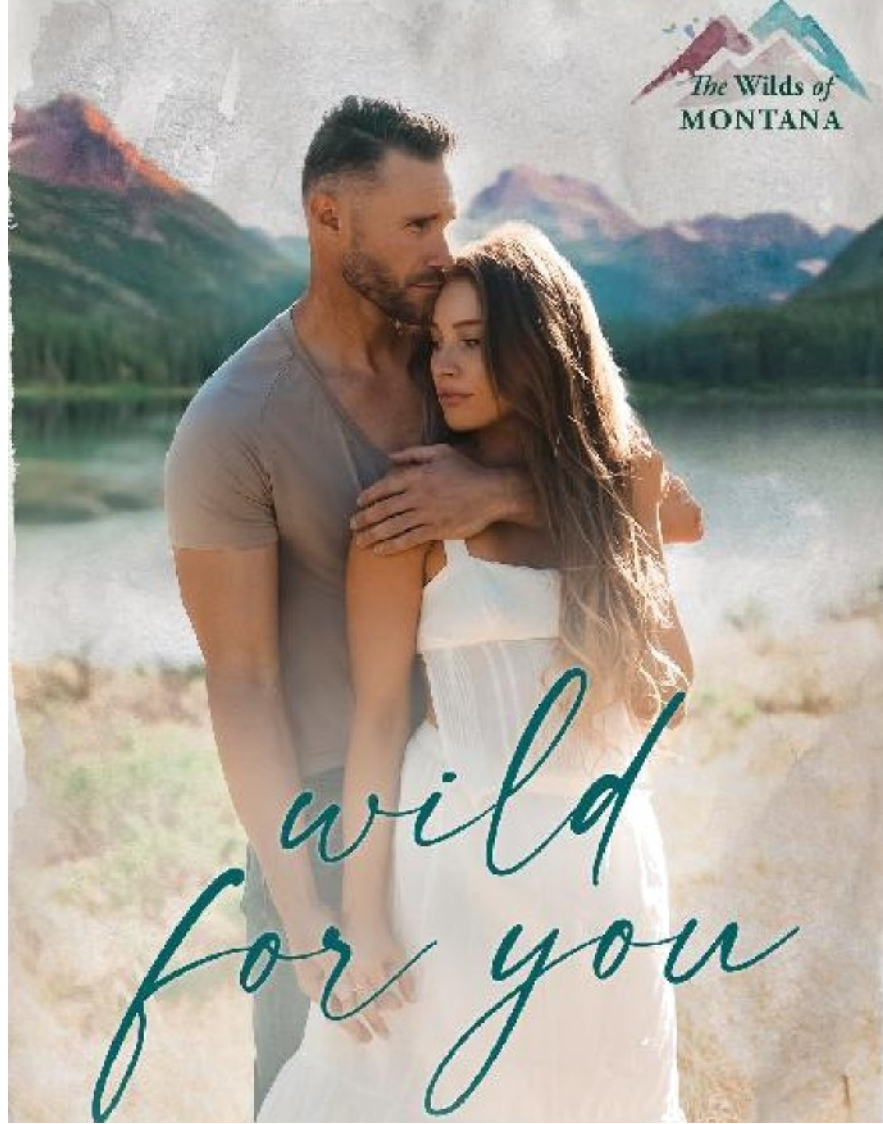
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

New York Times and USA Today Bestselling Author

KRISTEN PROBY

SANA DELİ GİBİ

MONTANA'NIN VAHŞİ DOĞASI

KRISTEN PROBY

**&
AMPERSAND
PUBLISHING, INC.**

İÇİNDEKİLER

[Başlık sayfası](#)

[Önsöz 1.](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25 Epilog](#)

[Merry and Wild Önizleme](#)

[Haber Bülteni Kaydol](#)

[kitaplarıKristen Proby'nin](#)

[diğer :](#)

[Yazar Hakkında](#)

Senin İçin Vahşı
Montana'nın Vahşı Doğası
Romanı Yazar
Kristen Proby

SANA VAHŞİ

Montana'nın Vahşi Doğası Romanı

Kristen Proby

© 2023 Kristen Proby

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap, yazarın izni olmadan basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz. Yazarın haklarını ihlal eden telif hakkı korumalı materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Tüm karakterler ve hikayeler yazarın mülkiyetindedir ve desteğiniz ve saygınız için teşekkür ederiz. Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgusal olup, gerçek kişilere benzetme amaçlanmamıştır.

Bu eserin hiçbir kısmı yapay zeka kullanılarak oluşturulmamıştır.

ÖNSÖZ

REMINGTON

"Sir?"

Utanç ve biraz da kaybolmuş hissiyle, Bozeman'a bakan pencereden arkamda duran kadına döndüm. "Evet?"

"Bunun çok zor bir dönem olduğunu biliyorum, ama kızınızla tanışmak ister misiniz?"

Kızım.

Kızımız. Jessica'nın ve benim. "Oh, tabii ki. Evet."

"Bu taraftan." Bana onu takip etmem için işaret etti ve beni floresan ışıklarla çok parlak bir şekilde aydınlatılmış uzun, kasvetli bir koridora götürdü. Kapalı kapıların arkasından insanların konuştuğunu, bazılarının ağladığını duyabiliyordum.

Ve tek düşünebildiğim, *beni buradan çıkarın.*

"Koşulların, şey, farklı olduğunu anlıyorum, ama size birkaç soru sormam gerekiyor."

"Tabii, önce bebeği görebilir miyim?" Evet, sesim sert ve kısık, ama lanet olsun, daha çocuğumu bile görmedim.

"Tabii," diyor ve beni bir odaya götürüyor. Bir dinlenme odası.

"Burası eşinizin olacağı yerd..." Sözüünü kesip boğazını temizliyor. "İçeri girin, oturun, ben kızınızı getireyim."

Başımı sallayıp boş yatağın karşısındaki rahatsız sandalyeye oturuyorum. Jessica'nın olması gereken yer burası, ameliyathaneye götürülürken değil.

"İşte geldi," aynı hemşire odaya geri girerken ve hastane beşiğini bana doğru iterek.

İçine baktım ve küçük kızım oradaydı.

"Altı pound, dört ons," diyor hemşire, "ve on sekiz inç uzunluğunda.

"Çok sağlıklı, Bay Wild."

"Evet." Bebeğe bakarken boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Çok güzel."

"Adı ne olacak?"

Elimi uzatıp onu kucağıma alıyorum, sonra yüzüme yaklaştırıp kokluyorum. Bebek pudrası kokuyor ve ironik bir şekilde *umut* kokuyor.

"Bay Wild?"

Kızımın yanağına öpücük kondurup hemşireye bakarak kaşlarımı kaldırdım. "Evet?"

"Adı ne?"

"Holly," diye cevap veriyorum, Jess'e çok benzeyen yüzüne bakarak. "Ona Holly adını vermek istemişti."

"Çok güzel. Şimdi sizi yalnız bırakayım. Doktor birazdan gelecek."

Başımı sallıyorum ama cevap vermiyorum ve Holly ile baş başa kaldığımızda uzun bir nefes veriyorum. Bebeğin gözleri açık ve beni göremeyeceğini bilsem de bana bakıyor.

"Sen dünyaya gelmiş en güzel, en muhteşem kızsın," diye fısıldıyorum. "Sen ve ağabeyin en iyi arkadaş olacaksınız."

Holly minik ağzını açıp yumruğunu ararken yanağımdan akan bir gözyaşını siliyorum.

Acıkmış.

"Merak etme, tamam mı? Her şeyi yoluna koyacağız. Yani, bu benim ilk deneyimim değil ve ailem de yakınlarda yaşıyor. Üstelik üç amcan ve bir teyzen de yakınlarda, yani sana bakacak bir sürü yetişkin var."

İç çekip eğilip alnına dudaklarımı bastırdım.

"Ama tatlı kızım, annen gelemedi. Çok üzgünüm."

Yutkunarak Holly'yi omzuma sıkıca sarıyorum ve ne yapacağımı düşünmeye başlıyorum.

"Çok üzgünüm."

BÖLÜM BİR

ERİN

"

Tabelayı değiştiriyorsun!"

Yeni tabelayı vidalayan adama gülümserim.

Bitterroot Vadisi'ne hoş geldiniz, Nüfus 8.746.

"Nüfus yine değişti," diye bağıyor bana, ben de başımı sallıyorum.

Evet, nüfusu 8.731'den değiştiren yeni sakinlerden biriyim. Aralık ayında buraya taşındım ve o zamandan beri üç bebek doğdu, ayrıca kasabaya birkaç yeni aile taşındı.

Sadece son dört ayda.

"Ne sıklıkla değiştiriyorsunuz?" diye soruyorum.

"Yılda bir kez, merdivene çıkıp donmadan tırmanabileceğim kadar hava ısındığında," diye cevapladı. Başımı salladım, tabelaya bir kez daha memnuniyetle baktım ve işime doğru yürümeye devam ettim.

Resmi olarak Bitterroot Valley, Montana vatandaşıyım. Tabii, teknik olarak Aralık ayında tüm kuzenlerimle tatile geldiğimde ve burada kalmaya karar verdiğimden beri vatandaşım sayılırdım, ama şimdi daha resmi hissediyorum ve daha mutlu olamazdım. Buraya iner inmez buranın benim evim olduğunu anlamıştım.

Adımlarım biraz daha neşeli, kaldırımda yürüyorum. Sonunda bahar geldi, bu da kışın acı soğuklarının sona erdiği anlamına geliyor. Yerde hala biraz kar var ve dağlarda yaz başlarına kadar kar olacağı söyleniyor, ama sonunda Bitterroot Valley Coffee Co.'daki işime yürüyerek gidebilecek kadar hava ısındı.

İşimi *seviyorum*. Kahve dükkanı sayesinde çok sayıda insanla tanıştım. Her gün gelen düzenli müşterilerim var ve en güzel yanı, sürekli yeni insanlarla tanışmaya devam ediyorum. Kendimi hiç sosyal bir insan olarak görmemiştim, ama büyük ve gürültücü ailemden uzaklaşıp hiç kimseyi tanımadığım bir yere taşınmanın zor olduğunu itiraf etmeliyim. Ancak yavaş yavaş topluluğa dahil olmaya başladım ve bu da bu küçük kasabayı daha da sevmemi sağladı.

Tabii ki, yeni arkadaşım Millie Wild da benimle birlikte çalışıyor. Aslında o önce orada çalışmaya başladı ve benim işe girmeme yardım etti. Hızlı arkadaş olduk

ve şimdi onsuz bir hayat düşünemiyorum. Yaklaşık aynı yaştayız ve sanki yıllardır arkadaşmışız gibi.

Başımı geriye yaslayıp derin bir nefes alıyorum, baharın ferah havasını ciğerlerime çekiyorum ve gülümsüyorum.

Evet, tam da olmam gereken yerdeyim.

Kısa süre sonra, hayali bir çizgiyi geçerek konut bölgesinden şehir merkezine giriyorum ve sıcak bir kafeye giriyorum. Taze çekilmiş kahvenin kokusu ve Millie'nin el sallaması beni karşılıyor.

"Günaydın." Ona gülümserim ve tezgahın arkasına geçip eşyalarımı kaldırmak için aceleyle arkaya giderim. Önlüğümü alıp saçlarımı bağladıktan sonra tezgaha geri dönerim ve kahve içen, sohbet eden veya bilgisayarlarında yazan insanları sayarım. "Perşembe sabahı için burası oldukça kalabalık."

"Biliyorum," diye cevaplar iç çekerek ve alnını elinin tersiyle siler. "Seni daha erken gelmeni söylemeliydim."

"Kesinlikle gelirdim. Neden söylemedin?"

Dönüp bana gülümser. "Senin ne kadar uyumayı sevdiğini biliyorum. Ayrıca, normalde böyle olmaz, özellikle hafta ortasında. Neyse, şimdi biraz sakinleşti. Nasılsın?"

"*Harika*." Nüfus tabelasının değiştiğini anlatıyorum ve o gülerek başını sallıyor. "Ne? Bu önemli bir şey."

"Çok tatlısın. Burayı bu kadar sevmeni seviyorum Erin. Bana da şükretmem gerektiğini hatırlatıyor. Ailem yüz yıldan fazladır burada yaşadığı için sanırım unutuyorum."

"Burası benim evim." Omuzlarımı silkiyorum, ama bunu tüm kalbimle söylüyorum. Kapının üzerindeki zil çalar ve Millie gülümser.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu, sesi mizah dolu.

"Yağ değişimi," der kardeşi Chase, sırtarak içeri girerken. "Ve belki bir saç kesimi."

"Burada ikisini de yapamayız," Millie gözlerini devirerek cevaplar. Kardeşinin en sevdiği kahveyi yapmak için bir bardak alır.

"Nasılsın Erin?"

"Harika, teşekkürler. Sen nasıl?"

Chase gülümser ve tezgaha yaslanır. Millie'nin iki erkek kardeşiyle tanıştım ve ikisi de çok *yakışıklı*. Chase'in gülümsemesi

kayak dağındaki tüm karı eritebilir. Üstelik polis ve üniforması çok *seksi*.

"Şikayetim yok."

"Bugün kimseyi tutukladın mı?"

Chase üzgün bir şekilde başını sallar. "Şu ana kadar herkes yasalara uymuş. Tabii, kasabaya gelirken hız sınırına uymayan Bayan Wilburn hariç."

"Hız yapar mı?" diye soruyorum.

"Hayır, o 25'in üstüne çıkmaz," der acı bir ifadeyle. "*Hiçbir yerde*. Trafiği tıkar ve beni ararlar."

Gülmemeye çalışarak dudaklarımı sıkıyorum ama kendimi tutamıyorum.

"En azından yapacak bir işin oluyor," diyor Millie, kardeşine kahvesini verirken. "Muffin ister misin? Jackie Harmon bu sabah taze huckleberry-limonlu muffinler getirdi."

"Jackie'nin muffinlerini asla kaçırmam," diyor Chase başını sallayarak. "İki tane alayım."

"Ben hallederim," diyorum Millie'ye ve elime aldığım maşa ile dev muffinleri Chase'in çantasına dikkatlice koyuyorum. Çantayı ona verirken parmaklarımız birbirine değiyor ama ortada hiçbir kıvılcım yok.

Yazık. Chase kesinlikle seksi bir adam.

"Pekala, bayanlar, görüşürüz. Bir şeye ihtiyacınız olursa arayın. Yeni açılan restoranı görmek için biraz dolaşacağım."

"Ne tür bir restoran?" Millie merak ediyor.

Chase cevap veremedi ben cevap veriyorum: "İtalyan. Dün gece önünden geçtim ve sahibi ile konuştum. Adı *Ciao*. Sanırım Cunningham Falls'ta aynı isimde bir restoranın şubesi."

"Bu çok hoş," diyor Millie. "Ne zaman açılıyor biliyor musun?"

"Sormadım. Sen biliyor musun, Chase?"

"Gelecek ay," diye onaylayarak başını sallar ve kahvesinden bir yudum alır. "Yeni bir şeyin gelmesi her zaman iyidir. Benim küçük kasabamızda düzeni sağlamak için gitmem gerek. İyi günler."

Chase dışarı çıkar ve ben bir bez alıp espresso makinesini silmeye başlarım.

"Kardeşime aşık mısın?" Millie tereddüt etmeden sorar.

"Eğer öyleyse sorun değil, ama ikinizin flört edip birbirinize gülümsediğinizi gördüm ve bunu bilmem gerekiyor, yoksa sen onunla flört ettiğinde sürekli gözlerimi devirmek zorunda kalacağım."

Gölerek başımı sallarım. "Hayır, kesinlikle yok. Yanlış anlama, o gerçekten yakışıklı ve üniformalı erkekleri kim sevmez ki?"

"Yani, genelde evet. Ama o benim kardeşim."

Yine gülüyorum. "Hayır, aramızda bir şey yok. Ama biraz flört etmek eğlenceli, değil mi?"

"Tabii, anlıyorum. Hayatım boyunca arkadaşlarımın ya da tanıdıklarımın kardeşlerime aşık olmasıyla uğraşmak zorunda kaldım, bu yüzden benim için yeni bir şey değil. Sanırım dört erkek kardeşin olduğunda ve hepsi de, duyduğuma göre, *yakışıklı* olduğunda böyle oluyor."

"Ben sadece ikisini tanıyorum," diye hatırlatıyorum. "Ama evet, Chase ve Brady ikisi de çok yakışıklı, anlıyorum. Ayrıca, güzel insanlardan oluşan bir ailede büyüdüm, bu yüzden bu tür şeylere aptalca ve duygusal tepki vermiyorum, anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedi başını sallayarak. "Sanırım benim için de aynı şey geçerli. Keşke Ryan'la tanışabilseydin, ama hiç şehre gelmez."

"Burada yaşıyor mu?"

"Burada bir evi var, ama iş için çok seyahat ediyor. Onu birkaç yıldır görmedik. Bir de en büyüğü Remington var. Onu çiftlikten çıkarmak, köpekbaliğının dişini çekmeye benzer. O yere kendini tamamen adanmış durumda. Ama bir ara seni oraya götürürüm, çünkü oldukça havalı bir yer."

"Ama sen orada yaşıyorsun."

"Dalga mı geçiyorsun? Hayır, tabii ki hayır. Burası benim için çok uzak. Ben hareketin olduğu yerde olmak istiyorum ve orada bana pek ihtiyaç yok. İlkbaharda, buzağıları damgalama ve kısırlaştırma zamanı geldiğinde birkaç gün orada kalıyorum."

Dönüp ona bakıyorum. "Kulağa... korkunç geliyor."

Millie gülerek koyu renk saçlarını kulağının arkasına attı. "Alıştım. Hayatım boyunca yaptım. Neyse, ailemdeki herkes böyle. Seninkileri anlat."

Ağzımı açtım ama o sırada yaklaşık sekiz kişilik bir grup kahve ve yemek sipariş etmek için içeri girdi ve sabahın geri kalanında çok meşgul olduk.

MILLIE kahve dükkanında erken vardiyada olduğu için işten erken çıkıyor ve son iki saatte dükkanı kapatmak için tek başına kalıyorum. Boş günlerimizde

, diğerk iki kız, Candy ve Marion, ki kendisi de dükkanın sahibi, aynı vardiyada çalışıyor.

İlk başta sadece dört çalışan olması beni şaşırttı, ama kafe pazartesi günleri kapalı olduğu için bu bizim için iyi oluyor. Hepimiz iyi anlaşıyoruz ve işleri sorunsuz yürütüyoruz.

Öğleden sonra tek başıma geçirdiğim birkaç saati seviyorum. O saatlerde genellikle çok sakin olur, bu yüzden fazla rahatsız edilmeden temizlik ve paspas yapabiliyorum.

Ta ki o gelene kadar. Her gün. Tam da... *şimdi*.

Kapının üzerindeki zil çalar ve en sevmediğim müşterinin içeri girdiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Uzun boylu, otuzlu yaşların ortalarında, her zaman beyzbol şapkası takıyor. Bugün, kolları dirseklerinin hemen altına kadar kıvrılmış kot gömlek, koyu mavi kot pantolon ve bot giymiş. Vay canına, o kot pantolon ona ne yakışıyor. Arka cebinden cüzdanını çıkarırken ön kollarındaki kaslarının şişmesini söylemeye gerek yok.

Her şeyi kovboy olduğunu *haykırıyor*, orası kesin.

Ve çok yakışıklı. Sadece ona bakmak bile kanımı kaynatıyor. Tabii, huysuz, suratsız tipleri seviyorsanız.

"Merhaba." Mopu duvara dayayıp tezgahın arkasına geçerken zoraki bir gülümsemeyle selam veriyorum. Hiç konuşkan biri olmadığı için ona hiç adını sormadım. "Bugün ne alırsınız?"

"Kahve, sade," diyor. Her zaman aynı şeyi sipariş ediyor.

"Tabii. Bugün huckleberry-limonlu kekimiz var. İsterseniz üç tane kaldı. Çok popüler."

Gülümserim ama o gülümsemez. Ancak vitrindeki son keklere gözü takılır.

"Hepsini alayım."

"Hepsini mi?"

Bana bakıyor ve o gözler... Kahverengi mi? Hayır, kahverengi olamayacak kadar açık. Ela gözler... Ruhuma bakıyor. "Evet. Hepsi."

"Tamam. Acıkmış olmalısın." Mutlulukla kekleri ve kahveyi bilgisayara giriyorum ve o kredi kartıyla ödeme yaparken, kekleri poşete koyup kahvesini dolduruyorum. "Bugün dışarıda çok güzel bir bahar günü. Bu kış çok soğuk geçtiği için, bu kadar çabuk ısınmasına şaşırdım. Yine de dağlarda hala çok kar var."

"Hmm," diye cevapladı ve bilgisayar ekranına dokunarak satış işlemini tamamladı.

"Tamam, al bakalım. İyi öğleden sonralar."

"Evet." Kahverengi kağıt torbayı ve kahvesini alıp dönerek çıkıyor. "Sana da."

Kapı arkasından kapanır ve ben uzun bir nefes veririm. Genelde insanları gülümsetebilirim, özellikle de birden fazla kez karşılaştığım kişileri, ama bu adam imkansız.

Huysuz kovboy.

Kafamı sallayıp işime geri dönüyorum. Kısa bir süre sonra, Marion'un geçen kış taktırdığı alarmı kurup kapıyı kilitleyip eve gitme vakti geliyor. Kasabadan geçerek eve uzun yoldan gitmeyi seviyorum. Kasabada yaşlı bir adamın garajının üstünde çok şirin bir daire buldum. Ona, sokağın aşağısındaki Mama's Deli'den çorba ve kurabiye götürmeyi seviyorum. Her zaman zahmet etme demişti ama yüzünün aydınlanmasından, günün en sevdiği anının bu olduğunu anlayabiliyorum.

Onu ziyarete gelen kimseyi hiç görmedim ve bana Seattle'daki dedemi hatırlatıyor.

"Merhaba Erin," diyor deli'nin müdürü Jeannie, içeri girdiğimde. "Bugün onun en sevdiği var. Arpa ile sığır eti."

"Oh, bu onu çok mutlu edecek." Kredi kartımı çıkarırken diğer kadına gülümserim, ama o başını sallar.

"Bugün benden. Bugün Bay Sherman'ın doğum günü."

Ağzım açık kalır. "Öyle mi? Hay aksi, bilmiyordum." "Tabii ki bilmezdin. Nasıl bilebilirdin ki?"

"Sen nereden biliyorsun?"

Jeannie iç çekip omuz silkti. "Ben tarihleri asla unutmam, annemle babam da bir ara bahsetmiş olmalılar. Babam ölmeden önce Bay Sherman'la arkadaştı."

"Jeannie, Roger'ın burada ailesi var mı? Onu ziyarete gelen kimseyi görmedim."

"Hayır." Jeannie başını sallar ve çantaya bir kurabiye daha ekler. "Roger ve Sue'nun hiç çocuğu olmadı ve Sue öldü, tanrım, yirmi yıl oldu sanırım."

"Çok üzücü. Çok iyi bir adamdı."

Jeannie şaşkınlıkla bana bakar ve sonra güler. "Ne? Öyle."

"Sana karşı nazik olabilir, ama o her zaman huysuz bir ihtiyar olmuştur. Tipik 'bahçemden çık' türünden bir adam, anlarsın ya?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır, onun o tarafını hiç görmedim. Çok komik. Hey, çikolatalı kek de ekle, ben öderim."

"Çok tatlı. Sana verebileceğim bir mum bile var."

"Harika. Teşekkürler. Eve giderken ona hediye almak için bir dükkana uğrayayım. Teşekkürler, Jeannie."

"Rica ederim tatlım. Gidip havanın tadını çıkar."

Başımı sallayıp, bir elimde sıcak çorba ve kurabiyelerle, kadın ve erkek kıyafetleri satan bir dükkana doğru yola çıktım ve Roger'a güzel bir fular buldum. Mavi renkte ve ona çok yakışacak.

Alışverişimi bitirip, hediye paketi yapmayı teklif ettikleri için memnuniyetle eve koşuyorum ve daireme girmeden önce ilk olarak Roger'ın evine uğruyorum.

"Merhaba?" Kapıyı açarken sesleniyorum. Roger bir süre önce, sık sık geldiğim için kapıyı çalmama gerek olmadığını söylemişti. "Benim."

"Oh, merhaba canım."

Her gün böyle diyor, sanki beni her gün görmesine rağmen beni görmek sürprizmiş gibi. Elimde paketlenmiş kutuyu görünce gözleri parlıyor.

"Bugün doğum günün olduğunu söylemedin." Yemek poşetini masanın üzerine koyup, paketlenmiş kutuyu ona uzattım. "Ama neyse ki, bazı şeyleri öğrenmenin kendi yöntemlerim var."

"Sıradan bir gün," diye başladı ama ben başımı salladım.

"Hayır, efendim, bugün sizin *doğum gününüz*. Buraya taşındığımdan beri bana inanılmaz derecede nazik davrandınız ve en yakın arkadaşlarımdan birisiniz. Ben arkadaşlarımdan doğum günlerini kutlarım."

Kaşlarını çatarak kutuya baktı, sonra yumuşak kahverengi gözleriyle bana baktı.

"Teşekkür ederim," der sadece. "Rica ederim."

"Bugün benim doğum günüm, akşam yemeğine kalmanı isterim. Jeannie her zaman iki kişilik çorba hazırlar."

"Bugün en sevdiğin var," diyorum. Şahsen arpa ile sığır eti sevmem ama Roger için küçük bir kaseyi zorla yutarım. "Bugün ne yaptın?"

"Sabah yürüyüşümü yaptım," diyor, ben mutfakta koşturup çorbamızı döküp masaya otururken. "Tabelayı yine değiştirmişler."

"Gördüm! Çok heyecanlandım çünkü yeni ekledikleri kişilerden biri *benim*."

"Kasabamıza çok fazla insan taşınıyor," diye mırıldanıyor masaya otururken. "Senin taşınman umurumda değil ama kasabamızı değiştirmeye çalışan çok fazla yeni taşınanlar var. Kasabayı büyütüp kendi istedikleri gibi yapıyorlar. Bitterroot Valley'nin Kaliforniya gibi olmasını istiyorlarsa Kaliforniya'da kalsınlar."

"Belki belediye başkanlığına ya da belediye meclisine aday olmalısın."

Roger çorbasından bir kaşık alırken alaycı bir şekilde güldü. "O yolu denedim. Yıllar önce. Kimse yaşlı bir adamın fikirlerini dinlemek istemez." "Ben dinlerim. Hadi, hediyeni aç."

Roger'ın ambalaj kağıdını yırtarken elinin hafif titrediğini fark ettim. Bir süredir titremesinin kötüleştiğini fark etmiştim. Buraya ilk taşındığımda hiç titremesi yoktu, ama şimdi sağ eli hiç durmuyor.

O benim dedem *olsaydı*, doktora gitti mi diye sorardım, ama o benim dedem değil. Ve bu beni ilgilendirmez.

"Ne yaptın bakalım?"

"Sadece bir fular," diyorum gülümseyerek. "Sabah yürüyüşlerinde yakışır diye düşündüm. En azından yazıya kadar."

Hemen boynuna doladı ve en güzel doğum günü partisinde bir çocuk gibi bana gülümsedi. "Çok beğendim. Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Roger'la birkaç saat geçirip arka bahçesindeki bahçeyi planlamasına yardım ettim, hatta sevdiği eski bir dizinin bir bölümünü izledik. Onu cupcake ve doğum günü mumu ile bir kez daha şaşırttıktan sonra, garajın üstündeki daireme gittim.

Tek yatak odalı, küçük bir mutfaklı olan bir yer ama güven fonuma dokunmadan alabileceğim tek yer burası.

Ve elimden gelirse ona hiç dokunmamaya kararlıyım. Babam, kayak merkezinde veya güvenli bir site içinde lüks bir ev almama izin vermediğim için bana çok kızmıştı. Ama ben öyle bir şey istemiyordum.

Ben bunu istiyorum, kendi imkanlarımla, bu mahallede yaşamak istiyorum. Bunu kendi başıma yapmak istiyorum.

Ailemden bahsetmişken, haftalık video görüşme zamanı geldi. Bu yüzden daha rahat kıyafetler giyip telefonumu alıp kanepeye oturuyorum.

Annem ilk çalınıştta telefonu açıyor.

"Demir atmışsın," diyor gülümseyerek. "Bu akşam arayacak mısın diye merak ettim."

"Sadece yarım saat geç kaldım," diye cevap verip başımı sallıyorum. Sonra daha yakından bakıyorum. "Anne, saçında *pembe* var mı?"

"Evet." Daha iyi görebilmem için başını çevirir. "Sizi doğurmadan önce saçlarıma sürekli renk katardım, şimdi tekrar yapmak istedim. Nasılsın kızım?"

"Harika. Geç kaldığım için üzgünüm. Bugün Roger'ın doğum günüydü, işten sonra onunla biraz vakit geçirdim."

"Bu yeni şehirde yaşlı bir adamla arkadaş olmanı ve senin yaşında bir adam için endişelenmememe gerek olmamasını sevmem yanlış mı?"

"Yanlış değil. Roger çok tatlı. Neyse, babam ne yapıyor?"

"Buradayım," diye seslendi odanın başka bir yerinden. "Geliyorum."

Aniden ikisi de ekranda belirdi. Babamın koyu kahverengi saçlarına birkaç tane daha gri saç karışmış olabilir, eminim bu benim ve Montana'ya taşınmam sayesinde.

"Merhaba, baba."

"İyi görünüyorsun," diyor. "Egzersiz mi yapıyorsun?"

"Tabii ki." Gülmeden edemiyorum. Eski profesyonel futbolcu olan babamın bunu dert etmesi çok normal. "Hava, işe yürüyerek gidip gelmeye başlayacak kadar ısındı. Bütün gün ayaktayım. Sizde ne var ne yok?"

"Ailede her zaman *bir şeyler* olur," diyor annem. "Nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet, herkes bana mesaj atıp haber veriyor. Ama *senin* haberin ne?"

Birbirlerine bakıyorlar ve ben kaşlarımı

çatıyorum. "Boşanıyor musunuz?"

Babam güldü, annem ise şok içinde bana baktı. "Ne? Neden böyle bir şey soruyorsun?"

“Annenle evlendiğim günkü kadar ona takıntılıyım,” diyor babam beni sakinleştirmeye çalışarak.

"Ciddi görünüyorsunuz. Zoey iyi mi?"

"O harika," diyor annem. "Babam ve ben evi satıp biraz daha küçük bir yere taşınmayı düşünüyoruz. Artık boş bir yuva ve bu kadar büyük bir eve ihtiya ımız yok."

Büyüdüğüm evi satacakları düşüncesi kalbimi sızlattı.

Tüm ilklerim o evde yaşıyor.

"En azından boşanma değil," diye zoraki bir gülümsemeyle cevap veriyorum.

"Ama bu seni üzüyor," diyor annem doğru tahmin ederek. "Seni tanıyorum."

"Senin için mantıklı. Eğer bunu yapmak istiyorsanız, yapın derim. şık ve modern bir şey alın, ama biraz daha küçük olsun. Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Zoey bu fikre alışmakta zorlandı," diyor babam. "Hatta, gözyaşları ve tehditler oldu."

"Aşacaktır." İ  çekip esniyorum. "Eski eşyalarımı saklamana gerek yok.

Bağışla ya da at."

“İşte benim duygusal kızım,” diyor annem gülerek. “Seni özledim, bebeğim.”

“Ben de seni özledim. Ne zaman beni görmeye geleceksin?”

Babamın gözleri kısılır. “Belki sandığından daha erken.”

İKİNCİ BÖLÜM

REMINGTON

"

Annen emekli olmak istiyor." Babam ve ben atların üzerinde oturuyoruz, uzun bir günün ardından buzağuları kontrol ettikten sonra neredeyse toplanmaya hazırız.

"Sen çoktan emekli olman gerekiyordu," diye hatırlatıyorum. "Bu yüzden şimdi ben sorumluyum. Ama yine de her gün işe geliyorsun."

"Tabii ki geliyorum. Sen doğmadan önce olduğu gibi, ilk kez hiçbir sorumluluk olmadan çiftliğin tadını çıkarıyorum. Harika zaman geçiriyorum. Sana engel mi oluyorum?"

Buna gülmeden edemiyorum ve başımı sallıyorum. "Tabii ki yok. Sen olmasan bu yer ne hale gelirdi bilmiyorum. Peki, annem tam olarak ne demek istedi?"

"Emekli olmak istiyor," diyor, "*kadın*" kelimesini vurgulayarak, ben de yavaşça başımı sallıyorum. "Evlendiğimizden beri bu yerin muhasebesini yapıyor ve bu işte çok başarılı. Ama bayrağı başkasına devretmek istiyor." "Denedik." Elimi ensemin arkasına sürüyorum. "Birkaç muhasebeci denedik, ama hiçbiri annemin

standartlarına ulaşamadı ve sonunda onları işten çıkarıyoruz ve annem her zamanki işine geri dönüyor."

"Biliyorum," diye iç çekerek söylüyor. "Belki de başka bir tane aramalı ve o seferki kalıcı olur mu diye bakmalıyız. Joy seyahat etmek istiyor ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki o kadına hayır diyemem."

"Seyahat etmek mi istiyor?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Uçmaktan *nefret eder*. Kanatlı teneke kutulara binmeyeceğine yemin etmişti."

"Fikrini değiştirmiş." Omuzlarını silkiyor. "Belki hormonlarındandır. Ben nereden bileyim? Neyse, haber vereyim de aklında olsun."

Harika. Zaten aşırı yüklü radarımda bir şey daha. "Sorun değil.

Hallederim. Ryan'dan duydum." Babamın kaşları havaya kalkar.

"Ve?"

"Haftaya eve geliyor. Bana haber verdi."

Sanırım büyük bir aile yemeği yapmak istiyoruz.

"Annen çok sevinir," diye onayladı. "Biliyorsun, sen ve Ryan aranızdaki sorunları çözmelisiniz."

Sırıttım ve omuz silktim.

"Ciddiyim Rem. İkiniz birbirinizden çok farklı olabilirsiniz, ama o senin kardeşin."

"Ondan nefret etmiyorum."

Tamam, bu yalan. Kardeşimi sevmiyorum. Benden sadece bir yaş küçük ve her zaman birbirimize çok yakındık. En iyi arkadaşlardık. Babamız ve onun babası gibi bu çiftlikte yaşamayı planlıyorduk. Sonra Ryan paranın tadını aldı. Risk sermayesi ve onunla ilgili anlamadığım ve umursamadığım tüm saçmalıklar.

Ama bu, Ryan'ı otuz beş yaşında bir milyarder yaptı. "Onu sevmiyorsun," diyor babam.

"Farklı şeyler istiyoruz."

Babam düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Bu kesin. Çocuklar okuldan ne zaman çıkıyor?"

Saatime bakıyorum. "Yaklaşık bir saat sonra. Onları almaya gitmeden önce eve gidip temizlenmeliyim."

"Okul otobüsü bizim evin önünden geçiyor."

Atları döndürüp ahıra doğru yola çıkarken başımı sallıyorum. "Çocuklarımla okuldan sonra iki saat otobüste oturmasını istemiyorum. Bu haksızlık. Onları ben alırım."

"Belki bir dadiya ihtiyacın vardır," diyor babam, ben yine başımı sallıyorum.

"Çocuklarla gayet iyi idare ediyorum."

"Harika gidiyorsun," diye düzeltir. "Bu, yardıma ihtiyacın olmadığı anlamına gelmez. Annen ve ben seyahate çıkarsak, sana yardım edemeyiz."

Elbette bunu düşündüm. İtiraf ediyorum, çocuklar konusunda anneme çok güveniyorum. O giderse, yapamadığım işleri yapmak için çiftlik işçilerini daha fazla kullanmam gerekecek.

Ve bu da doğru gelmiyor.

"Düşünülmesi gereken başka bir şey," diyor babam gülümseyerek.

Öğleden sonra çocukları almaya giderken kahve dükkânına girdiğimde, kız kardeşim çoktan gitmiş oluyor ve bu beni biraz suçlu hissettiriyor. Şehre taşındığından ve kendi işini kurduğundan beri onu neredeyse hiç görmüyorum.

. Küçükken ne kadar sinir bozucu olsa da, onu çok özlediğimi itiraf etmeliyim.

Ama daha erken gelmek için vaktim yok. Çiftlikten çıkıp kahve içmek için zamanında yetişebilirim şanslıyım.

Bazı günler, dükkanın sahibi Marion burada olur ve benimle sohbet etmeye çalışır. Marion her zaman konuşkan biridir. İyi biridir ama benim aklım genellikle başka yerlerde.

Bugün, diğer öğleden sonra gelen kadın burada. Adını bilmiyorum. Noel zamanında görmeye başladığım için kasabaya yeni taşındığını düşünüyorum.

Güzel. Tamam, güzel demek yetersiz kalır. Baştan ayağa muhteşem. Zengin, koyu renk saçları ensesinde topuz yapılmış. Yeşil Bitterroot Valley Coffee Co. tişörtü, siyah önlük ve kışını saran, sikimi titretmeye yetecek kadar dar bir kot pantolon giymiş. Kapıdan girdiğimde elinde paspas var.

Başını kaldırıyor ve dostça gülümsemesi kaybolup yerine sahte bir gülümseme beliriyor.

"Merhaba," diyor neşeyle ve paspası bir kenara bırakıp tezgahın arkasına geçerek beni bekliyor. "Dostum, bütün gün yağmur yağdı."

Çiftlikte hiç yağmur yağmadığını söylemek üzereyken, kontrolsüz bir şekilde hapşırma başladı. Tezgahtan aldığı havluya hapşırarak uzaklaştı. Bazı kadınların çıkardığı küçük "*achoo*" sesine benzeyen kadınsı bir hapşırık değildi.

Hayır, onunki yüksek sesli ve bir futbolcunun hapşırması gibi. Aslında biraz sevimli.

"Oh, üzgünüm. Bahar geldiği için havada bir şey olmalı. Bütün gün böyle hapşıyorum." Ellerini yıkamak için uzaklaşır ve sonra bana geri döner.

"Alerji ilacı," dedim basitçe ve o bana şaşkınlıkla baktığında kaşımı kaldırdım. "İşe yarıyor, biliyor musun?"

"Evet, eve giderken alırım." Saçının bir tutamını kulağının arkasına koyup kasaya geri dönüyor. "Ne alırsınız? Geçen gün muffinleri beğendiniz mi?"

"Evet." Çocuklar benim SUV'uma binip her birine birer tane verdiğimde, cennete gitmiş gibi sevinmişlerdi. "Başka ne var?"

"Bir bakalım." Dudaklarını ısırp cam vitrini inceledi. "Çikolatalı kurabiye ve yaban mersini Danimarka çöreği var."

"Hepsini alayım," diyorum. "Ve bir kahve. Sade."

Kız başını salladı, siparişimi ekrana girdi, sonra ekrana bana doğru çevirdi, böylece o siparişi hazırlarken ben kartımı okuyabilecektim.

Onun orada zıplamasını izlemeyi seviyorum. Neşeli ve çalışırken bile mırıldanıyor. Hareketleri verimli ve zarif.

Kahretsin, çok seksi.

Seksi kadınları düşünecek vaktim yok, bu kadar ilginç biri olsa bile. Holly'nin çok sevdiği yedi cüceyi hatırlatıyor bana.

Onu mutlu gördüm, ki çoğu gün öyledir. Başlangıçta utangaçtı. Sonra bir gün içeri girdiğimde, ayakta uyuyakalmıştı.

Ve bugün, hapşırıyor.

Belli ki beş yaşındaki kızımın çok fazla televizyon izliyorum.

Kahvemi dökmeden önce kurabiye paketini vermek için önümden geçiyor. Ama bana sıcak kahveyi uzatmak için döndüğünde hapşırıyor ve kahvenin bir kısmı elime sıçırıyor, yakıyor.

"Aman Tanrım, *çok* üzgünüm." Hemen bir buz küpü kapıp elimi tutuyor ve buz küpünü küçük yanığa koyuyor. "Bu rahatlatır."

"Sorun değil."

"*Sıcak*," diye karşılık verdi. "Yanmanı istemiyorum."

"Gerçekten, sorun yok," diye tekrar ediyorum ve kahveyi ve erimiş buzu peçeteyle siliyorum. "İz bile kalmadı."

"Tamam." Rahat bir nefes alır ve bana gülümser. "İyi günler."

"Teşekkürler, Doktor." Sözler ağzımdan kaçır, ama üzgün olduğumu söyleyemem.

Özellikle de bana kaşlarını çatarak baktığında. "Ha?"

"Cüce gibi. Doktor. O gün, sarışın anın olduğunu söylediğin gün, mutlu, neşeli ve hatta sersemlemiştin. Sonra da yanığımı tedavi ettin."

Şimdi o yeşil gözler bana dikiliyor. "O zaman sen Grumpy olursun."

Buna gülmekten kendimi alamıyorum ve o gülümsediğinde, yıllardır hissetmediğim bir şekilde kanım kaynıyor.

"Vay canına, gülümseyebiliyorsun. Ve görünüşe göre *konusabiliyorsun* da, çünkü bu dört aydır burada çalıştığım süre boyunca bana söylediğin en uzun cümle bu."

Kahveyi önüme koydu.

"Sanırım." Bir yudum alıp ayrılmak için dönerim. "Görüşürüz, Doktor."

Kapı kapanmadan önce, "Hoşça kal, huysuz" dediğini duyarım.

Bu etkileşimin iyi geçtiğine memnun olarak SUV'uma binip ilkokula doğru yola çıkıyorum ve sıraya girerek park yeri buluyorum. Okuldan çocukları almak için iyi bir yer bulmak istiyorsam erken gelmem gerektiğini çoktan öğrenmiştim.

Beklerken kahvemi içer, e-postalarımı bakarım, sığır eti fiyatlarını kontrol eder ve satıcılarla iletişime geçerim. Aslında okulun önündeki araç kuyruğunda, sürücü koltuğunda birçok ofis işini hallediyorum.

Ve bugün, bunları yaparken bir Danimarka çöreği yiyorum.

Kısa süre sonra zil çalar ve çocuklar hemen küçük ilkokulun kapılarından koşarak çıkarlar. Çocuklarım el ele tutuşmuş, yüzlerinde gülümsemelerle arabaya koşarlar.

Tanrım, onları çok seviyorum.

"Selam baba," diyor Johnny arka koltuğa atlayıp kız kardeşine yer açmak için kenara kayarken.

"Merhaba, baba," diye Holly de ona eşlik ediyor.

"Merhaba çocuklar. Gününüz iyi geçti mi?"

"Evet, ama yarın teslim etmem gereken bir ödevim var. Söylemeyi unuttum," diyor Johnny, ben onlara kafeden aldığım kurabiyeleri verirken. "Yaşasın, çikolatalı!"

"Ne tür bir proje?" diye soruyorum, trafiğe çıkmak için sıramı beklerken.

"Kendimle ilgili bir poster yapmam gerekiyor," diye devam ediyor, parmaklarından çikolatayı yalayarak

parmaklarından çikolatayı yalarken devam ediyor. "Bilirsin, birkaç resim falan kullanacağım. Kolay olacak." "Tabii, ama evde gerekli malzemeler yok," diyorum ve

ve okuldan uzaklaşarak en yakın el sanatları malzemeleri mağazasına doğru yola çıktım. "Bana bu tür şeyleri gerçekten söylemelisin, dostum."

"Bayan Holt'tan e-posta geldi," diyor omuz silkerek ve ben içimden iç çekiyorum. Muhtemelen gelmiştir ama dikkat etmemişimdir.

Tanrım, çok yorgunum.

Johnny'nin projesi için malzemeleri seçip çiftliğe geri döndüğümüzde, akşam yemeği vakti olmuştu. Neyse ki annem ocakta bir tencere güveç hazırlamış, bizi bekliyordu.

"Rafta soğuyan ekmek de var," diyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Gitmem gerek. Birazdan kitap kulübü toplantım var."

"Akşam yemeği için teşekkürler," diyorum. "Gerçekten. Çok yardımcı oldun." "Rica ederim. Bebeklerimizi beslemeliyiz."

Çocukların her birini öpüp akşam için çıkar ve ben de işe koyulurum. Akşam yemeğini servis edip çocukları yıkarım, böylece yatmadan önce biraz televizyon izleyip kitap okuyabilirler.

"Ahıra gitmek istiyorum," diyor Holly. "Yeni doğan tayları görmek için."

"Ben de," diye Johnny de katılır.

"Üzgünüm, ödevinizi yapmamız gerekiyor." İkisi de kaşlarını çatarken başımı sallıyorum. "Son dakikaya kadar beklerseniz böyle olur. Hadi, başlayalım. Yarın atları görebilirsiniz."

"Son dakikaya kadar beklemedim," diye söylenir Holly. "Gidememek çok aptalca."

"Yalnız gitmeyeceksin," diyorum ona. "Bize yardım edersin ya da kitap alıp okursun ya da televizyonda bir şey izlersin."

"O bize yardım edemez," diye tartışıyor Johnny ve çocuklarım kavga etmeye başlayınca içimden bir iç çekiyorum. "Yeter." Sesim derin ve keskin, bu da onların birbirlerine vurmayı bırakmalarını sağlıyor. "Holly, biz bununla uğraşırken sen gidip yapacak bir şey bul."

"

O odadan çıkarken, somurtan oğluma dönüyorum. "Bu senin kız kardeşinin suçu değil."

"O her şeye burnunu sokan bir kız."

"Bu lafı nereden duydun?"

"Büyükanнемden."

Çocukları yatırıp kendime biraz güveç yemek için oturduğumda saat geç olmuştu. Sandığımdan daha acıkmışım, ikinci tabağımyı yedikten sonra kalanları kapaklayıp buzdolabına koydum.

İki parmak viskiyle, şöminenin önündeki deri koltuğuma oturup iç çekiyorum.

Bugün Jessica'nın otuz altıncı doğum günü olacaktı.

Kimseye bundan bahsetmedim. Johnny öldüğünde sadece iki yaşındaydı ve onu hiç hatırlamıyor. Jessica'nın ailesi, onun ölümünden sonra Bitterroot Vadisi'nden taşındı çünkü her zaman onu hatırlamanın çok acı verici olduğunu söylediler.

Yani, burada onu benimle birlikte anacak kimse yok.

Jess hayatımın aşkı değildi. Hamile olduğu için evlendik ve arkadaştık. Onu çok *seviyordum* ve birlikte ebeveynlik yaparken iyiydik. İyi bir takımdık.

Ama aşk var mıydı? Tutku? Pek sayılmaz.

Ve bunun için hiç suçluluk duymadım çünkü o da aynı şekilde hissediyordu.

Ama bugün, onun doğum gününde, bunun sıradan bir gün olması yanlış geliyor. Holly'yi yatırıp koridordaki

Jess'in resminin önünden geçene kadar hatırlamamıştım bile.

Derin bir nefes alıp, kadehimi kaldırarak selam verdim. "Doğum günün kutlu olsun, Jess."

"HOLLY'YI BULAMIYORUM."

Dönüp oğluma kızgın bir bakış attım. "Ne?"

Cevap beklemeden, Johnny peşimden koşarak yukarı çıktım.

"Odasında değil," dedi. "Nereye gittiğini bilmiyorum."

"Holly!" İkinci kattaki tüm odaları ararken ve aynı şeyi alt katta da yaparken onun adını haykırıyorum. "Kahretsin, Holly!"

"Öldü mü?" Johnny'nin gözleri yaşlarla doldu. Ona dönüp onu kollarımın arasına aldım.

"Kesinlikle hayır. Sadece saklanıyor." Yanağına bir öpücük kondurup cebimden telefonumu çıkarırım, tam o sırada telefon çalar.

Arayan, çiftliğimin kıdemli işçisi

Lucky. "Evet."

"Küçük prensesiniz ahırda, patron," diyor kulağıma ve rahat bir nefes alıyorum.

"Tayları okşarken buldum."

"Hemen geliyorum." Telefonu kapatıp Johnny'yi ayağa kaldırıyorum. "Okul eşyalarını al, ben Holly'ninkileri alırım."

Ahıra gideriz, içeri koşarım ve kızım tayın boynunu koklarken kıkırdayarak gülüyor.

"Holly Wild."

Gözleri benimkilere dikilir ve gözlerinde suçluluk vardır.

"*Hemen* o kabinden çık."

"Baba, sadece bebekleri görmek istedim."

"Ahıra tek başına giremeyeceğini biliyorsun." Onu kucağıma alıp SUV'ye doğru yürüdüm. "Teşekkürler, Lucky."

"Tabii ki, patron."

"İyi ki giyinmişsin, yoksa pijamalarla okula gidecektin."

"Neden kızdın?" diye sorar, onu arka koltuğa oturturken. "Sadece ahırdı."

"Sen *beş* yaşındasın," diye hatırlatıyorum. "Burada kuralları ben koyarım ve mülkte tek başına dolaşmana izin olmadığını biliyorsun. Bizim

Burada hayvanlar var, Holly. Geçen sonbaharda gördüğümüz büyük ayıyı hatırlıyor musun? "Arkadaş canlısı görünüyor," diyor.

"Arkadaş canlısı *değil*." Arabayı çalıştırıyorum ve Johnny birden nefesini tutuyor. "Ne oldu?" "Afişimi unuttum."

Gözlerimi kapatıp ona kadar saydım, sonra eve geri dönüp Johnny'nin projesini almak için içeri koştum ve onları okula götürmek için arabaya geri döndüm.

"Bu ayın geri kalanında ahıra giremezsin," diyorum Holly'ye. "Cezalandırıldın."

"Ama bebekler!"

"Kuralları çiğnemedenden önce bunu düşünmeliydin. Cumartesi günü Kayla'nın doğum günü partisine de gidemeyeceksin."

"Ama hediye çoktan aldık!" "Sonuç bu, kızım."

Holly arka koltukta hıçkırarak ağlıyor. "Gerçekten üzgünüm, baba. Bilmiyordum."

Ama bu eski numaraya kanmak yerine gülüyorum. "Tabii, biliyordun. Sen sadece inatçısın ve bugün tehlikeli olabilecek bir seçim yaptın, bunun bedelini ödemen gerek. Yalnız başına dışarı çıkmanı istemediğimde şaka yapmıyorum."

"Ben bebek değilim!"

"Evet, bebedir," diye karşılık verdim. "Sen *benim* bebeğimsin ve benim evimde yaşadığın sürece benim dediklerimi yapacaksın."

"Büyükannemle yaşamak istiyorum."

Kıkırdayarak başımı salladım, bu konuşmaya daha fazla katılmak istemiyordum.

Kahretsin, belki de babam haklıdır. Yardıma ihtiyacım var.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ERİN

"

"Şu anda ne yapıyorsun?"

İç çekip kanepeye uzandım, yorgun ama kız kardeşimin sesini duyduğuma mutluydum. "İşten yeni geldim, ayakta duramıyorum. Burada bahar tatili var, her yer turist dolusu."

"İlginç." Benden aslında iki yaş küçük ama ben hep ona bebek diyorum, küçük kız kardeşim Zoey sohbet etmek için aradı. Beni özlediği için. Tabii ki, çocukluğumuzu birbirimizin boğazına sarılmakla geçirdikten sonra, tam da daha iyi anlamaya başlamışken, ben taşındım. "Turizm sezonunda orada büyük bir fark hissediyor musun?"

"Evet, aslında çok. Ve fark ettim ki, insanlar tatile çıktıklarında biraz akıllarını kaybediyorlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Aptallar. Evlerindeyken asla sormayacakları aptalca sorular soruyorlar. Mesela, 'Ayıları uzak tutmak için ayı spreyi kullanıyor musun?' veya 'Atlarını nerede tutuyorsun?' gibi. Çok garip."

"Şimdi oraya gidip onları dinlemek istiyorum."

"Gelmelisin. Bir gün kahve dükkanında geçir, kulakların pasını alırsın. Neyse, bu kadar yeter. *Sen* nasılsın?"

"İyiym. Dün Haley ve Chelsea ile alışverişe çıktık ve sonunda bir dövme salonuna gittik ve bir baktık ki hepimizin aynı dövmesi var."

Telefonumu yüzümden uzaklaştırıp kaşlarımı çattım. "Ciddi misin?"

"Evet, çok güzeller. Instagram'da paylaştığımızı görmene şaşırdım."

"Sosyal medya kullanmadığımı *biliyorsun*. Üniversitede olanlardan sonra kesinlikle kullanmıyorum." Bu beni dışlanmış hissettiriyor ve evimde olan *her şeyi* kaçırmışım gibi hissediyorum.

"Erin." Gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyorum. "Takipçi olayı beş yıldan fazla oldu ve babanın hallettiğini biliyorsun. Sosyal medyada çok görünmek istemediğini anlıyorum, ama

sadece sahte bir profil oluştur da bizim paylaşımlarımızı gizlice takip edip yorum yapabilirsin. Bizi görmek için çok uzaktasın, bu kadar uzak kalma."

   çekip gözlerimi ovuşturuyorum. Zoey'nin anladığını düşündüğünü biliyorum, ama her hareketini takip eden psikopat o değildi. "Biliyorum. Evimi çok özlemiyorum ve kalmaya karar verdiğimde doğru kararı verdiğimi biliyorum, ama hepinizi çok  zl yorum. Sürekli bir araya gelip herkesin ne yaptığını öğrenmeyi  zl yorum. Kuzen partileri en iyisidir."

"Geçen hafta sonu çılgın bir parti verdik," diyor Zoey gülerek. "Evet, Instagram'a yükle, tamam mı? Grup mesajına yaz ki hepimiz senin olduğunu bilelim."

"Düşünürüm."

"Erin—"

"Aptalca davrandığımı düşündüğünü biliyorum, ama olanlar gerçekten korkutucuydu ve bunu bir daha yaşamak istemiyorum, tamam mı?"

"Anlıyorum. Gerçekten. Sadece bir düşün, çünkü buradaki tüm eğlenceli şeyleri senin de bilmeni istiyorum. Yani, önemli şeyler için burada olacaksın, ama günlük hayat da önemli. Haley ses terapisi ve Reiki eğitimi almaya başlayacakmış, duydun mu?"

"O, enerji çalışması gibi bir şey mi?" "Evet," diye onayladı Zoey.

"Hayır, duymamıştım, ama ona çok yakışır. Ama şunu söylemeliyim, bitki bilimi tüm vaktini almıyor mu?" Kuzenimiz, kendimi bildim bileli kristallere ve bitkilere meraklıdır.

"Evet, tabii, ama o da bunları yapmak istiyor. Onun denek olması eğlenceli. Bir dahaki sefere eve geldiğinde, sana özel çaylarından yapmasını iste. Çok lezzetlidirler."

"Unutmam."

Onun Seattle'ı *evi olarak* gördüğünü biliyorum, ama ben artık Bitterroot Valley'i evim olarak görüyorum.

Zoey'e bunu söylemeyeceğim, çünkü bu onun duygularını incitir.

Yaklaşık bir saat boyunca, çok sayıda kuzenimiz ve onların neler yaptıkları hakkında konuşuyoruz. Sonunda telefonu kapattığımda, *açlıktan ölmek*  zereyim.

"Yemek yapmak istemiyorum," diye mırıldanarak k  k buzdolabımın içine bakıyorum.

Çok yorgunum ve vücudumdaki her kas *ağrıyor*.

Küçük ama rahat kanepeme kıvrılıp gerçek suç dizisi izlemek istiyorum. Pizza eşliğinde.

Bu yüzden cep telefonumu alıp Old Town Pizza'yı arıyorum. "OTP, ben Heather."

Sahibinin sesini duyunca gülümserim. "Merhaba Heather. Eve teslim sipariş vermek istiyorum, lütfen."

"Tabii ki. Bekleyin, bir kalem alayım. Erin mi?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırpyorum. "Evet, nasıl bildiniz?"

"İsimleri hatırlamakta ustayım, ayrıca arayan numarada da göründü."

Gülerek cevap veriyorum. "Bir an için beni gerçekten etkilendirdin. Tamam, orta boy pepperoni ve ananaslı el yapımı hamurlu pizza ve bir de acı kanat alalım. Ranch soslu."

"Anladım," diyor yavaşça. "Grissini ister misiniz?"

"Canım çekti ama yok, teşekkürler. Bu kadarı yeter. Roger'ın garajının üstündeyim."

"Tamam tatlım, yaklaşık otuz dakika içinde yola çıkar." "Harika. Geldiğinde nakit öderim, sorun olmaz değil mi?"

"Bana uyar. Teşekkürler Erin. Kahve dükkanında görüşürüz."

Telefonu kapatır ve ben de telefonu bırakırken gülümserim. Seattle'da sürekli sipariş verdiğim veya yemek yediğim çok yer var, ama hiçbirini beni ismimle tanımıyor. Ve bu sadece Heather'a özel bir durum değil. Tüm şehirde böyle.

Ve bunu seviyorum.

Yenilenmiş bir enerjiyle, hızlıca duş alıp teslimatı beklerken rahatlayayım diye karar verdim. Tam da doğru zamanlama, çünkü yatak odasından çıktığımda kapı çalındı.

Kapıyı açtığımda pizza teslim eden bir genç bulmayı beklerken, kapının diğer tarafında *çok* kızgın bir Millie'yi görünce şaşkına döndüm.

"Hey, içeri gel."

"Teşekkürler." Beni geçip küçük oturma odamda volta atmaya başlar. "Çok sinirliyim ve içimi dökmem lazım, ama boş bir dairede bunu yapamam."

"Tabii ki hayır. Ne oluyor?" Aniden kapı tekrar çalınır ve ben parmağımı kaldırıyorum. "Bekle. Yemek geldi."

Kapıyı açtım ve bu sefer, kapımda uzun boylu, garip bir genç çocuk duruyordu, elinde kutularla dolu.

"Merhaba, Bayan Erin," diyor ve kızarak boğazını temizliyor. "Heather, siparişinizde olmasa da ekmek çubuklarını da koymuş."

"

"Buna gerek yoktu." Ona parayı verip kutuları alıyorum. "Ama ona teşekkür et. Üstü kalsın. İyi geceler."

"Teşekkürler, sana da."

Kapıyı kapatıp kutuları doğrudan oturma odasına götürdüm ve sehpayı koydum.

"Tamam, pizza, acı kanat, ekmek çubukları ve şarabımız var. Büyük bir dertleşme seansı için her şey hazır."

Millie iç geçirir. "Üzgünüm. Akşam yemeğine oturmak üzereyken, habersizce evine gelmemeliydim."

"Neden olmasın?" Şarap şişesini açarken ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Bir milyon kuzenim ve bir kız kardeşim var. Biz böyle *yaparız* Mill. Hadi, yemek yiyip konuşalım."

"Gerçekten açım," diye itiraf eder ve dudağını ısırır. "Yeterli var mı?"

"Bu pizzayı, tavuğu ve bir porsiyon grissini tek başıma yiyemem. Yememe yardım edersen bana iyilik yapmış olursun."

"Arkadaşlarım için her zaman varım." Kahve masasının yanındaki yere oturur, sıcak bir kanat alır ve ısırır. "Tamam, bu çok iyi. Şimdi yapacağım tüm dedikodular için enerjim olacak."

"Dayanamıyorum. Ver şunu bana." Ona peçete verip pizzadan bir parça alıyorum, sonra mutlulukla iç çekiyorum.

Old Town Pizza, Seattle'da yediğim *tüm* pizzalarla boy ölçüşebilir.

"Tamam, The Wolf Den'de takılıyordum, barda bir kadeh şarap içip barmen Belinda ile sohbet ediyordum. Bu gece evde yalnız kalmak istemedim, biraz sosyalleşmek istedim, anlarsın ya?"

"Tabii." Bir ısırık daha alıyorum. "Eğlenceli bir bar. Orayı seviyorum."

"Ben de. Kendi halimde oturmuş şarabımı yudumluyordum ve turistik bir hafta olduğu için, bir haftalık yürüyüşe çıkmış aptal bir grup geldi. Dağlarda karlar henüz tamamen erimediği için yürüyüş yapmak için henüz çok erken olduğu için sinirliler ve açık hava etkinlikleri için uygun bir zaman olup olmadığını araştırma zahmetine bile girmediler."

"Yani, aptallar."

"*Tam* bir moronlar," diye şiddetle başını sallayarak onayladı. "Yani, bir yere tatile gidiyorsan, o dönemde yapmak istediğin şeyin mümkün olup olmadığını araştırmaz mısın? Neyse, ben sadece orada oturuyorum"

orada oturuyorum, onlarla hiç ilgilenmiyorum. Bir ara gözlerimi devirdim çünkü aman Tanrım, ne kadar sızlanıyorlardı, ama fikirlerimi kendime sakladım. Ve sana söylemeliyim ki, bununla gurur duydum çünkü onlara gerçekten patlayabilirdim."

"Ben de seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim." Bir dilim pizza alıp bir ısırık alıyor ve düşünceli bir şekilde çiğniyor. "Demek ki, içinde tutmak uzun sürmedi."

Buna gülmeden edemiyorum ve Millie gözlerini bana dikeyyor, ben de durup boğazımı temizliyor ve gülümsememi şarap kadehinin arkasına saklıyorum.

"Üzgünüm. Devam et."

"Şey, benim kasabam hakkında kötü konuşuyorlardı. Bize taşralı cahiller diyorlardı ve karda yürüyüş yapmayı bile bilmediğimizi söylüyorlardı. Çok saygısızcaydı."

"Evet, hiç hoş değil."

"Ben de taburemin üzerinde dönüp, burayı sevmiyorlarsa evlerine gidebileceklerini söyledim. Onları özlemeyeceğiz. Belki gelecekte tatillerini daha iyi araştırmayı öğrenirler."

"Ve bunu beğenmediler."

"Hayır. Hoşlarına gitmedi." Derin bir nefes aldı, sonra bir dilim pizza daha aldı. "Ve umursamadım. Sonunda küçük çetenin lideriyle burun buruna geldim ve o beni itti."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Seni *itti* mi?"

"Evet, yumruğunu yüzüme vurmak için geriye çekti, ama sonra aniden yüzüne yumruk yedi ve birkaç kişi dördünü de bardan dışarı attı."

"İyi, ne pislikler."

"Ama hepsi bu kadar değil." Başını salladı, sonra ayağa kalktı ve bir kez daha dairemde volta atmaya başladı. "Hayır, daha da kötüsü var."

"Dışarıda seni bekliyorlardı ve hepsini tek tek dövmek zorunda kaldın mı?"

"Keşke öyle olsaydı. O daha iyi olurdu." Son parçayı da bitirip bana döndü. "Beni kurtarmak için atlayan kişi Holden Lexington'du."

"O kim?" Ona kaşlarını çatarak bakıyorum, o ismi hatırlamaya çalışıyorum ama bilmiyorum.

"O, *Lexington* ailesinin en büyük çocuğu ve tek oğlu. Hatfieldler ve McCoyle'lerin hikâyesini duymuşsunuzdur?"

"Sanırım. Rakip aileler, değil mi? Doğu taraflarında bir yerde?"

"Evet, birbirlerinden nefret ediyorlardı. Burada da aynı şey var, ama burada Wilds ve Lexingtonlar. Ailelerimiz nesillerdir savaşıyor."

"Neden?"

Ellerini havada sallayarak daha hızlı yürümeye başladı. "Çünkü arazilerimiz birbirine komşu ve *her zaman* kavga edecek bir şey çıkıyor. İki ailemiz de Bitterroot Vadisi'ne yerleşmiş. Holden, Remington'la yaşıt ve ikisi birbirinden nefret ediyor. Aslında, biz kardeşlerin hepsi birbirinden nefret ediyor."

"Çok fazla nefret var," diyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Bir dakika, Wild kardeşlerin beş kişi mi? Lexington ailesinde kaç kardeş var?" "Beş," diyor burnunu çekerek. "Ama bizim dört erkek ve bir kızız, onlar bir erkek ve dört kız."

"Çok ilginç," diye mırıldanarak kanepeye geri yaslandım. "Holden'ın seni savunması kötü bir şey miydi?"

"Evet." Ses tonu hayal kırıklığıyla gittikçe tizleşiyor. "*Tabii* ki kötü. Holden'ın araya girip beni kurtarmaya çalışmasını istemiyorum. Aptal turistlere karşı kendimi savunamayacak gibi mi *görünüyorum*?"

"Hayır, başa çıkabilirdin, ama o seni itti."

"Ve o da hayalarına tekme yemek üzereydi, bunu sana söyleyeyim. Ama Holden kahramanlık yapmaya karar verdiği için bunu yapamadım. Tahmin edersin."

Tiksintiyle başını salladı.

"*Sonra da* sanki gülümsemeye çalışıp beni yatıştırmaya çalıştı, bir kez birlikte yattık diye bunu yapmasını istemem."

"Vay canına." Elimi kaldırıyorum. "Onunla *yattın* mı?"

"Bir kez," diye tükürdü. "*Bir* kez. Çünkü Holden her açıdan çok yakışıklı. Bu kadar yakışıklı olması çok adaletsiz, çünkü bu ilişki bir yere varamaz. Ailelerimiz birbirinden nefret ediyor, unuttun mu? Remington, Holden'ın bana dokunduğunu öğrenirse onu öldürür."

"Ama eğlenceli miydi? Ellerin, ayakların, seksi anlar?"

Millie derin bir nefes alıp ellerini yüzüne sürter. "Tabii ki. Seks çok iyiydi. Ama bir daha olamaz ve olmayacak da, Holden beni turistlerden koruyabileceğini düşünse bile. Gerçi o adamı yumrukladığı an biraz seksi oldu."

"Eminim öyledir. Keşke orada olup görseydim."

Millie gözlerini kısar. "Holden ve çekiciliğini artık düşünmeyeceğim. O seksi değil. Sinir bozucu."

"Tabii, kendine öyle söylemeye devam et."

Şimdi bana bakıyor ve öfkesi en kötü halinden çıkmış gibi görünüyor.

"Berbat görünüyorsun," diyor. "Bir şey *mi oldu*? Tanrım, ben berbat bir arkadaşım, çünkü bütün bu zaman boyunca ağzımdan laflar döküldü ve senin kendi sorunlarını dinlemedim bile."

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum, başımı sallayarak. "Sadece çok yorgunum. Uzun bir gün oldu. Sonra kız kardeşimle konuştum, bana evde olan bazı şeyleri anlattı ve ben bunları kaçırıyorum. Seattle'a dönmek istemiyorum; kız kardeşim ve kuzenlerimle eğlenceli şeyler kaçırdığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Sosyal medyaya girersem o kadar özlemeyeceğimi söyledi ama bu iyi bir fikir değil."

"Sosyal medyada yok musun?"

Yine başımı salladım. "Birkaç yıl önce bir stalker'ım vardı ve bu sosyal medyadan başlamıştı. Beni çok korkutmuştu."

"Tamam, Boomer, ama ailenle iletişim kurmak için kullanacağın gizli bir hesap açabilirsin."

"Kız kardeşim de öyle demişti." Gülümserim ve kadehlerimize şarap doldururum. "Gerçek adımı veya fotoğraflarımı kullanmak zorunda kalmazsam yapabilirim."

"Hiç gerek yok," diye ısrar etti Millie. "Uygulamayı telefonuna indir. Kurmana yardım ederim."

"Şimdi mi?"

"Tabii ki. Bu, Lexington ailesini aklımdan çıkaracak. Özellikle bir üyeyi."

"Tamam." Omuz silkiyorum ve telefonumun ekranına dokunuyorum. "Kime yazayım?"

Yapa

yım? "Sadece Instagram," diye cevapladı.

"Tamam, indirdim. Şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi sana bir isim ve kullanıcı adı bulmalıyız." "Erin McBride olabilirim. Annemin kızlık soyadı."

"Harika. Hatırlaması kolay," diyor ve ben ismi uygulamaya yazarken. uygulamaya yazarken. "Tamam, şimdi bir kullanıcı adı. SexyCoffeeGirl69 nasıl?" Ona gözlerimi kırıp başımı sallıyorum. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

"CoffeeVixenXO."

"Hayır."

"BigSkyRideorDie."

Sırıttım. "Hayatta olmaz. Neden ölmemiz gerekiyor? Kesinlikle olmaz."

"Bu çok eğlenceli. Rüzgârım var." Millie tekrar oturur ve bir grissini ucunu ısırır. "Tamam, peki ya..."

"Dur." Elimi kaldırıp gülümserim. "Buldum. BigSkyBarista. Çok genel."

"Beğendim. Peki profil fotoğrafına ne koyacaksın?"

"Geçen gün iş yerinde yaptığım latte'nin fotoğrafı var." Alt dudağımı ısırarak geriye doğru kaydırıp köpüklü latte'nin fotoğrafını seçiyorum. "İşte. Hesabım hazır. Şimdi kuzenlere mesaj atıp benim olduğumu söylemem gerek."

"Mükemmel." Millie uykulu bir gülümsemeyle gülümsedi. "Artık hiçbir şeyi kaçırmayacaksın."

"Bu gece burada yatmak ister misin?" diye soruyorum. "Heyecandan yorgun düşeceksin."

"Evet." Diye iç çekerek cevapladı. "Sanırım var. Ama kanepede çok küçük." "Kral yatak var. İkimiz de sığarız."

YERLERİ SIFONLA SİFTEN DÖKÜNTÜ, günün son temizlik işlerini de bitirdikten sonra, kahve dükkanını kapatmaya hazırım. Eve gitmeye can atıyorum. Önümüzdeki iki gün üst üste izinliyim ve uyumak, evimi temizlemek ve Roger'a bahçesinde yardım etmek istiyorum.

Turistler beni çok yordu.

Kapıyı kilitlemek için kapıya ulaşamadan, Grumpy içeri girer.

Harika.

Ama gülümsemeye çalışıyorum. "Merhaba. Bugün geç geldin, fazla bir şey kalmadı."

"Kahve," diyor kısa ve öncekinden daha da sert bir sesle. Yakışıklı yüzü karanlık bir ifadeyle buruşmuş. "Sade."

"Oh, demlenmiş kahvem kalmadı ama latte ya da başka bir şey yapabilirim." Gözleri kısılır. "Demlenmiş kahve kalmadı mı?"

"Hayır, yok. Kapanma saati" — saatime bakıyorum — "bir dakika önceydi. Ben de tam çıkmak üzereydim. Ama latte yapabilirim. Hatta kutulara koyduğum birkaç çörek var, isterseniz. Hediye."

Grumpy kendi kendine mırıldanır ve ben de ona ters cevap vermemek için derin bir nefes alırım.

"Boş ver," der ve topuklarını dönerek ön kapıdan çıkıp gider.

"Görüşürüz, Grumpy," diye sesleniyorum, duyacak kadar yüksek sesle, ama dönüp bana bakmıyor.

Lanet olsun, bugün herkes çok *huysuz*. Kuzenim Haley, bunun ayın evresinden ya da Koç burcunun Jüpiter'de olmasından falan kaynaklandığını söylerdi.

Ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Şahsen, bence insanlar sadece sinirli. Neden? Hiçbir fikrim yok. Ama bu işe başladığımdan beri ilk kez, birkaç gün izin alıp insanlardan uzak kalmak istiyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

REMINGTON

"J esus, bütün hafta boyunca bok gibi bir ruh halindesin."

Kardeşim Brady'ye dönüp ters ters baktım. "Ee?"

"Ne oldu sana? Yani, sen her zaman huysuz bir adamsın, ama normalde pisliğin teki değilsin. Neyin var senin?"

Beni eleştirmeyi kardeşlerime bırak.

Arazinin güney ucundaki çitleri onarıyoruz, ama bir dakika durup eldivenlerimi çıkarıp gözlerimi ovuyorum.

"Berbat bir hafta oldu." Burnumu çekip, otlağın ötesindeki dağlara bakıyorum. O dağların *tamamı* bizim.

Bazen bu beni durdurur.

"Neden?" diye sorar Brady. "Çocuklar bahar tatilinde, onları okula götürüp getirmek zorunda değilsin ve annem bütün hafta onlarla birlikte."

"Evet, ama Holly geçen haftaki küçük numarasından sonra ahıra giremediği için çok kızgın. Üstelik aynı gün Johnny'nin öğretmeninden bir telefon geldi ve oğlumun matematikten kaldığını söyledi."

Brady kaşlarını çattı. "İkinci sınıf öğrencisi matematikten nasıl kalabilir?"

"Ona da sordum. Sevmediğini, bu yüzden umursamadığını söyledi." "Yani, *ben* de matematiği sevmem," der Brady, sertçe başını sallayarak.

"Ona söyleme. Neyse, çocuklar, dün o kısrakı kaybetmem, arazimde yakalayamadığım bir dağ aslanının sığırları öldürmesi... Berbat bir hafta oldu."

"Anlıyorum," diyor Brady.

"Rodeoya ne zaman başlıyorsun? Sen gitmeden önce bir eleman daha tutmam gerekecek."

Brady omuz silker. "Bir ay kadar sonra. Gösteriler Mayıs'ta başlıyor. Burada çalışmaya devam edebilirim; yaz boyunca her zamanki gibi gelip giderim."

"Evet, ama burada işlerin yolunda gittiğinden emin olmak istiyorum, böylece eve acele etmek zorunda hissetmezsin. İlk aşkının ne olduğunu biliyorum ve o çiftlik değil."

"Rodeo ringini gerçekten seviyorum," der gülümseyerek. "Bazen çok zorlu olabiliyor, ama ondan vazgeçemiyorum. İşçi bulmakta hiç sorun yaşamıyorsun. Özellikle de yeni yatakhaneyle. Çok *güzel* oldu."

"Eskisi dökülüyordu. Adamlarımızın burada yaşamayı *sevmesini* istiyorum. Ayrıca, şu anda çok para kazanıyoruz. Çiftlik de bunu yansıtmalı."

Brady başını sallar ve konuyu değiştirir. "Lanet olasıca paradan bahsetmişken, bu sabah Ryan'la konuştum."

Eldivenlerimi giymeye odaklanıyorum. "Öyle mi? Sanırım yarın sabah uçacak."

"Evet. Annem cuma akşamı senin evinde akşam yemeği hazırlamak istiyor, çünkü en büyük ev senin evin. Senin için sorun olur mu?"

"Tabii. Zaten neredeyse her gün benim evde yemek yapıyor." "Ryan'a kızgın olmayı bırakacak mısın hiç?"

"Kızgın değilim." Aletlerimi alıp çitin kenarından uzaklaşıyorum, kardeşim hakkında konuşmak hiç ilgimi çekmiyor. "İşe dönelim."

"Tabii. Sen kızgın değilsin, ben de vampirim."

"Öyle mi? Belki de benim sığır etimi öldüren sensin."

"Ha. Ha. Komedyenlik yapıyorsun."

"HEY, anne, evde her şey yolunda mı?"

"Tabii ki var. Bahçedeyim, yazın bahçeyi güzelleştirmek için çiçekler için hazırlık yapıyorum. Çocuklar içeride. Bana biraz yardım ettiler, ama sonra içeri girip video oyunu oynamak istediler, ben de bir sakınca görmedim."

"Her şey yolunda olduğuna sevindim. Otuz dakika sonra evdeyim. Birkaç işi bitiriyoruz."

"Güzel. Geldiğinde görüşürüz tatlım."

Telefonu kapatıp arkadaşlarımla kısa bir toplantı yapıp hafta sonu için bir plan yapıyoruz. Hafta çabuk geçti.

Bu günlerde her hafta çabuk geçiyor.

"Pazar günü yeğenimin doğum günü," diyor Bruiser. İki metre boyunda, kaslı iri bir adam. Yeğenine karşı çok duygusal.

"O zaman pazar günü izin alsan iyi olur," diye başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Teşekkürler, patron."

"Bu arazide sığırları öldüren bir şey var. Gözlerini dört aç.

Vahşi hayvan kameraları kurduk ama şu ana kadar hiçbir şey yakalayamadık."

"Ayı izleri gördük," diyor Lucky, defterinden başını kaldırarak.

"Biliyorum, ama bana daha çok dağ aslanı gibi geldi," diye cevap verip Brady'ye dönüyorum. "Sen ne dersin?"

"Kurt olabilir, ya da bir çift kurt," diyor Brady. "Hatta hepsi olabilir."

"Gözümüz açık olacak," diyor Lucky, eski defterine notlar alırken. Ben çocukluğumdan beri aynı küçük spiral defteri iş gömleğinin cebinde taşıyor.

En azından, her zaman aynı defter gibi *görünüyordu*.

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra toplantıyı bitirip eve doğru yola çıkıyorum.

Çocuklarım bütün hafta tatildaydı ve onları neredeyse hiç görmedim.

Yarın cuma ve onlarla hiç vakit geçirmedi.

Ben tam bir pislikim.

Yarın Holly'yi göz doktoruna muayeneye götürmem gerekiyor, Johnny'yi de yanımıza alıp işimiz bittiğinde öğle yemeğine çıkarayım diye düşündüm.

Hoşlarına gidecektir.

"Hey, anne," diye sesleniyorum, onu otları toplarken ve çöp kutusuna atarken görüyorum.

"Merhaba tatlım. Bugün nasıl geçti?"

"İyi. Buzlu çay içmek ister misin?"

"Aslında, birazdan babamla şehirde akşam yemeği için buluşacağım. Eve gidip bu kirli kıyafetleri değiştirsem iyi olacak. Fırında üçünüz için lazanya var. İyi akşamlar."

"Teşekkürler. Bırak sen. Ben temizlerim. Belki sonra dışarıda ateş yakıp çocuklarla marshmallow kızartırız."

"Oh, çok sevinirler. İyi eğlenceler. Temizliği sana bırakıyorum."

Eldivenlerini çıkarır, sonra uzanıp yüzümü avuçlar.

"Oğlum. Sen hep sessiz, ciddi bir çocuktun. Biraz eğlenmeyi unutma."

"Teşekkürler anne." Eğilip yanağına öpücük konduruyorum. "Görüşürüz."

"Hoşça kal!"

El sallayarak eve doğru yola çıktı. Babam, evimden bir mil bile uzak olmayan bir yere onlar için bir ev yaptırmıştı ve onların yakınında olmasını seviyordum.

"Başın büyük belada!"

Eve geldim, diye düşünerek şapkamı antreye asıp kirli botlarımı çıkarırım.

"Hayır, *sen* döküyorsun. Öyle dökme demiştim."

"Ne oluyor?" diye sorarak mutfığa giriyorum ve birden donup kalıyorum.

Tezgahın her tarafı ve yerler sütle kaplı. Biri banyo havlusunu sütle ıslatıp her yere sürmüş.

"Bu çikolata mı?" diye soruyorum, granit tezgahın üzerine damlayan kahverengi maddeyi işaret ederek.

"Çikolatalı süt istedim," diyor Holly, gözleri yaşlarla dolarken. "Ve Johnny sütü her yere döktü."

"Düşmüş," diye ısrar ediyor Johnny. Sesi titriyor. "Sürahi doluydu ve ağırdı, birden düştü. Akmasını engelleyemedim."

"Kızma," diye yalvarır Holly ve çocuklarım aptalca bir hata yüzünden başlarının belaya gireceğinden bu kadar korkuyorlarsa, benim gerçek bir pislik olduğumu anlarım.

"Kızmadım." Derin bir nefes alıp ortalığı gözden geçiriyorum. "İkinizin islandığınız için kıyafetlerinizi değiştirmeniz gerekiyor gibi görünüyor."

"Evet." Johnny'nin sesi çok daha sakinleşmiştir. "Gerçekten sıçradı."

"Pijamalarımızı giyebilir miyiz?"

Kızıma kaşlarımı kaldırıyorum. "Akşam altıdan önce mi? Tabii, isterseniz. Gidin rahatlayın, ben burayı temizlerim."

"Teşekkürler, baba." Holly bacaklarıma atlayıp bana sıkıca sarılır ve koşarak giyinmeye gider.

Johnny ise geride kalır, yüzü tamamen ciddidir. "Ne oldu?"

diye soruyorum ona kağıt havluyu alırken.

"Bağırmağın için teşekkürler." Bir ayağından diğerine geçerek ayaklarını sürter. "Yani, sen genelde çok bağırılmazsın, ama biz de genelde bu kadar dağınık yapmayız ve son zamanlarda çok kırgınsın. O yüzden bağırmağın için teşekkürler."

Bunun üzerine, kız kardeşinin peşinden koşarak uzaklaşır ve ben de bir dakika kendime gelmek için zaman ayırırım.

Evet, kızgındım.

Sinirliydim.

Ve şu anda, bunu çocuklarımdan çıkarmayı bırakacağım.

"KESİNLİKLE BİR DAĞ ASLANI."

Lucky'nin sesine dönüp kaşlarımı kaldırdım. "Kameraya çektin mi?"

"Evet, birkaç dakika önce, güneş doğmadan önce. Avlanıyordu ve biz oraya varmadan bir buzağı yakalayacaktı. Bunu görmek isteyeceksin patron."

Ayağa kalkıp şapkamı alıyorum. "Göster bana."

O sertçe başını sallar ve geçen yaz, arazide hızlıca bir yere gitmemiz gerektiğinde ve yolun kapalı olduğu durumlar için aldığım Jeep'e koşarız.

Yol çok engebeli ama kısa sürede adamlarımızdan bazılarını leşin etrafında dururken görüyoruz.

"Ateş etmek zorunda kaldım," diyor Bruiser, tamamen mutsuz bir halde. "Şuradaki buzağıyı öldürecekti. Yapmak zorundaydım."

"Tamam, anlıyorum."

"O bir anne," diyor Lucky ve çalılıklardan bizi izleyen üç yavruyu işaret ediyor.

"Siktiğimin oğlu." Hemen telefonumu çıkarıp Chase'i arıyorum. Kardeşim polis, balık ve yaban hayatı görevlisi değil, ama bu durumda kimi arayacağını bilir.

"Selam," diye cevaplar.

"Buraya hemen Balık ve Vahşi Hayat görevlilerinden biri lazım, ama kimi arayacağımı bilmiyorum."

"Ben hallederim. Çiftliğin neresindesin?"

Ona yerimizi ve olanların özetini anlatıyorum. "Ortalık çok karışık, Chase."

"Ben de oraya geliyorum. Oraya varmamız için otuz dakika ver. O yavrulara dokunma, Rem."

"Biliyoruz," diye onu temin ederek telefonu kapatıp adamlarıma döndüm. "Yoldalar. O yavrulara dokunmayacağız."

"Onlara ne olacak?" Bruiser merak ediyor.

"Muhtemelen vahşi hayvan kurtarma merkezine götürülecekler." Ellerimi yüzüme sürerek "Siktir" diyorum.

"Bu kaçak avcılık değil," diye ısrar ediyor Lucky. "Sürüyü korumak bizim hakkımız."

Elbette kaçak avcılık değil ve Lucky'nin Bruiser'ı savunmak için araya girmesi, onun diğer adama saygı duyduğunu gösteriyor, çünkü Bruiser'ın o kediyi yasadışı olarak avlamadığını hepimiz biliyoruz.

"Hayır, kimse başı belada değil. Sadece anne olması çok kötü. O yavrular henüz süttten kesilmemiş."

"Burada kalmamızı ister misiniz?" diye soruyor Bruiser.

"Evet, bekleyelim de hepimiz soruları cevaplayalım. Dürüst olun, anladınız mı? Siz yanlış bir şey yapmadınız ve başınız belaya girmeyecek."

Bruiser, suçluluk dolu bir ifadeyle başını sallar.

Chase'in dediği gibi, otuz dakika sonra iki araç otlığa girer ve Jeep'in yanına park eder.

Chase polis SUV'sinden iner ve kamyonetten iki adam daha iner.

"Selam, Rem." Nathan Price elini uzatarak tokalaşmak ister. "Bunun için çok üzgünüm."

"Ben de." Elini sıkıp diğer memura dönerim.

Onu tanımıyorum. "Ben Remington Wild."

"Cole Sutton," diye cevaplayarak elimi sıkıyor. "Ne oldu?" "Bruiser anlatacak." Çiftlik işçime işaret ederek

Chase'in yanına geri çekilirken, kamerada dağ aslanını gördüğünü ve sonra buraya, tarlaya koştuğunu anlatmasını dinleriz.

"O, buzağıyı öldürmeye hazır ve kararlıydı. Yaklaşık bir aydır sığırları öldürüyordu ve biz buzağıyı korumak zorundaydık." Bruiser elini yüzüne sürer. "Ben de onu vurdum ve yanına yaklaştığımda onları duydum."

Onun işaretiyle ağaçların olduğu yere döndük ve Cole, "Lanet olsun," dedi.

"Kamyonette tuzaklar var," diyor Nathan sert bir şekilde. "Onları bir barınağa götüreceğiz. Belki bir gün tekrar doğaya salınabilirler."

"Sadece benim çiftliğimden uzak bir yere."

"Evrak işleri olacak," diye uyarıyor Nathan.

"Elbette olacak." Telefonum çaldı, çıkardım ve annem olduğunu gördüm. "Merhaba anne."

"Merhaba tatlım. Holly'nin göz muayenesini unuttun mu?"

Gözlerimi kapatıyorum. Evet, tüm bu karmaşa içinde unutmuşum. "Kahretsin, evet, unutmuşum."

"Ben götüremem çünkü benim de doktor randevum var," diyor. "Randevuyu erteleyebilirim."

"Hayır, ben hallederim. Bir dakika izin ver."

Saate bakıp içimden küfür ettim. Kızımı randevusuna götürmek için bir saatten az vaktim vardı, ama bu karışıklık çözülmeden çiftlikten ayrılamazdım.

Bu yüzden kız kardeşimi arıyorum.

"Merhaba, en sevdiğin ağabeyin," diyor kulağıma.

"En sevdiğin kardeşin olduğumu unutma, tamam mı? Yardıma ihtiyacım var. Bugün çalışmıyorsun, değil mi?"

"Bugün çalışmıyorum."

"Tamam. Holly'yi alıp göz muayenesine götürebilir misin?"

Ben çiftlikte işim var." "Tabii, bir saat sonra gelirim."

Gözlerimi kapatıyorum. "Yapamam. O kadar geç kalmamam lazım."

"Tanrım, Rem, bir kızı önceden haber ver. Tamam, kendimi toparlıyorum, birazdan oradayım."

"Anneme haber veririm. Kuzey otlağındayım, onu almaya geldiğinde evde olmayacağım."

"Sonra konuşuruz," diyor ve telefonu kapatıyor. "İyi misin?" diye soruyor Chase.

Hayır, iyi değilim.

Ama zorla gülümsüyorum. "Evet, harika. Hadi halledelim."

Bir milyon soruyu cevaplamak, bebekleri kurtarmak ve annenin cesedini gömmek için iki saat geçiyor, böylece başka istenmeyen ziyaretçileri çekmesin.

Ofisime dönüp idari işlerime devam etmek için eve döndüğümde, Millie çocuklarla birlikte eve geliyordu.

"Gözlük almam lazım," diyor Holly, kız kardeşimin arabasından atlayıp bana doğru koşarken. "Okuldaki çocuklar bana *Dört Göz* mü diyecek?"

"Sadece aptallarsa," diye cevap verip yanağına öpücük konduruyorum.

"Seçmesine yardım ettim. Gözlüklerle çok güzel olacak." Millie, içeriye koşan iki çocuğa gülümser.

Bugün soğuk bir bahar günü, bu yüzden onların arkasında merdivenleri tırmanıyoruz. "Rem, konuşmamız lazım."

"Bekle." Parmağımı kaldırıp çocukları oturma odasında buluyorum, oyun oynamaya başlamışlar bile. "Biraz burada kalabilir misiniz? Millie teyzeyle konuşmam lazım."

"Biz iyiyiz," diyor Johnny. "Eve gelirken McDonald's'ta kahvaltı yaptık. Öğle yemeğine geçmeden yetiştik."

"Büyükannen size kahvaltı yaptı." Oğlum

bana sinsi sinsi gülümsedi. "Tamam.

Pekala, biz de hemen geliyoruz."

Ofisime girip arkamdaki Fransız kapıyı kapatıyorum. "Tamam, ne oldu? Başın belada mı?"

Millie kaşlarını çatı. "Ne? Hayır, neden? Ne duydun? Benim suçum değildi.

Aptal turistler pislik gibi davranıyordu, ben sadece..."

Sözünü kesip başını yana eğdi. "Demek istediğin bu değildi, değil mi?"

"Hayır, ama şimdi o pislik turistleri merak ediyorum."

Güler ve başını sallar. "Önemli değil. Başım belada değil, Rem. Seninle konuşmak istediğim şey o değildi."

"İyi."

"Çocukların seni özleyiyor."

"Anlamadım, ne dedin?"

"Bak, sana çocuklarını nasıl yetiştireceğini söyleyecek biri hiç olmadım. Johnny doğduğunda ben daha çocuktum ve sen harika bir babasın. Gerçekten öylesin. Ama çiftlikteki sorumlulukların artık *çok büyük*, Rem. Geçen yıl batıda on bin dönüm daha arazi satın aldın, bu da daha fazla iş demek. Babam, çiftlik artık her yıl yedi haneli kar elde ettiği için emekli olabileceğine karar verdi, bu onun için harika bir şey, ama bu senin için çok daha fazla iş demek, çünkü artık sorumlu sensin."

"Özet için teşekkürler."

"Yapacak çok işin var ve evet, annem çocuklara çok yardım ediyor ama o da bir insan. Bugün çocuklara bahar tatilinde ne yaptığını sordum ve Holly, sabahları sen çıkmadan onlar uyanmadığını, akşam yemeğinde eve geldiğini söyledi."

"Senin de dediğin gibi, burada bir işim var Mill."

"Ama çocukların var ve bu onların bahar tatiliydi ve onlar video oyunu oynayarak ve annelerine bahçede yardım ederek geçirdiler. Seni suçlu hissettirmek için söylemiyorum."

"Evet, ama beni suçlu hissettiriyorsun." Göğsümdeki acıyı avucumla ovuşturuyorum. "Lanet olsun, Millie, elimden geleni yapıyorum."

"Bence bir dadıya ihtiyacın var," diyor.

"Çocuklarımla birlikte olacak başka birini işe almak, *bana*

"Onları okula götürüp getirmek için yardıma ihtiyacın var. Randevulara götür

"Onları okula götürüp getirmek için yardıma ihtiyacın var. Randevularına götürmek. Ödevlerine yardım etmek ve zamanın olmayan diğer tüm küçük işler. O zaman, buradayken sadece onlarla vakit geçirebilirsin ve yapmadığın işleri dert etmezsin. Onlarla kaliteli zaman geçirebilirsin, Rem. Şu anda bunu çok istiyorlar."

"Çiftlik işletmek dokuzdan beşe bir iş değil."

"Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Ama onlar daha çocuk ve seni özlüyorlar. Geçen yıl çok fazla yük üstlendin ve onlar bunu hissediyorlar."

"Yardıma ihtiyacım var. Annem çok yorgun ve babamla vakit geçirmeli."

"Evet, hak ediyor."

Arkanıza yaslanıp, çiziklerle dolu masanın üstüne parmaklarımla vuruyorum. Bu masa eskiden babamındı, ondan önce de onun babasının.

Çocuklar söz konusu olduğunda her şeyin ne kadar aceleye geldiğini ve onların tadını çıkaramadığımı, onların da benim tadımı çıkaramadığını düşünüyorum, çünkü sanki kafamız kesilmiş gibi koşturup duruyoruz.

"Tamam. Bir dadı tutacağım. Ama saygın ve güvenilir biri olmalı. Çocuk değil."

"Anlaştık," diyor Millie başını sallayarak. "Gözlerimi ve kulaklarımı açık tutacağım, sana haber veririm."

"Öyle yap, çünkü dadı aramak için vaktim yok." "Benim vaktim var," diyor parlak bir gülümsemeyle. "Bana bırak." "Anlaştık."

BÖLÜM BEŞ

ERİN

"

Dalga mı geçiyorsun benimle?" Öne doğru eğilip alnımı direksiyona dayadım, tamamen çaresizdim. Son birkaç gündür hava çok soğuktu, işim ve işlerim için şehirde dolaşmak imkansızdı. Bahar fırtınası, mevsim değişmiş olsa da kışın hala buz gibi pençeleriyle bizi sıkı sıkıya tuttuğunu hatırlatmıştı.

Ama marketten eve dönerken, arabam birdenbire çalışmayı bıraktı.

Ölmüş. Tamamen ölmüş.

"Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin."

Eve götürmem gereken market alışverişleri bagajda ve evimden en az iki mil uzaktayım. Babamın yol yardım sigortası yaptırmamda ısrar ettiği için şükrediyorum, kartı torpido gözünde bulup ücretsiz numarayı arıyorum.

Beklemem gereken süre söylendiğinde "Bir saat" diye tekrarlıyorum. "En azından dondurmam erimeyecek."

"En kısa sürede birini göndeririz. Sürücü yolda olduğunda sizi arayacak veya mesaj atacaktır," diyerek beni rahatlatıyorlar ve görüşme sona eriyor.

Derin bir nefes alıp veriyorum ve soğuk havada nefesimin buğusunu gördüğüm için kaşlarımı çatıyorum. Hava çok soğuk. Hafta hava açısından oldukça iyi başlamıştı ama şimdi sanki Şubat ayına geri döndük. Tabii ki, arabadan mağazaya gidip hemen döneceğimi düşündüğüm için eldiven ve şapka almamıştım.

İki blok ötedeki bir restorana gidip çekiciyi beklemeyi düşünürken telefonum çaldı.

"Merhaba, ben A-1 Çekici'den Peter. On dakika içinde orada olacağım."

"Oh, şükürler olsun. Çok teşekkür ederim." "Sorun değil. Görüşürüz."

Dişlerim titremeye başlamışken, çekici önüme geldi ve uzun boylu, *çok* yakışıklı bir adam sürücü koltuğundan inip bana doğru yürüdü.

Onunla konuşmak ve bacaklarımdaki kan dolaşımını hızlandırmak için arabadan indim.

"Ne oldu bilmiyorum," diye başlıyorum. "Birden durdu ve zar zor yolun kenarına çekebildim."

"İlginç," diyor, arabama bakarak. "Eski bir araba değilmiş."

"Hayır, aslında sadece birkaç yıllık ama kış havasını pek sevmiyor gibi."

Peter gülümser. "Onu suçlayamazsın. Ben arabayı şehirdeki Brooks'un garajına çektiyeyim, onlar bir bakıp ne olduğunu anlarlar."

"Çok teşekkür ederim. Ama arkada market alışverişlerim var."

Peter başını sallar. "Eğer sorun olmazsa, önce seni evine bırakayım." "Gerçekten mi? *Harika* olur."

"Hadi gidelim," der ve kısa sürede arabamı kamyonetine bağlar, ben de yolcu koltuğuna oturur ve ona evimin yolunu tarif ederim. "Roger'ın garajının üstünde oturuyorsun."

"Evet, evet. Roger'ı tanıyor musun?"

"Tabii ki, burası küçük bir kasaba. Alışverişlerini yukarı taşımana yardım edeyim." "Oh, gerek yok. Zaten egzersize ihtiyacım var. Çantaları kaldırıma bırakalım

kaldırmaya bırakalım, ben birkaç sefer yaparım."

Peter iyi birine *benziyor*, ama yabancıyı evime almamayı iyi bilirim. "Nasıl istersen," diyor omuz silkerek ve

. Peter garaja doğru yola çıkmadan önce çantamı ve arabada kalan birkaç kişisel eşyayı almayı unutmadım.

"Harika," diye mırıldanarak gereğinden fazla poşeti taşıyarak evime çıkan merdivenlere yöneldim. "Bir masraf daha. Umarım çok pahalı olmaz, çünkü zaten faturalarımı zar zor ödüyorum."

Üç seferde her şeyi yukarı taşıdım ve nefes nefese kaldım.

Tezgaha yaslanıp nefesimi düzenlemeye çalıştım.

"Tamam, daha fazla egzersiz yapmam lazım." Süveterimi çıkarıp eşyalarımı yerleştirmeye başlıyorum. Tam, kiler olarak kullandığım dolabın kapısını kapatırken telefonum çalıyor.

"Alo?"

"Erin Montgomery mi?" "Evet, ben."

"Merhaba. Ben Brooks, arabanızın çekildiği garajdan. Arabanıza bir göz attım."

"Vay canına, çok hızlıymuşsunuz."

"Evet, bulmak zor olmadı. Oturuyor musunuz?"

Gözlerimi kırıp kaşlarımı çattım.

"Oturmam mı gerekiyor?" "Öneririm, evet."

Somurtarak kanepenin kenarına oturdum. "Tamam, söyle bakalım."

"Şey, bilgisayarınız tamamen çökmüş gibi görünüyor, bu gerçekten hiç görmediğim bir şey. En azından bu kadar ciddi bir şekilde."

"Harika." Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. "Bu ne kadara mal olacak?"

Derin bir nefes verdi. "En azından birkaç bin dolar olacak. Hala diğer sorunları teşhis ediyorum, ama evet, birkaç bin dolar. Yarın sana daha kesin bir tahmin verebilirim, ama seni yanıltmak istemem. Burada çok büyük bir meblağdan bahsediyoruz."

Elbette öyle.

"Tamir etmeye değer mi?"

"Bu size kalmış, değil mi? Benim arabam olsaydı, muhtemelen tamir ettirirdim, evet. Ama karımın arabası olsaydı, ona tekrar güvenebilir miyim bilmiyorum. Parça parça satıp başka bir araba alabilirsiniz."

Tabii, araba taksidi için param olsaydı.

"Tamam, bunu düşüneceğim."

"Yarın daha kesin bir fiyatla size geri döneceğim. Kötü haber için üzgünüm."

"Evet, teşekkürler."

Telefonu kapatıp bir kenara koyuyorum ve ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. Babamın parasını kullanmak istemiyorum.

Ama güvenilir bir arabaya ihtiyacım var. Buradaki hava çok değişken, yürüyerek gitmek mümkün değil.

İkinci bir iş bulup, paramı idare etmek zorundayım.

"Kahretsin, çok soğuk." Ertesi sabah, eldivenli ellerimi ovuşturarak kahve dükkânına giriyorum. "Çok, çok soğuk."

"Buraya yürüyerek mi geldin?" Millie kaşlarını çatarak sordu. "Kışın bu soğukunda, Erin, bu halinle dışarıda dolaşamazsın."

Arkamı dönüp baktığımda, rüzgârın etkisiyle karın *yanlara doğru* yağdığını görüyorum.

"Mecburdum," diye cevap verip, montumu ve botlarımı değiştirmek ve iş için önlüğümü giymek için aceleyle geri döndüm. Geri döndüğümde Millie müşterilerle boğuşuyordu

müşterilerle uğraşıyordu, ben de hemen yardım etmek için işe koyuldum.

Öğle yemeği saatinin yoğunluğunda meşgul olmaya devam ediyoruz ve siparişleri almakla hazırlamak arasında gidip geliyoruz.

Sonunda, bir ara verildiğinde, ikimiz de nefes alıp etrafımızdaki dağınıklığa bakıyoruz.

"Vay canına." Fayansların üzerinde duran kırıntılara, dökülmüş kahve damlalarına ve diğer kalıntılara gözlerimi kırıştıyorum. "Sanki savaş çıkmış gibi."

"Öyle oldu," diyor. "Ve biz kazandık. Aferin."

Millie'ye gülümserken kapı açılır ve bir grup erkek içeri girer. Millie yanımda kasılır.

"O pis turistler," diye tıslar ve gözlerim kısılır. "Ben hallederim," diye onu sakinleştiririm.

"Biz hallederiz," diye cevapladı Millie, grubun lideri - parlak siyah-mavi gözlü - yaklaşırken. "Nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Siktir, sensin," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

"Evet, benim. Şimdi, bu işi iki şekilde halledebiliriz. Ya sen ve arkadaşların nazik davranırsınız ya da gidersiniz."

"Ben mi? Ben her zaman nazik davranırım," diye cevaplar ve Millie'yi en iğrenç şekilde baştan aşağı süzer, sonra bakışlarını bana çevirir. "*Sen* çok seksisin. Ve o kadar da geveze değilsin."

Gülmeye başlamadan önce kaşlarımı kaldırdım. O kadar çok güldüm ki karnımı tutmak zorunda kaldım. "Geveze mi? Ah tatlım, benim ne kadar *geveze* olabileceğimi bilmiyorsun bile."

"Hadi gidelim dostum." Arkada duran adamlardan biri pislik liderin omzuna dokundu. "Başka bir yerde kahve içebiliriz."

"Siktir et. Şimdi mesele prensip oldu. Bu kasabadaki kadınların hepsi neden bu kadar küçük sürtükler?"

Tek kelime etmeden, arka cebimden telefonumu çıkarıp 9-1-1'i aradım.

"Ben Bitterroot Valley Coffee Co.'dan Erin. Yardıma ihtiyacımız var." "Oh, lütfen," diye alaycı bir şekilde güldü, ama birkaç adım geri çekilmeye başladı. "Beni *ihbar mı edeceksin?* Tanrım, ne kadar ağlak bebekler. Sanırım senin gibi, senin için savaştacak bir pislik olmadığında o kadar da cesur değilsin, değil mi?"

Birkaç müşteri ayakta, bu pislik işleri fazla ileri götürür ve bize elini sürerse müdahale etmek için bekliyor.

Aslında öyle yapmasını umuyorum, çünkü onu hayalarından tekmelemek *isterim*.

"*Kimsenin* benim için kavga etmesine ihtiyacım yok," diyor Millie sakın bir sesle. "Ama işimde ya da başka bir yerde taciz edilmeyeceğim. Burası *benim* evim. Bunlar *benim* insanlarım. Sen ise sadece sinir bozucu küçük bir böceksin."

Tam öne adım atarken kapı açılır ve Millie'nin kardeşi Chase içeri girer, eli silahında ve ela gözlerinde ateş yanmaktadır.

"Sorun ne?" diye sorar.

"Bu müşterilerin dışarı çıkarılmasını istiyoruz," diye cevap veriyorum, Millie ise söz konusu pislikle bakışma yarışına devam ediyor. "Kaba ve tehditkar davrandılar, onları burada istemiyoruz."

"Ben kaba değilim," der pislik sırtarak.

"Onu duydun," der Chase. "Gidelim, çocuklar."

"Burada olma hakkım var," diye ısrar ediyor. "Hepimizin var. Burası özgür bir ülke."

"*Burası*," diye vurgular Chase, "özel bir işletme ve gitmeniz istendi. İzinsiz girme suçundan sizi tutuklatmayın."

"Seni küçük sürtük," diye Millie'ye bağırır. "Bu gezide bana sorun çıkarmaktan başka bir şey yapmadın ve bunun bedelini ödeyeceksin, duydun mu?"

"Aman Tanrım," diğerlerinden biri sinirle söylüyor. "Neden çeneni kapatamıyorsun?"

"Bir daha düşündüm de, izinsiz girme, huzuru bozma ve sözlü saldırı suçlarından sizi tutuklayacağım. Suç duyurusunda bulunmak istiyor musunuz bayanlar?"

"Evet," diye hep bir ağızdan cevap veriyoruz, tam o sırada Asshole Chase'e yumruk atıyor, Chase kolayca kaçıyor ve Asshole'un kolunu arkasına çevirip kelepçelerine uzanıyor.

"Memura saldırı da ekleyelim," der Chase, Millie ve bana göz kırparak. "Arkadaşlarınızı da götüreceğiz, ya kefaletle serbest kalırlar ya da siz olmadan giderler. Her halükarda, benim kasabamdan defolup giderseniz umurumda değil. Hadi, çocuklar."

"Sen tam bir pisliksin," sessiz adam, hep birlikte kapıdan çıkarken pislik arkadaşına söyler.

"Şey," kasabanın en şirin elbise dükkanının sahibi Polly köşeden seslendi. "Neredeyse oraya gidip o adama yumruk atacaktım."

Polly boyu 1,50'yi geçmez, kilosu da 40'ı bulmaz, ama yüzündeki ifadeden onun hafife alınmayacak bir kadın olduğunu anlayabiliyorum.

"Chase yakınlarda olmalı," diyor Millie, zorlukla yutkunarak. O zorbanın onu sinirlendirdiğini biliyorum ve bunu görmekten nefret ediyorum. "Hızlı geldiği için sevindim."

"Sen kendin hallettin," diye onu teselli ettim. "O sadece bir zorba." "Evet, biliyorum. Umarım eve giderler ve benim kasabamdan defolup giderler."

"Chase onları kovacaktır," diye bağırdı başka bir müşteri. O tarafa baktım ve onun dün arabama yardım eden şoför Peter olduğunu görüyorum. "Ama daha sonra eve kadar eşlik etmemizi istersen, bize haber ver."

"Teşekkürler, Pete," diyor Millie göz kırparak. "Sen çok tatlısın. Tamam millet, işime dönüyorum."

Onun işaretini anlayan herkes olaydan önceki işine geri döner ve Millie ile ben de önceki telaştan kalan dağınıklığı temizlemeye başlarız.

"Hey, bir sorum var," diyorum lavaboda bir bez sıkarken. "Part time iş veren bir yer biliyor musun?"

Millie bana kaşlarını çatarak bakar. "Neden soruyorsun?"

"İkinci bir işe ihtiyacım var." İç çekip espresso makinesinin yanındaki tezgahı silerim. "Arabam sorun çıkarmaya başladı ve çok bakıma ihtiyacı var, bu yüzden bir süreliğine başka bir gelir kaynağına ihtiyacım olacak."

"Öyle mi?" Millie tezgaha yaslanıp bana gülümser. "Tam sana göre bir yer biliyorum, ama önce çocukları sever misin diye sormam lazım."

"Uh, tabii? Neden bu bir tuzak soru gibi geliyor?" "Değil.

Dürüst bir soru."

"Çocukları severim. Benden küçük kuzenlerim var ve hep onlara bakıcılık falan yapardık. Okulda iş var mı?"

"Onu bilmiyorum ama en büyük ağabeyim Remington'un çiftlikte ona yardım edecek bir dadı aradığını biliyorum. Holly ve Johnny dünyadaki en nazik, en uslu ve *en harika* çocuklar."

"Eminim öyledir." Millie'nin gururlu ses tonuna gülümsemeden edemiyorum.

"O bekar bir baba ve çocuklar büyüdükçe ve daha fazla ve işleri olduğu için artık her şeyi tek başına idare edemiyor. Sonunda onu birini işe almaya ikna ettim ve seni *tanıyorum*. Sen tamamen güvenilirsin."

"Çalışma saatleri ne olacak biliyor musun?"

"Kesin olarak bilmiyorum ama eminim bir şekilde halledersin. Sabahları çocukları okula götürmek için ya da okuldan döndükten sonra akşam yemeğine kadar yardım ister."

"O kadar da zor değil gibi."

"Hiç zor değil bence," diye beni ikna etti Millie.

"Bu işi bırakmak istemiyorum. Burayı seviyorum ve asıl amacım iki gelir kaynağına sahip olmak."

"Eğer öğleden sonraları çalışmanı istiyorsa, vardiyalarımızı değiştiririm, böylece okul bitmeden işten çıkarsın."

Dudak içimi ısırarak düşünürüm. "Böyle bir esnekliğin olması iyi olur."

"Git onunla bir görüş," diyor Millie. "Bir fikir edin, onu ve çocukları seversen işi kabul et. Sevmezsen, bir zararın olmaz."

"Bence bu harika bir fikir."

"Harika." Millie, cebinden telefonunu çıkarırken ayak parmaklarının ucunda zıplıyor. "Şu anda ona mesaj atıyorum, ne zaman konuşabilir diye soracağım."

"Dur. Şu anda arabam yok. Çiftliğe gidip gelmek için bir aracım yok."

"Benim bir arabam var," diyor Pete, çöpünü yanımızdaki çöp kutusuna atarken. "Senin araban hazır olana kadar kullanabilirsin."

Şaşkınlıkla Pete'e bakıyorum. "Gerçekten mi?"

"Tabii. Orada duruyor. Muhtemelen sürülmesi gerekir. Yarım saat sonra buraya park ederim."

"Vay canına, hepiniz bana çok nazıksınız."

"Artık sen de bizden birisin," diyor Pete göz kırparak ve kapıdan çıkmak için dönüyor.

"Pete yakışıklı ve hoş biri," diye Millie'ye dönerek söylüyorum.

"Biliyorum," diye iç çekerek cevap veriyor. "Evli olması çok yazık. Tamam, Rem yarın sabah saat dokuz civarında seninle buluşabileceğini söyledi, ama sonra başka işi olduğu için senin çiftliğe gelmeni istiyor. Tabii ki öyle."

Millie gözlerini devirir ve ben sırtarım.

"Evet, ödünç araba aldığım için saat dokuzda çiftlikte onunla buluşabilirim." arabam var."

"Harika, ona söylerim." Millie mesajını yazıp telefonunu cebine koyar. telefonunu cebine koyar. "Çiftliğin yol tarifini vereyim. Bulması zor değil ama

Şehrin biraz dışında. Çok araba kullanacaksın, seni uyarmalıyım."

"Seattle'a hiç gittin mi? Çok geniş bir yer ve bir yere gitmek istersen çok araba kullanman gerekiyor. Önemli değil."

"Aman Tanrım, çocuklar seni çok *sevecek*. Eminim."

Tamam, Pete'in ödünç verdiği araba biraz eski ve garip sesler çıkarıyor ama çalışıyor ve kalorifer de çalışıyor, o yüzden şikayet etmiyorum. Şehirden çiftliğe giden otoyolun bazı yerleri buzlu, o yüzden yavaş gidiyorum.

En son ihtiyacım olan şey, sahibi bile olmadığım bir arabayı hendeğe sokmak.

Sonunda Millie'nin bana tarif ettiği Wild River Ranch'in tabelasını görüyorum ve araba yoluna giriyorum.

Burası çok güzel, karla kaplı yaprak dökmeyen ağaçlar ve çalılar var. Yolu kenarında üç geyik ailesi var, geçip giderken beni izliyorlar.

Fırtına geçmişti ve bugün son kar ve buzların erimesi için sıcak bir gün olmasını umuyordum, ama itiraf etmeliyim ki, buzla kaplı çiftlik çok güzeldi.

Millie'nin talimatlarına uyarak, araba yolu ikiye ayrıldığında sola devam ediyorum. Sağdan gidersem, ailesinin yeni evine ve diğer kardeşi Brady'nin yaşadığı küçük kulübeye rastlayacağımı söylemişti.

Remington ve çocukları, babası emekli olduktan sonra çiftlikteki her şeyin sorumluluğunu üstlendiği için çiftlik evinde yaşıyor. Ayrıca, ebeveynleri bakımı daha kolay olan daha küçük bir ev istiyorlardı.

Tıpkı benim ailemin yapmak istediği gibi.

Sola döndüğümde büyük bir çiftlik evi karşımda beliriyor. Currier ve Ives'in tablolarına benziyor, çok klasik ve... *sağlam*. Dış cephesi kahverengi ve büyük bir taş bacası var. Pencerelerin kepenkleri kırmızı ve yazın boyanmış gibi görünüyor.

Garaj yolunda, altı çocuk rahatlıkla sığabilecek büyük bir SUV'nin yanında bir Jeep var. Sağda büyük bir garaj var ve kapısı açık olduğu için içinde bir kamyonet olduğunu görüyorum.

Bu evin Noel zamanında ışıklar ve çelenklerle süslü halini hayal edebiliyorum. Garaj yolundaki küçük yaprak dökmeyen ağaçlar, üzerlerine asılan ışıklarla *muhteşem* görünecektir.

Tarlaya bakıp siyah sığırları gördüğümde gülümsüyorum. Sanki karların üzerinde kızakla geziniyor gibi hissediyorum.

Geniş bir gülümsemeyle, kısa süre önce buzları temizlenmiş ve kürekle temizlenmiş merdivenleri çıkıp kapının zilini çalıyorum.

Cevabı sabırla beklemek için geri adım atamadan kapı açılır ve kalbim durur.

"Huysuz."

ALTINCI BÖLÜM

REMINGTON

"

Kayboldunuz mu?" Bu kadında ne var bilmiyorum, ama ne zaman yanına yaklaşısam vücudum titriyor.

Ve Millie'nin potansiyel dadı adayı olarak röportaj yapmam için gönderdiği kişinin *bu* olduğunu bilmiyordum.

Kahretsin. Onu sürekli evimde tutup ellerimi kendime saklayarak nasıl yaşayacağım?

"Hayır," diyor gülümseyerek. "Buralarda çok kaybolan *olur mu*? Çünkü şehirden buraya kadar gelip kaybolmak için epey yol gitmiş olmalısın."

"Hayır, buraya pek kaybolan gelmez. İçeri gel," diyorum ve geri çekilip kapıyı kapatıyorum, sonra ellerini ovuşturduğunu görüyorum. "Üşüdün mü?"

"Biraz," diye itiraf etti omuz silkerek. "Aralık ayında buraya geldiğimden beri üşüyorum. Sorun değil, sonunda iklime alışırım. Evin çok güzel."

Onun gözlerinden büyüdüğüm evi seyrediyorum. Burada orada birkaç yeni mobilya ve bir kat boya dışında, çocukluğumdan beri pek bir şey değişmemiş. Aynı avize, yıpranmış halının üzerinde asılı duruyor. Sağda mutfak ve oturma odası, solda ise benim ofisim var. O tarafa işaret edip onu içeri alıyorum, ardından kapıyı kapatıyorum.

"Bu kadar yol geldiğin için teşekkürler." Masamın arkasına oturup, karşımdaki sandalyeye yavaşça yaklaşmasını izliyorum. Gözleri raflarımı, duvardaki tabloları ve fotoğrafları ve arkamdaki pencereyi seyrediyor. Yeşil kazağı vücudunun her kıvrımını mükemmel bir şekilde sarıyor, hayal gücüne yer bırakmıyor. Oturduğum için rahatlıyorum. "Otur lütfen."

"Tamam. Demek *sen* Remington'sun. Ben de adının sadece Grumpy olduğunu sanmıştım."

"Sen de Erin. Doc değilmişsin."

Dudakları bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Suçluyum. Ben Erin Montgomery ve kız kardeşini gerçekten çok seviyorum."

Arkanıza yaslanıp ellerimi önümde birleştiriyorum. "Herkes kız kardeşimi sever. Sanırım sana neye ihtiyacım olduğunu söyleyerek başlayayım, sonra oradan devam ederiz."

"Harika."

"İki çocuğum var ve ikisi de okulda. Çiftlikten ayrılıp onları okula götürüp getirmek, ödevlerini ve yemeklerini halletmek ve onlarla eğlenmek de zor oluyor."

"Anlıyorum," diyor, yavaşça başını sallayarak. "Millie'nin anlattığına göre çiftliğin çok yoğun."

"Evet, bu yetersiz bir ifade. Ama kahve dükkanından ayrılmayı düşünmüyorsanız, bana nasıl yardım edebilirsiniz bilmiyorum. Okul bittiğinde hala çalışıyor olacaksınız."

"Millie ile yer değiştiririm," diye cevapladı kolayca. "O zaten teklif etti. Sabah vardiyasını alırım ve okul bitmeden bir saat önce çıkarım. Eve gidip üstümü değiştirip onlara yetişmek için mükemmel bir zaman. Ama sabahları yapabileceğimi sanmıyorum. Yani, ikisi için de birine ihtiyacın varsa, bizim için uygun olmayabilir."

Düşünerek nefes alıyorum. Öğleden sonra çocukları almaya birinin gelmesi bile büyük yardım olur.

"Eğer bunun karşılıklı yarar sağlayacağına karar verirsek, sabahları idare edebilirim."

Erin, maaşı, beklentilerimi ve kesinlikle kabul edemeyeceğim şeyleri özetlerken beni mutlu yeşil gözleriyle izliyor. Konuşmamın sonuna geldiğimde gülümsemesi büyüyor.

"Bence hepsi çok makul."

"Pazartesi başlayabilir misiniz? Tabii ki, kardeşime hızlı bir geçmiş kontrolü yaptırıp hakkınızda herhangi bir arama emri olup olmadığını kontrol ettireceğim, ama her şey yolunda çıkarsa, işe alınacaksınız."

"Harika, ama işi resmi olarak kabul etmeden önce çocuklarla tanışabilir miyim?" "Tabii ki." Ayağa kalktım, tanışmak istediği için hem mutlu hem de rahatlamıştım

Bu, onun için bunun sadece ekstra bir maaş olmadığını gösteriyordu. "Beni takip et. Annem şu anda mutfakta onlarla birlikte."

Mutfığa doğru yürüdük, annem bulaşık makinesini çalıştırıyordu.

"Büyükannem bize krep yaptı," diyor Holly sevinçle, çiğnerken Erin'e dönerek. "Ben Holly. Senin adın ne?"

"Tanıştığımıza memnun oldum, Holly. Ben Erin. Krepler çok lezzetli görünüyor."

"Sen de alabilirsin," diyor Johnny. "Büyükannem en iyisini yapar." "Çok cazip ama bugün almayayım. Sen

Johnny olmalısın." Çocuklara gülümseme şekli hoşuma gitti. Sıcakkanlı ve samimi.

İnsanların çocukları sevmediğini ve sadece beklendiği için nazık davrandığını her zaman anlayabilirsin. Çocuklarım da bu farkı biliyor.

"Merhaba Erin," diyor annem gülümseyerek. "Ben Joy, Remington'un annesiyim.

Rem, seni rahat bırakacağım. Kuaföre gidiyorum."

"Geldiğin için teşekkürler anne," diyorum ve o aceleyle çıkmadan önce yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Nerede oturuyorsun?" Holly Erin'e sorar.

"Şehirde, bir garajın üstündeki dairede," diye cevaplar Erin ve tezgaha yaslanarak çocuklarla konuşmak için yerleşir. "Ve ben de teyzen Millie ile birlikte kahve dükkanında çalışıyorum."

"Büyüyünce kahve dükkanında çalışmak istiyorum," diyor Holly kararlı bir şekilde. "Ayrıca bale dersleri de almak istiyorum. Okulda bale yapan arkadaşlarım var ve çok eğlenceli görünüyor. Bak, bazı hareketleri bile yapabiliyorum."

Yeni insanlar etrafta olduğunda her zaman gösterişli olan Holly, tabureden atlar ve küçük kollarını başının üzerine kaldırarak dönmeye başlar. Tezgahın köşesine doğru gittiğini görüyorum.

Erin de bunu hissetmiş olmalı ki, ben başıma çarpmamak için öne doğru hareket ederken o da aynı anda öne doğru adım atıyor, ama ikimiz de geç kalıyoruz. Holly köşeye çarpıyor ve burnu kanamaya başlıyor.

"Önemli değil," diyor Erin, tamamen sakın bir şekilde, bir havlu alıp Holly'nin burnuna tutuyor. "Hey, önemli değil. Acıttığını biliyorum. Üzgünüm. Kanamayı durdurup iyileştireceğiz. Johnny, buzdolabından bana birkaç buz küpü getirir misin?"

Hâlâ müdahale etmeye hazırdım ama Erin'in durumu kontrol altına aldığını gördüm, bu yüzden geri çekilip onun nasıl başa çıktığını izledim.

"Ah," diye ağlar Holly.

"Biliyorum, tatlım." Erin, Holly'nin burnuna bastırmaya devam ederken elini Holly'nin saçlarından aşağı doğru kaydırır. Johnny buzu getirir ve elinde birkaç buz küpüyle aceleyle gelir. Erin, havluyu ustaca sarar ve bir kez daha Holly'nin burnuna bastırır. "Kanama durdu bile. Şimdi, bu buz rahatlamana yardımcı olacak."

Holly artık ağlamıyor ve Erin'i büyük, ıslak kahverengi gözlerle izliyor.

"Bunu nasıl yapmayı biliyorsun?" diye sorar Johnny.

"Şey, benim çok büyük bir ailem var ve büyürken hep birileri yüzüne yumruk atılır ve burnu kanardı. Yapmaman gereken zamanlarda futbol topu, beyzbol topu ve her türlü şeyi fırlatırsan böyle olur. Çok acır ama bu yardımcı olur."

"Ben tutabilirim," diyor Holly, havluyu küçük ellerine alırken. "Böyle mi?"

"Evet, aynen öyle. Aferin." Erin başını sallar ve geri çekilir, çocuklara gülümsemeye devam eder.

"O her zaman spaz değildir," diyor Johnny. "Sadece gösteriş yapıyordu."

"Huh." Erin kaşlarını çatıp odanın etrafına bakıyor. "Burada spazmlı kimseyi görmüyorum. Sadece dans etmeyi seven küçük bir kız görüyorum. Teyzem profesyonel balerin. Seattle'da bir dans okulu var. Bence dans etmeyi öğrenmek hoşuna gider, Holly."

Bu, kızımın yüzüne kocaman bir gülümseme getirir ve Erin'in çocuklarımın hayatına harika bir katkı olacağına şüphe duymam. O çok güzel ve bana uzun zamandır hissetmediğim şeyler yaşattığı için kendimi tutmakta zorlanabilirim.

Hatta belki de hiç hissetmediğim şeyler.

Ama çocuklarım için buna katlanabilirim.

Erin uzanıp Johnny'nin saçlarını karıştırdığında Johnny bile sırtıyor.

"Çocuklar, öğleden sonra işim var, gitmeliyim, ama yakında tekrar görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam," diye cevap veriyorlar hep bir ağızdan ve ben Erin'i kapıya kadar eşlik edip eşyalarını toplamasını bekliyorum, sonra da arabasına kadar götürüyorum ve arabasına dikkatle bakıyorum.

"Bu senin araban mı?"

Erin iç çekiyor. "Hayır, ödünç aldım. Arabam tamirde ve ne zaman geri alabileceğimi bilmiyorum. Brooks bir çözüm bulmaya çalışıyor. Bu arada Peter bu arabayı ödünç verdi."

"Çocuklarımın o paslı hurda yığnında binmelerini istemiyorum." Erin kaşlarını çatıyor. "Çok iyi çalışıyor."

"Öyle olabilir, ama benim çocukları gezdirirken, onların mükemmel durumda olduğunu bildiğim bir araçta olmalarını istiyorum. Sen benim Suburban'ımı al."

Gözleri büyük SUV'uma, sonra bana kaydı. "Ama o *senin* araban. Senin arabanı senden alamam."

"Jeep'im de var, sorun değil."

"Bu çok saçma. Araba gayet iyi."

"Çocuklarım için değil," diye karşılık veriyorum, başımı sallayarak. "SUV'yi yarın sana bırakırım. Tabii işi kabul edersen."

"Çocuklarını çok seviyorum," diye itiraf ediyor gülümseyerek. "Çok tatlılar ve küçük canavarlar değiller. Babaları biraz alfa karakterli ama bununla başa çıkabilirim."

Onun zeki konuşmasını seviyorum. Onu ısırmak istiyorum. Ama şimdilik ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Çocuklar okuldan 3'te çıkıyor. 2:30 gibi okulun önüne gelmelisin."

"Anladım." Başını sallayıp sürücü kapısına doğru yürüyor. "Pazartesi öğleden sonra onları almaya geleceğim. İyi hafta sonları."

El sallayıp arabayla uzaklaşıyor, araba garaj yolundan çıkarken her türlü sesi çıkarıyor. Çocuklarımın o şeyin içine binmesini kesinlikle istemiyorum. Erin'in bile binmesini istemiyorum.

Brady yarın beni şehre kadar takip edip Suburban'ı bırakıp beni çiftliğe geri getirecek.

"REM BEBEK BAKICISI TUTTU," Millie o gece akşam yemeğinde ailesine duyurur. Hepimiz büyük yemek masasının etrafında oturmuş, annemin sıfırdan hazırladığı kızarmış tavuk ve tüm garnitürleriyle akşam yemeğimizi bitiriyoruz. "Arkadaşım Erin. O *en iyisidir* ve çocuklarla tanışmaktan çok memnun olduğunu söyledi."

"Erin mi?" Chase başını kaldırır. "Onu çok severim. Mutlu ve hoş bir kız. Ve *çok seksi*."

"Çocukları dışarıya yeni drone'larıyla oynamaya götüreyim mi?" diye sordu babam masadan kalkarak. "Gidip birkaç inek bulalım, belki başka hayvanlar da görürüz."

"Yaşasın!"

İki çocuk da babamın peşinden arka kapıdan bahçeye koşarlar.

"O drone'lar harika bir hediye idi," diyor Millie, tam karşımda oturan Ryan'a.

"Cennette gibiler. Çiftlikte uçurmak çok eğlenceli olacak."

"Onlara eğlenceli bir şey getirmeliydim," diyor Ryan omuz silkerek.

"Güzel Erin'den bahset biraz," der Brady, kaşlarını oynatarak.

"Hayır," diyorum kısa keserek. "Lanet dadımdan ellerini çek."

"Rem her zamanki çekici haliyle," diyor Ryan, benim ters bakışlarımı çekerek. "En son baktığımda, biriyle çıkmak, o kişi dadı olsa bile, hala yasadışı değildi."

"Sen çok akıllı bir adamsın," diyorum. "Benim çekici olup olmadığımı nereden biliyorsun? *İki yıldır* eve gelmedin. Neden şimdi geldin?"

"Bitterroot Valley'de olmayan bir işi seçmiş olmam, ailemi görmek istemediğim anlamına gelmez, biliyorsun."

"Bana öyle geliyor." Çok *sinirliyim*. Yüzüne yumruk atmak istiyorum. "O zaman burada ne işin var?"

Ryan sadece bana bakıyor, yüzü ciddi, ağzını peçeteyle siliyor. "Biliyor musun? Sanırım eve gideceğim."

"Hayır." Millie masaya yumruğunu vurarak hepimizin dikkatini çekti. "Hayır. Kalacaksın çünkü Rem'in az önce *çok* kötü bir şekilde belirttiği gibi, seni uzun zamandır görmedik ve seni özledik. Rem, sakın ol."

"Çocuklarım seni tanımıyor bile," diyorum, sesim hala sakın. "Tanımak *istiyorlar*. Seni soruyorlar. Pahalı hediyelerini o an için sevip hoşlanabilirler, ama senden istediği bu değil, Ry. Onlar sadece *seni* istiyorlar. O yüzden sorum aynı. Neden şimdi eve geldin ve ne zaman gideceksin? Çocuklara seni ne zaman göreceklerini bilmediğimi söylemek zorunda kalacağım."

Ryan derin bir nefes alır ve parmak uçlarını gözlerine bastırır. Bu sefer kimse soruya itiraz etmez, çünkü hepsinin aynı şeyi merak ettiğini biliyorum.

"Burada olmanı seviyoruz," diye ekler Brady.

"Bir süreliğine eve döndüm," diyor Ryan sonunda yorgun bir nefesle. "Her yerden çalışabilirim ve bir süreliğine buranın benim evim olması gerektiğine karar verdim. Neden mi? Bilmiyorum. İçimden bir ses burada olmam gerektiğini söylüyor çünkü hepinizi özledim ve burada olmak istiyorum. Tanrım, ata binip buzağıları damgalamak istiyorum."

"Ona birkaç hafta var," diyor annem, gözünden bir damla yaş silerek. "Yardıma ihtiyacımız var."

Buna güvenmiyorum. Uzun süre burada kalmayacak.

Hiç kalmaz.

“Drone'larla oynamak istiyorum,” diyor Chase, masadan kalkarak. “Neden tüm eğlence çocukların olsun ki?”

“Ben de varım,” diye ekliyor Brady ve Chase'in yanına gidiyor. Annem ve Millie de dışarı çıkıyor, beni Ryan'la baş başa bırakıyorlar.

Uzun bir dakika boyunca masanın üzerinden birbirimize bakıyoruz. Evet, onu görmek güzel. Ama ona o kadar kızgınım ki, canını çıkarmak istiyorum.

"Hak edeceğim," diyor sonunda. "Ne hak edeceğim?"

"Güvenimi." Derin bir nefes alır ve lise son sınıfta eyalet futbol şampiyonasını kaybettiğimizden beri onu hiç bu kadar duygusal görmemiştim. "Zaman alacağını biliyorum, ama hak edeceğim."

"Zaman alacak," diye başımı sallayarak tekrarlıyorum. "Siktir, gidip drone'larla oynayalım."

Ryan sırtıttı. "Geri kalanlarımız için birkaç tane daha var."

"Çıkar şunlardan."

"Gidip kendim getirmeliydim." Brady ve ben Ryan'ın ringde bir kısırakla çalışmasını izlerken, ayağımı çitin en alt basamağına dayadım. "Bugün işler yavaştı, gidip alabilirdim."

"Çoğu gün bu kadar rahat geçmez, bunu biliyorsun," diye cevaplar Brady. "Bırak hepsi birbirine alışsın. Erin senin arabana bindi ve duyduğuma göre yetenekli bir kız. Bu kadar endişelenmeyi bırak."

Sırttım ve telefonuma baktım. Şimdiye kadar okulun önünden almaya gelmiş olmalıydı. "Senin çocukların yok belli. Hayat endişeden ibarettir dostum."

"Telefonuna bakmayı bırak. Tanrım, ona konum takip cihazı mı taktın mi taktın ona?"

"Dur, bunu yapabilir miyim?"

Brady gözlerini devirdi. "Hayır, sapık, yapamazsın. Bu mahremiyet ihlali."

"Sadece mesaj atıp nerede olduğunu soracağım."

Ben: Okuldan almaya gidebildin mi?

"İşte bu, ilk günden onu sinir et," der Brady, telefonum bir cevapla titrerken.

Bu benim arabamda çekilmiş bir selfie'si.

Erin: Geldim!

"Hey, *çok* seksi," diyor Brady, omzumun üzerinden bakarak. "Gözleri... yeşil mi?"

"Evet." Boğazımı temizliyorum. "Yeşil gözler, kahverengi saçlar." Hayatımda gördüğüm en seksi dudaklar.

Tabii bunu yüksek sesle söylemeyeceğim.

Birkaç dakika sonra telefonumdan başka bir mesaj geliyor. Bu sefer Erin'in arka koltukta çocuklarla çekilmiş bir selfie'si.

Erin: Hayatta olduğumun kanıtı! Her şey yolunda.

Sırıttım.

Ben: Dikkatli sür. Eve vardığında mesaj at.

"Dün ata binmiş gibi konuşuyor," diyor Brady, atla fısıldaşan Ryan'ı izlerken. "O her zaman doğuştan yetenekliydi."

"Hepimiz öyleyiz," diye karşılık verdim. "Atların üzerinde büyüdük."

"Evet, ama Ryan sanki onların dilini konuşuyor. Bunu hep kıskanmışımdır." Brady omuz silkiyor. "Markalama ne zaman yapacağız?"

"Haftaya sonu. Hafta ortasında bir fırtına daha var, sonra hava düzelecek. Hafta sonu için hazır oluruz."

"Harika. Fazladan yardım eli iyi olur."

"Sanırım kendime birkaç at almak istiyorum," diyor Ryan, çitin yanımıza gelerek. "Arazimde hiç kullanmadığım ahırlarım var."

"İstedğin zaman buraya gelip ata binebilirsin," diye hatırlatırım. "Bize haber vermen bile gerekmez. Gel, bin."

"Biliyorum ve çok teşekkür ederim," diye cevapladı Ryan. "Ama arka kapıdan çıkıp kendi ahırına gidip ata binip öylece yola çıkabilmenin bir tadı var. Özledim."

"Bu bölgede her zaman satılık atlar vardır," diyor Brady. "Birkaç tane bulmakta sorun yaşamazsın."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye onaylıyor Ryan. "Ara sıra bana yardım etmesi için birini tutmam gerekebilir, özellikle seyahat etmem gerektiğinde."

"Onu da kolayca bulabilirsin," diyor Brady. "Bu işi sevecek ve güvenilir birkaç kişi tanıyorum."

"Teşekkürler," diyor Ryan başını sallayarak ve sonra bana dönüyor. "Burada iyi iş çıkarıyorsun Rem. Çiftlik çok iyi gidiyor ve bu senin sayende."

Başımı sallayarak ailemizin mirasına bakıyorum. "Çalışmak için iyi bir temelim vardı. Bana verilenleri geliştiriyorum sadece."

"Verilmedi," diyor Ryan. "Kazanıldı." "Haklısın," diyor Brady.

"Evet, tabii." Elimdeki telefon çalıyor ve Erin olduğunu görünce kalbim duruyor. Henüz burada olmaması gerekiyordu. "Ne oldu? Bir sorun mu var?"

"Tanrım, bir şey yok, gergin Nellie. Çocukları Millie'yi görmek ve onlara bir şeyler almak için kafeye getirdim, sana da bir şey ister misin diye merak ettim. Yine huckleberry muffins var."

Ryan ve Brady, gergin Nellie yorumuna gülüyorlar, bu da hoparlörü açtığıma pişman olmamı sağlıyor, ama onların güvende olduğunu bildiğim için kalbim sakinleşti.

"Evet, bir tane alayım. Hatta kalan hepsini al, sonra sana öderim."

"Tamam, yaparım. Görüşürüz."

Telefonu kapatır ve kardeşlerime dönerim. "Kapa çeneni." "Biz bir şey demedik," der Ryan gülerek.

"Sana Nellie diye sesleneceğim," diyor Brady. "Sana çok yakışıyor."

"Siktir git." Ama gülmeden edemiyorum. "Siz ikiniz de pisliksiniz." "Ah, hadi ama Nellie. Hadi eve gidip muffin yiyelim." muffin yiyelim."

YEDİNCİ BÖLÜM

ERİN

T Kahvenin ilk yudumu, izin gününde içtiğinde farklı geliyor.

Kanepeme kıvrılmış, annemin gönderdiği kırmızı battaniyeye sarılmış, uzun ve derin bir nefes alıp bir yudum daha alıyorum.

Sessiz sabahları, dağları izlemeyi seviyorum. Tabii, küçük dairemin penceresinden görebildiğim kadarıyla. Dünyanın benimle birlikte uyanmasını izlemeyi seviyorum.

Ve bir haftadır ilk kez, iki işimde de çalışmak zorunda değilim.

Yorgun olduğumu itiraf edebilirim, ama kötü anlamda değil. Holly ve Johnny ile geçirdiğim ilk hafta harikaydı ve kahve dükkanında da işleri yetiştirebildim, tam da umduğum gibi. Şu ana kadar herkes mutlu görünüyor ve Brooks'a araba tamirine başlaması için izin verdim.

Evet, bir süre iki işte çalışmaktan yorulacağım, ama sorun değil. Umurumda değil.

Fincanımın yarısını içtikten sonra telefonumu alıp Instagram'a girerek kuzenlerimin neler yaptığını görmek için bakıyorum. Bazıları dün gece dışarı çıkmış gibi görünüyor, bu yüzden birkaçının gönderisine kalp atıp yorum yazıyorum.

Zoey ve Millie'nin beni bu uygulamaya ikna etmelerine sevindim, gizli hesap olsa da en azından herkesi takip edebiliyorum. Millie demişken, adını aratıp hemen onu takip ediyorum ve bir saat önce çiftlikten bir fotoğraf paylaştığını görüyorum.

Fotoğrafın altında "*Çiftlikte gün doğumu FTW!*" yazıyor.

Vay canına, dağların fotoğrafı inanılmaz, güneşin ilk ışınları zirvelere adeta sevgiyle dokunuyor. Bu bölgedeki dağlar her zaman nefesimi keser, ama bu fotoğrafta çiftlikteki dağları görmemiştim. Ve ağaçlar! Çok yeşil ve güzeller.

Ağaçlara ilgi duyan bir kız olacağımı hiç düşünmemiştim, ama işte buradayız. bur

ada Uygulamayı kapatıp Millie'nin numarasını açtım ve ona bir mesaj attım.

yız. *Ben: Erken kalkmışsın! Hafta sonunu çiftlikte geçireceğini bilmiyordum.*

Çiftlik ne kadar büyük? O dağları hiç görmedim,

bütün haftayı orada geçirdim!

Millie'nin yanıt yazdığını gösteren üç nokta ekranda dans etmeye başlarken kahvemi yudumluyorum.

Millie: Dün gece Brady'nin yanında yattım! Kızım, bugün buraya gelmelisin! Hadi gel. Çiftlikte kaçırmaman gereken önemli bir gün. Sana etrafı gezdirebilirim, o fotoğrafı çektiğim yeri de. Üstün yırtılabilir kıyafetler giy ve gel!

Bugün bazı işleri halletmeyi planlamıştım. Market alışverişi, temizlik, iki işte çalıştığımndan beri yapamadığım tüm işler. Roger'ı bütün hafta görmedim, ona bir bakmam lazım.

Ama çiftliği gerçekten çok seviyorum ve daha fazlasını görmek istiyorum. O fotoğrafı nerede çektiğini *gerçekten* görmek istiyorum.

Hemen cevap vermediğimde Millie başka bir mesaj gönderdi.

Millie: Kışını kaldır da buraya gel, Montgomery.

Bu beni güldürdü, ayağa kalkıp battaniyeden çıkarken cevap verdim.

Ben: Bir saat sonra oradayım.

Eski kot pantolonumu, eski spor ayakkabılarımı ve Nash konser tişörtümü giyip Remington'un Suburban'ını alıp çiftliğe gitmem o kadar bile sürmüyor.

Başta bu devasa SUV'den nefret ediyordum. *Kocaman* bir şey. Üzerinde bir sürü kamera ve sensör olmasına rağmen park etmek çok zor.

Ama hafta içinde başka bir fırtına çıktı ve yollar buz tuttu. Çocuklarla birlikte bu büyük araçta kendimi tamamen güvende hissettim. Ödünç aldığım arabada ya da *kendi* arabamda hissedeceğimden çok daha güvendedim.

Grumpy'nin haklı olduğunu kabul etmek istemiyorum ama haklıydı. Onun çocuklarını gezdireceksem bu daha güvenli bir seçim ve bu konuda bir daha tartışmayacağım.

Remington'la tartışmayı sevmeme rağmen. Çok... *kolay* geliyor. Ve dürüst olmak gerekirse, seksi geliyor. Remington Wild, belki de tanıştığım en seksi erkek ve sanırım bu, karamsar erkekleri sevdiğim anlamına geliyor, çünkü onun gülümsediğini gördüğüm kezleri bir elin parmaklarıyla sayabilirim. Tabii ki, gülümsemeleri her zaman çocuklara yöneliktir. *Bana* doğrudan gülümserse ne yaparım bilmiyorum. Muhtemelen çıplak soyunur ve yalvarırım, ki bu benim için pek normal bir şey değil.

Bana tamamen profesyonelce olmayan şeyler hissettiriyor.

Ana çiftlik evinin önüne geldiğimde Millie beni bekliyor ve arabadan indiğimde gülümsüyor.

"Geldiğine çok sevindim," diyor ve bana sarılmak için kollarını açıyor. "Buzağları damgalayıp kısırlaştırmamızı izleyebilirsin."

"Ben *hiçbir şeyi* damgalamıyorum ya da kısırlaştırmıyorum," diye vurguluyorum. "Ben kovboy değilim.

Bana bunu yaptıramazsınız. Belki de eve geri dönerim."

"Merak etme, şehirli kız," diyor gülerek. "Gitmene gerek yok. Sana çiftliği biraz gezdirmek istiyorum, diğerleri geldiğinde ne yaptığımızı izleyebilirsin. Komşu çiftliklerden tüm aileler birbirlerine yardım etmek için buraya gelirler."

"Lexington ailesi de mi?"

Bu onu durdurur ve bana gözlerini kısarak bakar. "Hayır. Onlar dahil değil. Bu çiftlikte o ismi sakın söyleme. Ben bu konuda oldukça rahatım ama babam veya kardeşlerim duyarsa, cinayet işleyebilirler."

"Vay canına, aranızda büyük bir rekabet var."

"Hayal bile edemezsin. Neyse, herkes şimdiden hazırlıklara başladı. Komşular bir saat içinde gelmeye başlayacak. İstersen annem ve diğer kadınlarla yemek çadırında takılabilirsin."

"Bu hiç de cinsiyetçi değil."

Bu, Millie'yi tekrar güldürdü. "Biliyorum, değil mi? Ama insanlar yemek yemeli ve o çadırda her zaman iyi yemekler hazırlanır. Ancak, damgalama törenini izlemek istersen, sen de gelebilirsin."

"Bakalım nasıl olacak," diye cevapladım. "Yavru hayvanların işkence görmesini izlemek isteyeceğimden emin değilim."

"Bu işkence değil." Millie beni cipe götürürken sesi sakın ve sabırlıdır. Cipin içine atlarız. "Çitler çökerse kim kimdir bilmemiz için damgalanmaları gerekiyor. Hastalanmamaları için aşı olmaları gerekiyor ve erkekler kısırlaştırılmalı. Bu işin doğası bu, bir şey olmaz."

"Sığır çiftliğinde büyümüş kızın lafı."

Millie gülümser ve beni etrafı gezdirmek için yolları olmayan tarlaların içinden sürer.

"Bir saatte her yeri gezemiyoruz," diyor. "Burada çok geniş bir arazi var. Ama sana en sevdiğim yeri göstereyim, bu sabah o fotoğrafı orada çektim. Bu arada, tişörtünü çok beğendim. Nash en sevdiğim grup. Konserlerine gitme şansın oldu mu?"

"Ben..." Diye iç çekip başımı salladım. "Evet, gördüm." "*Harika.*"

Millie durup Jeep'in motorunu kapatması sadece on dakika sürer. Tüm o sarsıntılar ve sallantılardan midem biraz bulanmıştır ama dağları görünce ağzım açık kalır.

"Vay canına, Mill."

"Biliyorum." Sesini alçaltarak, öylece durup her şeyi içimize çekiyoruz. içimize çekiyoruz.

Dağlar, birbiri ardına uzanıyor, ve hala üzerinde bol miktarda kar var. "O kadar yüksekte kar hiç eriyor mu?" diye merak ediyorum.

"Temmuz ayına kadar karın çoğu erir," diye cevapladı. "Sonra Eylül ayında tekrar yağar."

"Vay canına." Dağların önünde, her şekil ve boyutta binlerce yaprak dökmeyen ağaçların bulunduğu bir vadi var. O kadar görkemli, o kadar *güzeller* ki, tek yapabildiğim hayranlıkla bakmak.

"Ben hep buraya gelirim," diyor Millie ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Aslında çoğumuz geliriz, çünkü evden çok uzak değil, ama muhtemelen Montana'nın en güzel manzarasıdır. Biraz uzaklaşmak istediğimizde, çoğumuz burada oluruz. Bence buraya bir bank koymalıyız, oturup biraz dinlenebilelim, ama şimdiye kadar çoğunluk aleyhinde oy kullandı."

"Yere oturabilirsin."

Ben de öyle yapıyorum, yere oturup ellerimin üzerine yaslanarak o muhteşem dağlara bakıyorum.

"Buradan nasıl ayrılabilirdin?" diye soruyorum. "Burayı şehir için terk ettin."

"İşe daha yakın olmak istedim," diyor Millie yanıma otururken. "Ve kendime ait bir şeye ihtiyacım vardı. Burası benim *evim*, kanımda var, ama artık Remington'un. Artık çocuk değilim, başka bir şey yapmanın zamanı gelmişti. Ama bazen sadece olmak için çiftliğe gelmeyi seviyorum. Burası benim mutlu yerim. Oh, bak!"

Millie ağaçları işaret eder ve tam önümüzde, iki küçük benekli yavrusu peşinde, bir dişi geyik çalılardan çıkar. *Çok küçükler.*

"Onlar erken doğmuş yavru," diye fısıldıyor Millie. "Ve çok tatlılar."

Annenin kulakları kıpırdar ve bizi izlediğini fark eder. Kaçmaz, sadece yavruları hemen arkasında onu takip ederken yürümeye devam eder.

"Anlıyorum," diye fısıldıyorum, geyikler gözden kaybolunca. "Tamamen anlıyorum

."

"ERİN!" Johnny, yaklaşan iş için hazırlık yapan adamları izlediği geçici çitten koşarak gelir. Tam önümde aniden durur ve gülümseyerek dişlerini gösterir, az önce kaybettiği dişin boşluğu belli olur. "Buradasın!"

"Buradayım." Remington'ın bize doğru geldiğini hissediyorum, ama gözlerimi çocuktan ayırmıyorum ve vücudumu kaplayan tüylerin diken diken olduğunu hissetmiyorum. "Sende bir değişiklik var. Hmm."

Johnny o kadar heyecanlı ki, neredeyse titriyor.

"Söyleme," diye mırıldanıyorum, sanki çok düşünüyormuş gibi çenemi ovuşturarak. "Saçını mı kestirdin?"

"Hayır!"

"Yeni bot mu?"

"Bunlar *çok* eski." Dudaklarını genişletip dişlerinin arasındaki delikten dilini dışarı çıkardı.

"Şu bak. Sonunda o inatçı dişini düşürdün."

"Bu sabah," der başını sallayarak. "Bu gece diş perisi gelecek. Umarım bir milyon dolar veririm."

"Vay canına, ne zengin bir diş perisi." Remington'a dönüp ona göz kırparım. "Millie beni dışarıya izlemeye davet etti, umarım sorun olmaz."

"Sorun değil," der Rem basitçe. Yanılmıyorsam, bana baktığında gözleri ısınır, sanki beni gördüğüne gerçekten sevindiği gibi. "Yardım etmek ister misin?"

Bir sürü siyah buzağların toplandığı kalemi gözümle takip ediyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

"Şimdilik sadece izleyebilir miyim?"

"Tabii, Doktor," diyor ve omzuma hafifçe vuruyor. "İzleyebilirsin."

Rem ağıla doğru büyük adımlarla yürür, Johnny de yardım etmek için atlamaya hazır bir şekilde peşinden koşar.

"Şuradaki yemek çadırı," diyor Millie, sol tarafı işaret ederek. "Bu *çadırdan* daha büyük."

Düğünler için kiralanan, böcekleri dışarıda tutmak için duvarları sineklikle kaplı beyaz bir etkinlik çadırı. İşçilerin oturup yemek yemesi için yaklaşık bir düzine masa

Çalışanların oturup yemek yemesi için yerleştirilmiş ve bir ucunda her şeyi çalıştırmak için bir jeneratörün de bulunduğu devasa bir geçici mutfak alanı var.

"Cuma günü buradaki yoktu."

"Her şeyi dn hazırladık," diyor Millie benimle çadırın yanına yürürken. "Yaklaşık kırk kişi yardım için geliyor ve kimse a kalmıyor, inan bana. Bu gece, tüm işler bittiğinde, chili ve mısır ekmeği yiyeceğiz, sonra da kamp ateşinin etrafında s'mores yapacağız. Kalmalısın."

Kısa bir an için bugün evde yapmam gerekenleri düşünüyorum, ama sonra bu düşünceleri bir kenara atıyorum.

Burada olmak *istiyorum*. Burası kesinlikle büyüleyici ve hava şimdiden enerjiyle titriyor.

"Kalacağım," diye başımı sallayarak kabul ediyorum ve Joy bana çadırın içine gelmem için el sallayınca ona gülümsüyorum.

"Biraz sonra görüşürüz. Aşılardan ben sorumluyum," diyor Millie, ineklerin yanına koşarken.

"Erin, hoş geldin," diyor Joy, benim için ekranı kenara çekerek. "Eğer ekranlar olmasaydı, sinekler ve arılar bizi yiyip bitirirdi. şimdi, bir seçeneğin var. Yemek yapmaya yardım edebilirsin."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ya da?" "Ya da yemek yapmaya yardım edebilirsin."

Glerek Joy'u mutfağa kadar takip ediyorum. "şanslıyım ki mutfakta oldukça iyiyimdir. Özellikle bıçak kullanmakta çok iyiyim. Ne yapabilirim?"

Joy emir vermeye başlar ve gün uçup gider.

Çocuklar ve insanlar koşturup dururken ortalık çok gürültülü. Çadırın içine girip atıştırmalık ve içecek alıp, sonra da geçici ağılda yaptıkları işlere geri dönüyorlar.

Buzağılar ağlıyor ve gürültü yapıyor, bu beni rahatsız ediyor ama Joy omzuma dokunup her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek beni rahatlatıyor.

Günün sonunda ter içinde, yorgun bir grup insan oluyoruz, ama sanırım hayatımın en güzel günlerinden birini geçirdim.

Çiftlikteki topluluk duygusunu çok *seviyorum*. Bana Seattle'daki büyük, gürültülü ailemi hatırlatıyor ve bu da beni biraz evimi zletiyor.

Bir bakmışım, herkes buzağılarla işini bitirmiş, onları ağıldan çıkarıp annelerine kavuşmaları için otlağa götürüyorlar ve tüm bu çalışkan insanlar çadırlara doğru yönelip doyurucu chili ve mısır ekmeği yemeye başlıyorlar.

Herkesin yorgun olduğu belli olsa da, o kadar çok kahkaha ve dostluk var ki, bu beni gülümsetiyor. Hatta buradaki bazı insanları kahve dükkanından tanıyorum ve bu da bana bir şeyin parçası olduğumu hissettiriyor.

Sanki bu topluluğun bir parçasıymışım gibi. Gözlerime yaşların sızması için gözlerimi kırpmam gerekiyor.

"Bir şeyi doğru anlamış mıyım?" diye soruyor Leonard adındaki bir adam, chili'yi tattıktan sonra. "Harika kahve yapıyorsun ve yemek de yapıyorsun? Hayatım boyunca neredeydin?"

"O senin için çok genç, Leonard," diyor Rem'in babası John, bize katılıp bir kaseye chili doldururken, diğer adam gülererek uzaklaşıyor. "Bugünkü kargaşayı nasıl buldun, Erin?"

"Bence burada yaptığınız şey inanılmaz özel, Bay Wild."

John'un yüzü yumuşar ve başını sallar. "Ben de öyle düşünüyorum. Çalışıyor olsan da olmasan da, buraya her zaman bekleriz."

"Teşekkür ederim."

Bunun beni neden biraz duygulandırdığını bilmiyorum. Belki John bana babamı biraz hatırlatıyor. Yani, birbirlerine hiç benzemiyorlar, ama ikisi de inanılmaz bir iş ahlakına sahipler ve ailelerini açıkça seviyor ve koruyorlar. Babamı ve ailemdeki diğer erkekleri düşünmeden edemiyorum.

"Hadi ateşin yanına oturalım," diyor Millie bize katılırken. Babasına sarılmadan önce beni ateşin yanına götürüyor, güneş dağların arkasında batıyor. Marshmallowları kızartmak için gerekli tüm malzemeler ve çubukların bulunduğu büyük bir s'mores istasyonu kurulmuş.

Holly'nin çubuğuna marshmallow takmakta zorlandığını görüyorum, yardım etmek için yanına gidiyorum.

"Merhaba güzel kız. Bugün seni hiç görmedim."

"Çok çalışıyordum," diyor bana, şişkin marshmallow'u çubuğa takmaya çalışırken. "Çok acıktım."

"Eminim öyledir. Chili aldın mı?" "Evet, ama şimdi bunu istiyorum."

"Anlıyorum, güven bana. Hadi, istersen yardım ederim."

"Evet!" Holly ayak parmaklarının ucunda zıplıyor. "Hadi yapalım!"

"Hey, ben de gelebilir miyim?" Millie gülerek sorar ve peşimden gelir. Ateşin yanında kütüklerden yapılmış taburelere otururuz. Hemen Holly'nin marshmallow'unu ateşe koymasına yardım ederim.

"Çok sıcak," diyor. Kollarımı ona dolayarak çubuğu tutmasına yardım ediyorum.

"Evet, ateşe dikkat etmelisin, tamam mı? Marshmallow'u her zaman alabiliriz, ama Holly'yi bir daha bulamayız."

Küçük kız kıkırdar ve marshmallow'u alev alınca nefesini tutar. Onu söndürmesine yardım ederim ve sonra onun için ikramını hazırlarız.

"Johnny ile yemek yiyeceğim," der ve aceleyle uzaklaşır. "Teşekkürler!"

"Rica ederim." Ona gülümserim ve sonra kendi s'more'umu yapmaya başlarım. Millie'yi ararım ve ateşin diğer tarafında iki erkekle konuşmak için uzaklaştığını fark ederim, bu yüzden tabureme otururum ve çikolata ve graham krakerlerini, yanmış marshmallow ile birlikte üst üste koyarım.

"Demek sen de o tür insanlardansın, ha?"

Remington yanımdaki tabureye oturunca ona dönerim. "Ne tür insanlar?"

"Marshmallow'larını yakıp kül eden türden."

"Çok lezzetli." Bir ısırık alıp mutlulukla inledim, Remington'un tepki olarak çenesini sıkılaştırdığını fark etmeden. "Gördün mü? Lezzetli."

Gözleri dudaklarıma düşmüştü ve farkına varmadan, elini uzattı ve ağzımın köşesinden çikolata silmeye başladı.

Ve yine o karıncalanma hissi, bu adama yakın olduğumda ortaya çıkan his. O kadar... *lanet olası seksi* ki.

"Bugün nasıl geçti?" diye soruyor. Gözlerini benden ayırmıyor ve o ela gözlerinde yansıyan ateşin, içindeki altın rengi parıltıları aydınlatmasını seviyorum.

"Eğlenceliydi. İlginçti. Zordu."

Dudakları bir tarafta yukarı kıvrılıyor. "Hepsi öyle. Buraya gelmek için izin gününden vazgeçtiğin için üzgünüm."

"Üzgün değilim." Bir ısırık daha alıp, o yapışkan, erimiş şeker ağzıma dolduğunda gözlerimi kapatıyorum. "Annenle mutfakta olmak çok hoşuma gitti. Çok eğlenceli bir kadın ve seninle ailenle gurur duyuyor. Tüm kardeşlerini ve babanı da tanıma fırsatı buldum. Ve burayı işletmek için yapılan bazı işleri de gördüm. Burası çok güzel, Remington.

bir yerin bu kadar güzel olabileceğini bilmiyordum ve bu çok şey ifade ediyor çünkü çok güzel yerlere gittim."

"En çok neresi hoşuna gitti?"

"Buraya gelmeden önce mi? İzlanda. Ama şimdi burası. Hayatımın geri kalanını Bitterroot Valley'de geçirebilirim ve hiç sıkılmam. Buraya indiğim anda, burasının benim olması gereken yer olduğunu *anladım*."

"Nasıl anladın?" diye sordu, kendi s'more'unu yaparken.

Dudaklarımı yalayıp düşünürüm. "İçimde, kalbimde hissettim. Sanki evren beni evime davet ediyordu ve hayatımda ilk kez ait olduğumu hissettim. Kulağa saçma geliyor mu?"

"Hayır." Başını sallar ve ateşe bakar. "Hiç saçma gelmiyor. Evindeysen, evindesindir."

BÖLÜM SEKİZ

REMINGTON

L ezegeta gezegenin en seksi dadısını işe almayı bana bırak. Ateşin ışığında cildi parlıyor ve o yeşil gözleri... Sanırım daha önce hiç böyle gözler görmedim. O çok güzel ve çocuklarım onu *seviyor*.

Eğer yapması gereken işi beceremeseydi, ondan hoşlanmayabilir, kovabilir ve evine gönderebilirdim. Ama hayır, Erin Montgomery'nin sağlam bir iş ahlakı, bitmek bilmeyen bacakları ve ne düşündüğünü her zaman açıkça gösteren ifade gücü yüksek bir yüzü var.

Ve şu anda, beni öpmemi istiyor.

Buna direniyor. Vicdansız iş ahlakı yüzünden kendisiyle tartışıyor, ama yanına oturduğumdan beri dudaklarımı izliyor. Fark edilmediğini sanıyor, ama öyle değil.

Ve bu, onda çekici bulduğum şeylerden sadece biri. Tahmin yürütmeye gerek yok. Erin'de gördüğün neyse o, ve bu çok seksi.

"Beni aptal gibi hissettirmediğin için teşekkürler," diyor ve başparmağından son marshmallow'u yalıyor.

Tanrım, o ağzın emmesini tercih edeceğim başka şeyler de var.

"Bazen," diye devam ediyor, sanki beni az önce tahrik etmemiş gibi, "Bitterroot Vadisi'nde uzun süredir yaşayanlar, benim gibi bir yabancının burayı evi gibi hissetmesine kızıyorlar."

"Ben pislik değilim," diyorum ve cebinden nane şekeri çıkarıp ağzına attığını izliyorum. "Yani, olabilirim, ama bu konuda değil. Herkes ait olduğunu hissettiği bir yerde doğmaz. Bazen onu bulman gerekir."

Bunu duyunca yüzü aydınlandı ve ben piyango kazanmış gibi hissettim.

"Evet, aynen öyle. Seattle'ı sevmediğimden ya da oradaki ailemi sevmediğimden değil. Onları seviyorum. Ama orada yaşamak istemiyorum."

"Anlıyorum."

"Teyzen, amcan, kuzenin var mı?" diye sorar.

“Bir teyzem var. Babamın kız kardeşi Melissa. Amcam Brian ile evliler ve Spokane'de yaşıyorlar. Sadece tatillerde veya özel günlerde gelirler.”

Erin düşünceli bir şekilde başını sallar. "Çocukları var mı?"

“İki. En büyüğü Spencer, asker. Son duyduğuma göre Almanya'da görevli. Shelly ise Portland'da emlakçı.”

"Onları sık görmüyor musun?" diye sorar, sanki bu onun için yabancı bir kavrammış gibi.

"Yılda bir kez falan."

Babamın kucağında Holly'nin uykuya daldığını görüyorum. Johnny annemin yanında oturmuş, başını annemin koluna yaslamış. Henüz kimse gitmemiş, bu benim için sorun değil. Komşularımın burada olmasını *seviyorum*, nesillerdir böyle, birbirimize yardım etmek için bir araya geliyoruz ve sonra da zor bir günün ardından kutlama yapıyoruz.

"Bunu seviyorsun," diyor Erin fısıldayarak ve ben aşağıya bakıp onun muhteşem yeşil gözleriyle beni izlediğini görüyorum. "Bu insanların burada olmasını."

"Evet, seviyorum." Düşünceli bir şekilde başımı sallayarak bacaklarımı önüme uzatıyorum. "Yüz yıldan fazladır böyle yapıyoruz. Teknoloji ve benzeri şeyler ile zaman değişiyor, ama bu aynı kalıyor. Sanırım bunun bir anlamı var."

Ona bu kadar çok şey söylediğime şaşırarak ona bakıyorum ve bana gülümsediğini görüyorum.

"Ne?"

"Her zaman huysuz değilsin meğer."

Buna şaşkın bir kahkaha kaçırıyorum ve ona gülümsediğimde Erin'in gözleri büyüyüp ağızma kayıyor.

Evet, beni öpmemi istiyor.

"Çocukları yatırmaya gidiyorum," diyorum ayağa kalkarken, tüm ailem ve arkadaşlarımızın önünde aptalca bir şey yapmadan, örneğin onu öpmeden önce bu kadından biraz uzaklaşmam gerekiyor.

Kardeşlerim bunu asla unutmaz.

Johnny ağır göz kapaklarının arasından bana bakarken yanına gidip gülümsüyorum.

"Sanırım yorgunum, baba."

"Öyle görünüyor," diyorum ve ailemle gülümsüyorum. "Seni ve kardeşini yatırmaya ne dersin?"

"Ama parti bitmedi," diyor Holly gözlerini açmadan. "Kalmalıyım. Ev sahibesi benim."

"En iyisi," diye onaylayarak kızımı babamın kollarından alıp yanağına öpüyorum. "Herkes anlar. Hadi, dostum."

Johnny direnmeden elimi tuttu, bu da çocuklarımın ikisinin de yorgun olduğunu gösteriyordu. Bu, Holly'nin olan biten her şeye gerçekten dikkat edebilecek yaşa geldiği ilk yıldır ve heyecanlı kahverengi gözleriyle her şeyi içlerine çekiyorlardı.

O tam bir Montana kızı.

"Bugün çok iyidiniz," diyorum iki çocuğuma. "Sizinle gurur duyuyorum. Dinlediğiniz ve yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Bu bizim işimiz," diyor Johnny. "Burası bir gün bizim çiftliğimiz olacak."

"Şu anda sizin çiftliğiniz, ama evet, ne demek istediğini anlıyorum. burada mutlu musunuz?"

Johnny önümden kapıyı açar ve ben onları yatak odalarına götürürken arkamdan kapıyı kapatır.

"Başka nereye gidebiliriz ki?" Holly esneyerek sorar.

"Hiçbir yere, ama çiftliği sevip sevmediğini bilmek istiyorum."

"Sevmedim," diyor Johnny uykulu, dişsiz bir gülümsemeyle. "Bayıldım. Çok havalı."

"Ve kovboylarla çok fazla takılıyorsun. Okulda o kelimeyi söyleme." Başının üstüne öpücük konduruyorum. "Yemekten önce duş aldığınıza sevindim. Yatmadan önce dişlerinizi fırçalayın."

Holly'yi yere indiriyorum ve ikisi de emrimi yerine getirmek için banyoya giriyorlar. Kesinlikle iki dakika diş fırçalama kuralına uymuyorlar çünkü yirmi saniye içinde geri geliyorlar, ama bu gece bu konuyu tartışmak istemiyorum.

Hepimiz bunun için çok yorgunuz.

"İyi geceler, baba," diyor Johnny yatak odasına giderken.

"Hemen geliyorum," diyorum ve Holly'yi yatağına götürüyorum. Holly yatağa atlıyor ve ben onu örtüyle örtüp alnına öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum, güzel kızım."

"Seni seviyorum, babacığım."

"Bugün çok iyidim."

"Biliyorum."

Kızımın bu kadar sağlıklı bir özgüvene sahip olmasına sevindim ve gülümsedim. Işığını kapatıp kapıyı arkamdan kapatarak koridordan geçip Johnny'nin odasına gittim. Orası benim çocukluğumda odamdı.

İçeri girdiğimde ışıklar kapalıdır ve o yorganın altında düzenli nefes almaktadır.

"Seni seviyorum, koca oğlan," diye kulağına fısıldadım.

"Mm," der ve diğer tarafa döner.

Çocuğum derin uykuda olduğu için yastığının altına uzanıp dişini bulup yerine beş dolarlık banknotu koyuyorum.

Dişi cebime koyup odasından çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Şömineye geri dönüp, bugün yardım etmeye gelen herkese teşekkür etmek için oraya gitmem gerekiyor. Ama ön kapıdan çıktığımda, Erin'in tek başına Suburban'a doğru yürüdüğünü görüyorum, belli ki eve gitmeye hazırlanıyor.

"Oh, merhaba," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Onlar nasıl?"

Evin ikinci katını işaret ederek, belli ki çocukları kastettiğini anlıyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Zaten uyuyorlar. Ama bugün çok eğlendiler."

"Geçen gün sana söylemiştim ama onlar gerçekten harika çocuklar, Rem. Onları çok seviyorum."

"İyi, çünkü Holly cuma günü gittikten sonra seni alabilir miyim diye sordu."

Bu Erin'i güldürdü. "İki taraf da aynı şeyi düşünmesine sevindim. Ayrıca, bilmen için söylüyorum, arabam tamir edildi, artık senin SUV'una çok fazla ihtiyacım olmayacak."

"Araba umurumda değil. Kullan."

"Ama *senin* araban. Tamir edildikten sonra hala benim arabamla gitmek istemiyorsan, konuşuruz."

Topuklarımın üzerine geriye doğru eğildim. "Sen *hep* bu kadar tartışmacı mısın?" "Tartışmıyorum."

"Evet, tartışıyorsun. Arabayı umursamıyorum. Çocuklar arabada rahat."

"Evet, ama yaz yaklaşırken hava daha da güzelleşecek, benim arabam da sorun olmaz." Ben ona bakakaldığımda derin bir nefes aldı. "Ben doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Arabayı öylece bana veremezsin."

"Neden olmasın? Benim arabam. Mickey Mouse sürmek isterse ona veririm."

"Yani, bu saçma olur. O bir fare."

Dudaklarımı yaladım, onu arabama doğru itip ikimiz de nefes alamayana kadar öpmek istedim. Ama çocuklarım onu seviyor ve geçen hafta yardımları çok işime yaradı, bu yüzden beni terk etmesini istemiyordum.

Tam geri çekilmek üzereyken, gözleri dudaklarıma düşer ve dudaklarını birbirine bastırıp *yalar*.

Ve bir anda, kendimi kontrol etme gücüm serin bahar havasında buharlaşır ve ona doğru koşarım, yüzünü ellerimle kavrarım, sırtı SUV'nin kapısına yapışır ve ona bakarken nefes nefese kalırım. Onun muhteşem yeşil gözlerine ve ateşin gözlerinde dans edişine bakarım. Öpülesi dudaklarına. İçimde bir savaş başlar. Bu *yanlış*. Bu kadını öpmemeliyim.

Erin alt dudağını ısırır ve bu kadar. Kontrolüm kaybolur.

"Lanet olsun, şu dudaklar," diye homurdanıyorum ve ağzımı onun ağzına indirip içine dalıyorum. O inliyor ve ellerini saçlarıma gömüyor, ben onu yağmalarken, şenlik ateşinin çıtırtıları arasında kahkahaları ve sesleri engelleyerek tatlı ağzının her bir parçasını keşfederken, kendini bu kadına kaptırıyor.

Yumuşak ve pürüzsüz, odun dumanı ve nane kokuyor.

Ve sonunda başımı kaldırıp gözlerine baktığımda, nefes nefese, gözleri fal taşı gibi açılmış ve zorlukla yutkunuyor.

"Bunu yapmamalıydım." Burnumu onun burnuna sürtüyorum. "Ama lanet olsun, sen bir azizi bile baştan çıkarırsın, ben aziz değilim. Sen çok güzelsin."

"Ben..." Yine yutkunuyor ve elini yanağımdan aşağıya doğru çekiyor. "Aynı şey benim için de geçerli. Lanet olasıca güzel kısmı."

Ona gülümsedim, ama bize doğru gelen sesler duyduk, o kaşlarını çattı ve başını salladı, ben de geri çekildim, onu yanımda hissetmemek beni çok üzdü ve onu içeri çekip yatağıma götürmekten başka bir şey istemiyordum.

"Hadimi aştıysam özür dilerim."

Erin somurtarak ellerine bakar, sonra tekrar bana bakar. "Aşmadın. Seni itebilirdim, ama bunu istemedim. Yarın okuldan sonra görüşürüz."

Suburban'a aceleyle biner, motoru çalıştırır ve bana tek bir bakış bile atmadan, otoyola girip şehre doğru uzaklaşır.

"Siktir." Kafamı sallayıp kirli botlarıma bakıyorum. "Bu büyük bir hataydı, Wild. Sen bir aptalsın."
Kendime her türlü küfürü ederken, ateşe ve arkadaşlarıma geri dönüyorum.
Artık bir bira içme zamanı.

"BU HAFTA NEREDEYSE... NEŞELİYDİN." Brady gözlerini bana diker. "Ne oldu sana?"

"Hiçbir şey." Kafamı sallayıp eyerimi eyer rafına asıyorum, sonra atımın sırtındaki battaniyeyi çıkarıp onu fırçalamak için bir fırça alıyorum. "Sadece iyi bir hafta geçirdim. Çocuklar iyi, hayvanlar öldürülmedi ve hava sonunda berbat değil. Buralarda her şey yolunda ve bu beni iyi bir ruh haline sokuyor."

"Ryan bu akşam ata binmeye gelecek," dedi ve gülümsemem somurtmaya dönüşünce güldü. "Vay, iyi ruh hali uçu gitti. Birkaç haftadır burada. Hala barışmadınız mı?"

"Kızgın değilim. Sorun yok. Siz sürüşünüzün tadını çıkarın." "Oh, ben onunla sürmeyeceğim."

"Yalnız mı gidiyor?" Kardeşime dönüp kaşlarımı çattım. "Önemli değil. O yetişkin bir adam, isterse yalnız bisiklet sürebilir."

"Hayır, bence birini götürüyor."

Gülerek başımı salladım. "Tabii ki öyle. Tipik Ryan. Kiminle çıkıyor?"

"Ben nereden bileyim? Ben dedikoducu değilim." Brady kırılmış gibi davranmaya çalışıyor, ama bu beni daha çok güldürüyor. "Geçen gece barda bir turist kızı tavlamış ve ona at sırtında eğlenceli vakit geçirebileceğini söylemiş."

Kendi atımı okşayıp ahıra götürdüm. "Onu bu atın yanına yaklaştırma."

"Hangi atların boş olduğunu biliyor. Aptal değil, biliyorsun."

Burnumu çekip omuzlarımı silkiyorum. Sıcak bir duş ve çocuklarımla biraz zaman geçirmek istiyorum. "Ben gidiyorum."

"Ben de. Yarın görüşürüz."

Brady kulübeye doğru yürürken ona el salladım ve eve doğru yola çıktım. Hava düzeldiğinden beri her gün ahıra yürüyerek gidiyorum. Eve vardığımda, Suburban'ın ön tarafta park ettiğini ve içeride ışıkların yandığını gördüm.

Şu anda, şöminenin önünde öpüştüğümüzden ve şenlik ateşini yaktığımızdan bu yana neredeyse bir hafta geçti ve şu ana kadar Erin ile aramızda hiçbir tuhafılık olmadı. İkimiz de öpüşmeden bahsetmedik ve ben dostça ama profesyonel bir mesafeyi korumaya özen gösterdim.

Karşılığında Erin, çocukların önünde bana Grumpy diye seslenip onları güldürüyor, verimli çalışıyor ve her zamanki seksi haliyle davranıyor.

"Seksi faktörünü unutmalısın," diye fısıldıyorum kendime, arka kapıya çıkan merdivenleri tırmanırken ve üçünü mutfakta, ada etrafında toplanmış halde bulurken. "Selam millet."

"Baba!" Johnny, beni selamlamak için başını kaldırırken gözleri parlıyor ve heyecanla doludur. "Bunu görmelisin."

"Hepimiz yardım ettik," Holly, onlara doğru yürürken bana emin bir şekilde söylüyor. Tezgahın üzerinde ne olduğunu görmek için boynumu uzatıyorum ve bir pasta görüyorum.

"Pasta mı yaptınız?"

"En güzel pasta!" Holly kollarını bana doğru uzatır, ben de onu kucağıma alırım. "İçi mavi ve mor, Erin bize yardım etmeden kendimiz süslememize izin verdi."

"Boynundaki mavi krema bu yüzdenmiş." Yaklaşıp krema yalamak için abartılı bir hareket yapıyorum. "Mmm, çok lezzetli!"

Holly kıkırdarak kollarımdan kurtulur ve ben de hepimize gülümseyen Erin'e dönerim.

"Yardım etmek istediler," diyor basitçe. "Ne kutlu gün?" diye soruyorum ona.

"Ne için?"

"Pasta için." Tezgahın üzerindeki uzun, yuvarlak pastaya bakıyorum. "Genelde birinin doğum günü falan olur."

"Baba," diyor Johnny, "Erin'in doğum günü."

Gözlerim onun gözlerine kayar ve kızarmasını hayranlıkla izlerim.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Az önce kız kardeşim beni arayıp şarkı söylemek istedi, çocuklar duydu ve bana pasta yapmam için ısrar etti. Sonunda hep birlikte pasta yaptık. Fırında güveç var, sakıncası yoksa. Aslında annen yaptı ve getirdi."

"Güveç *severiz*," diyor Holly. "Hadi, pastamızı keselim!" "Yemekten sonra," diyorum, Erin'den gözlerimi ayırmadan.

"Bizimle kalıp yemek yiyin. Yeterince var ve çocuklar da doğum gününü kutlamana yardım etmek isteyeceklerdir."

Erin gülümser ve başını sallar. "Kulağa eğlenceli geliyor, teşekkürler. Ne zaman isterseniz yeriz."

"Burada hazırlıkları yaparsan, ben gidip temizlik yapayım."

"Tabii," der ve çocuklara döner. "Kim bana masayı hazırlamaya yardım edecek?"

Ben merdivenlere doğru çıkıp odama temizlik yapmaya giderken, iki çocuğum da aynı anda "Ben!" diye bağırıyor. Çocuklara akşam yemeğinde yardım etmelerini istediğimde, sanki masayı kurmak yerine hendek kazmalarını istiyormuşum gibi sızlanıp şikayet ettiklerini düşünmek bile istemiyorum.

Onu seviyorlar ve ben de bundan mutluyum. Onlarla çok zaman geçiriyor ve yaz boyunca tam zamanlı çalışmaya ikna edersem, onlarla daha da fazla zaman geçirebilecek. Bu yüzden, ona yardım etmek istemeleri ve ona zorluk çıkarmamaları çok iyi.

On beş dakika sonra yemek odasına girdiğimde herkesin tabağında yemek, salata ve bir parça ekmek olduğunu ve diğer üçünün beni beklediğini görüyorum.

"Bu çok şık." Masada baş köşeye oturup her şeyi gözlemliyorum. Bunu kendim yapmak zorunda kalmadım, üstelik her şey çok güzel görünüyor ve kimse bağırıyor ya da tartışmıyor.

"Erin, kibar davranmanın tüm misafirler gelene kadar yemeğe başlamamak olduğunu söyledi," diyor Johnny. "Bu sen için de geçerli."

Gülümsüyorum ve masanın diğer ucundaki kadına bakıyorum. Gülümsüyor ve *mutlu görünüyor*.

"Ben buradayım, hadi başlayalım."

"İyi, çünkü ben *acıktım*," diyor Holly ekmeğinden bir ısırık alırken. Holly her zaman önce ekmeğe saldırır. O benim karbonhidrat kızım.

"Johnny, babana bugün okulda olanları anlatmalısın."

Oğluma göz kırpyorum. "Kötü bir şey mi oldu?"

"Hayır, *iyi* bir şey," diyor. "Matematikten A aldım."

Tekrar gözlerimi kırıp ona yumruk atmak için uzanıyorum. "Aferin oğluma. Aferin dostum. Bu da pasta yemek için bir neden daha."

Akşam yemeği gerçekten eğlenceli geçiyor, okul ve işim hakkında sohbetlerle dolu ve Erin bile müşterileriyle ilgili komik hikayeler anlatarak hepimizi güldürüyor.

Sonunda pasta zamanı geldi.

"Seattle futbol takımının renklerini yapmaya çalıştık," diyor Johnny. "Ama bu çok mor oldu."

"Bence çok güzel," diye ekliyor Holly.

"Neden Seattle takımı?" diye soruyorum Erin'e, o da omuz silkiyor.

"Beğendim" diyor ve bir ısırık alıyor. "Aman Tanrım, bu *ok lezzetli*. Harika bir iş ıkarmışsınız. Hiç bu kadar güzel bir pasta yemedim."

İki ocuk da Erin'in övgüleriyle gururlanır ve kısa sürede akşam yemeği temizliği biter, çocuklar duş almaya hazır hale gelir. Erin'le baş başa kalabildiğim için rahatlarım.

"Akşam yemeği için teşekkürler," diyor Erin, çantasını ve ceketini alıp kapıya doğru yürürken. "Pazartesi görüşürüz."

"Bu pastayı da almak istemiyor musun? Senin."

"Bütün pastayı yiyemem," diyor gülerek. "Siz yiyin. Ailenle paylaş ya da." "Eğer eminse. Hey,

Erin..."

Johnny'nin "Babaaaa!" diye bağırmasıyla sözüm kesiliyor.

Erin gülüyor. "Sen git. Haftaya görüşürüz."

Henüz gitmesini istemiyorum. Onunla geçen hafta ateşin başında konuştuğumuz gibi *konuşmak* istiyorum. Tanrım, onu öpmek, nefes almaktan daha çok istiyorum. O burada, çiftlikte yaşamalı. Zaten çoğu zaman burada.

Ama Johnny tekrar bana bağırınca, nefesimi verip, yaşam koşullarını başka bir zaman konuşmaya karar veriyorum. "Evet, haftaya görüşürüz. Dikkatli sür."

Erin el salladı ve gitti. Ben de merdivenlerden yukarı, banyoya koştum.

"Ne oldu?"

"Bir dişim daha düştü!" Johnny küçük dişi parmaklarında zaferle tutuyor. "Belki beş lira daha alırım."

Buna gülmeden edemiyorum. Çocuklarım bazen çok komik şeyler söylüyorlar.

"Eminim alırsın," diye cevap verip ona duşu açtım. "Hadi, temizlenelim."

İki çocuk da temizlenip pijamalarını giydikten sonra, yatmadan önce televizyon izlemek için aşağıya ineriz. Bu, günün en sevdiğim anlarından biridir. Bir gün çocuklarım kanepede bana sarılmak istemeyecekleri bir gün geleceğini biliyorum, o yüzden onlarla geçirdiğim bu sakın zamanların tadını çıkarıyorum.

Aniden telefonum çaldı ve ekranında Erin'in adı belirdi. Bir şey mi unuttu acaba?

"Alo?"

"Rem?" Sesinde paniği duyabiliyorum ve bu beni kanepenin kenarına kaydırıyor. "Üzgünüm, ama hendeğin içindeyim. Çıkamıyorum. Yardıma ihtiyacım var."

Sözleri bir anda dökülüyor ve bakıyorum ki iki çocuğum da onu duymuş. Gözleri endişeyle büyümüş.

"Yaralandın mı?" diye soruyorum hemen ayağa kalkarak.

"Hayır." Bir an duraksıyor. "Hayır, sanmıyorum. Ama Suburban..."

"Şehre ne kadar yaklaştın?" diye sözünü kesiyorum. "Yarı yol kadar, galiba."

"Yola çıktım. Olduğun yerde kal."

"Hiçbir yere gidemem," diyor zoraki bir gülümsemeyle. "Lütfen acele et."

"Yoldayım," derim bir kez daha, sesimi yumuşatarak. "Hemen oradayım."

Telefonu kapatıp odanın ortasında duran çocuklara döndüm.

"Onu kurtarmalıyız," diyor Holly.

"Ben onu almaya gidiyorum, siz ikiniz büyükannenizin ve büyükbabanızın evine gidin. Orası en güvenli yer."

Tartışmadan, daha önce hiç görmediğim bir hızla hareket ederek ceketlerini alıp ayakkabılarını giyiyorlar ve Jeep'e koşuyorlar.

Annemlerin şu anda yaşadığı küçük eve vardığımızda, kapıyı annem açar, güzel yüzünde endişe belirir.

"Ne oldu?" "Senden

bir iyilik istiyorum."

BÖLÜM DOKUZ

ERİN

"

, kahretsin." Remington'un yolda olduğunu öğrenince rahatlayarak telefonumu kucağıma düşürüp derin bir nefes alıyorum. "Kahretsin."

Hiperventilasyona girmek üzereyim, öne eğilip alnımı direksiyona dayadım.

Remington'ın Suburban'ını hendeğe attığıma inanamıyorum. Arabanın iyi olup olmadığını bile bilmiyorum. Çıkmaya çalışmadım. Yani, pek denemedim.

Olay olur olmaz onu aradım. Ağlamak ve panik atak geçirmek üzereydim, ama sesini duymak beni sakinleştirdi.

Millie veya Brooks'u arayabilirdim, ama aklıma ilk gelen kişi Rem'di. O her zaman huysuz *değildir*, sadece... ciddidir. Omuzlarında dünyanın yükü vardır. Çocukları ona tapar ve ona karşı yoğun bir çekim hissettiğimi itiraf edebilirim.

Bana yardım etmesini istediğim kişi Millie ya da Brooks değil. Remington.

Nefesimi yavaşlatıp kalp atışlarımı kontrol altına almayı başardığımda, Jeep'in arkamda durduğunu gördüm. Yakışıklı yüzünde somurtkan bir ifadeyle Remington, sürücü tarafına koşarak kapıyı açtı.

"İyi misin?" diye sorar hemen, elini yanağıma koyup gözlerimin içine bakarak.

"Evet." Zorlukla yutkunup başımı salladım. "Sadece sarsıldım. Yaralanmadım."

Emniyet kemerini açıp ona döndüm, alt dudağımın titremeye başladığını fark edince utandım.

"Neden ağlamak istiyorum bilmiyorum."

"Adrenalin," der ve beni kollarına çekip sıkıca sarar. "Ödümü kopardın. Ne oldu?"

"Bir geyik vardı." Kendimi tutamıyorum; gözyaşlarına boğuluyorum. Adrenalinim tavan yapmış.

"Lanet geyik," diye mırıldanarak kollarını sıkılaştırıp beni teselli ediyor.

"Hadi, seni Jeep'e bindirelim, ben de Suburban'a bakayım."

Başımı sallayıp onu Jeep'in yolcu tarafına doğru yönlendiriyorum. Beni koltuğa oturtunca, sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibi parmak uçlarıyla yanağımı okşuyor.

"Hemen dönerim."

Başımı sallayıp cesur bir gülümsemeyle ona veda ediyorum. Kapıyı kapatıp Suburban'a doğru yürüyor. Arabayı hızlıca kontrol ettikten sonra Jeep'e geri dönüp içeri giriyor.

"Çok hasar yok gibi görünüyor. Sabah birkaç çiftlik işçisini çağırıp alırım."

"Bütün gece burada kalabilir miyim?"

Bana bir bakıp sırtıttı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Hadi, eve gidelim."

"Rem?"

"Evet?"

"Ben kasabada yaşıyorum."

"Seni evime götürüyorum." Daha fazla tartışmaya girmeden, cipin yönünü değiştirip çiftliğe doğru yola çıktı. "Bu gece yalnız kalmanı istemiyorum." "Özür dilerim," diye başladım, başımı sallayarak. "Brooks'u ya da Millie'yi aramalıydım.

Muhtemelen çocukları yatırmakla meşguldün, seni rahatsız etmemeliydim, ama o anda aklıma gelen ilk kişi sendin."

"Kesinlikle beni aramalıydın," diye itiraz etti, ellerini direksiyona sık

"Beni kesinlikle aramalıydın," diye itiraz etti, ellerini direksiyona sıkıca tutarak.

"Senin evinde hiçbir şeyim yok. Giysi ya da tuvalet malzemesi."

"Bir gece için ihtiyacın olan her şey bende vardır." Bana bir bakış attı. "Hâlâ üzgün olduğun belli, Doktor. Titriyorsun ve ocak sabahındaki kar kadar solgunsun. Yalnız başına eve gitmeni istemiyorum. Ayrıca, yaralanmadığından emin olmalıyım."

"*Yaramam.*" Boğazımı temizledim. "Ama sanırım haklısın. Şu anda yalnız kalmak istemiyorum. Doğum günüm ne kötü bitti, değil mi?"

"Henüz bitmedi," der ve garaj yoluna girer. Arabayı park edip beni eve götürürken sessiz kalırız. Çocuklarla birlikte pişirdiğim pastanın kokusu hala burnumda. Oturma odasında televizyon açıktır.

"Çocuklar nerede?"

"Ailemle," diye cevapladı ve beni mutfığa götürdü. "Seni tezgahın üzerine çıkaralım."

İtiraz etmeden önce Rem kalçalarını kavrar ve beni tezgahın üzerine kaldırır, ben de kaşlarımı kaldırırım.

"Neden buradayım?"

"Seni kontrol etmek için," diye cevaplıyor ve gözlerime bakıyor. "Kafanı çarptın mı?"

"Hayır. Cidden, çok sert çarpmadı. Sadece *hendeğe* girdim. Bir geyiği kaçırmak için. Evet, bunu yapmamam gerektiğini biliyorum, ama zavallı, savunmasız bir geyiği vurup öldürseydim, kendimi affedemezdim."

"Hmm," der ve işine koyulur, beni kontrol eder. İtiraf ediyorum, ellerinin üzerimde olması *hoşuma gidiyor*, sadece yaralanmadığımı kontrol ediyor olsa bile.

"Rem?" Bacaklarımı okşadı ve ben bacaklarımı onun beline dolamak istedim. "Ben *iyiyim*."

Bir iç çekerek alnını alnıma dayadı ve onu tanıdığımdan beri ilk kez... savunmasız göründü.

Ve bu, onun sert kasları ve yakışıklı yüzü kadar seksi.

Kendimi tutamayıp ellerimle yüzünü kavradım. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"Buraya, çiftliğe taşınmalısın."

Gözlerimi kırıp geri çekilip ona daha iyi bakabilmek için geri çekildim. "Ne?" "Duydun beni. Zaten çoğu zaman buradasın."

"Buraya taşınmam, Remington." Tezgâhtan çekilip ondan uzaklaşıyorum. "Bir dairem var. Başka bir işim var."

"Diğer işinden ayrılabilirsin."

"Dur." Elimi kaldırıp onu durdurdum. "Hayır. O işe *ihtiyacım var*. Ayrıca, orayı seviyorum."

Rem heyecanla elini yüzünden indirir. "Belli ki her şeyi mahvediyorum. Kontrolcü bir pislik olmaya çalışmıyorum. Mantıklı davranıyorum."

"Mantıklı." Buna gülerek ondan uzaklaşıyorum. "İhtiyacım olan işi bırakmam hiç mantıklı değil."

"Dinle, zaten yaz boyunca tam zamanlı çalışmanı isteyecektim," diyor. "Yardıma ihtiyacım olacak ve annem daha fazla boş zamanının olmasını seviyor. Bunun için maaşını yeniden görüşürüz ve kahve dükkanından ayrılmanın kaybını fazlasıyla telafi ederim."

"Vazgeçmiyorum." Evet, inatçı gibi geliyorum, ama umurumda değil. "Ama belki haftada bir güne indirebilirim."

"Neden öyle yapasın ki?"

"Çünkü onlar benim için aile gibi," diye cevap veriyorum, sesim yükseliyor. "Buraya taşındığımda bana bir şans verdiler ve orayı seviyorum. Kalmak istiyorum."

"Peki." İçini çekip ellerini ceplerine soktu, sinirlendiğinde böyle yaptığını fark etmiştim.

"Ve dairemde taşınmak istemiyorum." Sesim alçalmıştı ama bu konuda hala aynı şekilde hissediyordum. "Roger Sherman'dan kiraliyorum. Onu tanıyor musun?"

"Tabii."

"Yalnız yaşıyor. Onu seviyorum ve ihtiyacı olursa diye yakınında kalmak istiyorum."

"Bu kasabayla hiçbir bağın olmasın demiyorum. Roger'ı her gün ziyaret etmek istiyorsan, git. Sadece, tehlikeli olacak kadar geç saatlerde ya da sabahın erken saatlerinde arabayla gidip gelmeni istemiyorum. Buraya daha sık geliyorsan, burada yaşamın mantıklı olur."

"Dadın olarak mı?"

Şimdi gözleri kısıldı ve çenesi sıkılaştı.

"Dinle, ben burada acımasızca dürüst olacağım çünkü ben böyle yetiştirildim ve her şeyi açıkça söylemeyi severim. Aramızda bir kimya olduğunu hissediyorum. Bir çekim. Beni bir daha öpmemi istemediğimi mi sanıyorsun? Çünkü ben kesinlikle istiyorum."

Ellerini ceplerinden çıkarır ve yumruk yapar.

"Ama ben buraya taşınmayacağım ve senin yatağına girmeyeceğim, burada iki küçük çocuğun varken..."

"Tanrım, ben bunu sormadım," der, başını sallayarak. "Her şeyi mahvediyorum. Buraya gel."

Elimi tutar ve beni evin içinden geçerek evin sonunda her zaman kapalı olan bir kapıya götürür. Kapıyı açtığında ağzım açık kalır.

Beyaz çarşafarla örtülü güzel bir kraliçe boyu pirinç yatak var. Bir duvarda büyük bir aynanın üzerinde ahşap bir şifonyer var ve pencerenin yanında bir sandalye var, kitap okumak veya dağlara ve otlaklara bakmak için mükemmel görünüyor.

"En-suite banyo var," diyor ve kapıyı işaret ediyor. "*Burası* senin odan olacak. Çocuklarımı karıştırmak istemem, Erin. Ve senden rahatsız olacağın hiçbir şey yapmanı istemiyorum. Oda maaşının bir parçası, yani kira masrafından da kurtulmuş olacaksın."

Şey, böyle söyleyince, bu bana çok yardımcı olur.

"Evet," diye devam etti, "Aramızda bir kimya var. Çekim. Lanet olsun, seni o yatağa atıp vücudunun her santimini öpmek istiyorum, o kadar çok ki canım acıyor, ama ben pislik değilim. Bir sınır var."

"İkimizin de aşmak istediği bir sınır var," diye karşılık verdim ve gözlerinin bir kez daha bana dikildiğini gördüm. "Dediğim gibi, dürüst davranıyorum. Ama senin için çalışıyorum. Bu işe ihtiyacım var ve bu, ilişkimizi tamamen profesyonel tutmamızı gerektiriyorsa, öyle yapacağız."

"Sence ikisini birden yapamam mı? Profesyonel *davranıp* seninle kişisel bir ilişki kurmam?"

"Belki sen yapabilirsin. Belki yapamayan benimdir."

Odanın diğer ucundan bana bakarken derin ve yüksek bir nefes alır. "Neden doğum günün olduğunu söylemedin?"

Konunun değişmesine şaşırarak gözlerimi kırdım. "Aramızda kimya olabilir, ama çok konuşmuyoruz Rem. Sen bana akşam yemeğinde ne yapacağımı söylerken, '*Bu arada, yarın benim doğum günüm*' diye araya girsem tuhaf olurdu."

"Şöyle yapacağız," diyor sessizce, ellerini ceplerine sokarken. "*Konuşacağız*. Seni daha iyi tanımak istiyorum. Ve buraya taşınmanı istiyorum."

"Yarın Roger'la konuşurum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu kolay oldu."

"Kolay *değilim*. Ama aptal da değilim. Hayatım boyunca güvenlik konusunda eğitildim, bu yüzden burada kalmanın daha güvenli olduğunu tartışmayacağım. Ve evet, ben de seni daha iyi tanımak istiyorum."

Topuklarının üzerine geriye doğru eğilir, dikkatle beni izler ve sonra bana doğru yürür. Geri çekilmiyorum çünkü ne yapacağını biliyorum ve o gece şenlik ateşinin yanından beri bunu istiyorum.

Bana ulaşır ulaşmaz, ellerim onun kalın, koyu saçlarına dalar ve o beni deli gibi öperken ben de sıkıca sarılırım. Sıcak ve arzuyla doludur ve beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde arzulandığımı hissettirir.

Bu sefer beni kaldırıyor ve ben bacaklarımı ona doluyorum, sanki boğuluyormuş gibi beni öperken ona yapışıyorum.

"Çok tatlısın," diye fısıldadı dudaklarıma. "Tanrım, çok tatlısın."

İnlerken, birinin telefonu çalmaya başlar ve ben kendimi ona daha da sıkı bastırırım.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor. "Annem arıyor."
Gülümserim. "Liseden beri bu cümleyi duymamıştım."
Remington gülerken beni ayağa kaldırır ve telefonunu çıkarır.
Bana son bir kez şehvetle baktıktan sonra telefonu açar.
"Merhaba anne. Evet, o iyi. Biraz sarsılmıştı, onu buraya, çiftliğe getirdim.
Evet, çocukları da hemen alırım. Eminim yorgun ve yatmak istiyorlardır. Hayır, sen
yapma. Ben hemen geliyorum. Teşekkürler anne. Hoşça kal."
"Ben burada olursam çocuklar korkar mı?"
"Hayır. Seni güvende gördüklerine sevineceklerdir. Onlar da senin için
endişeleniyorlardı. Hemen gidip onları getireyim. Sen burada rahatına bak."
"Kendimi evimde hissetmek için yanımda hiçbir şey yok," diye hatırlatıyorum
ona üzgün bir gülümsemeyle. "Ama teşekkürler. Oda çok güzel."
"Döndüğümde sana bir şeyler getiririm. Ya da istersen odama çıkıp uyumak
için bir tişört ve banyomdan istediğin bir şey alabilirsin."
Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdım. "Önemli değil.
Bekleyebilirim." "Sen bilirsin," dedi omuz silkerek.
"Hemen dönerim."
Gitmek için döner, ama sonra geri koşar ve beni öper, öncekinden daha nazikçe,
ama aynı derecede tutkuyla.
"Bu beni bir süre idare eder," diye mırıldanır. "Hemen dönerim, Doktor."
Göz kırpar ve sonra gider, ben de karıncalanan dudaklarıma dokunmadan
edemem.
dudaklarıma dokunmaktan kendimi alamıyorum.
"Ne garip bir doğum günü," diye mırıldanıyorum.

"HAY SIKTIR." Roger iç çekiyor ve o kadar üzgün görünüyor ki, ben de ağlamaya
başlamak istiyorum. "Gittiğini görmek beni çok üzecek."

"Çok uzağa gitmiyorum," diye onu teselli ediyorum. "Ve yine de ziyarete
gelebiliyim. Beni son görüşün bu olmayacak, Roger."

Gülümsüyor, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Önemli değil, tatlım.
Niyetin iyi, biliyorum. Ama insanlar hayatlarına devam eder. Olması gereken de bu.
Çiftlikte iyi vakit geçirdiğine sevindim. John Wild'ı hep çok sevmişimdir. İyi bir
adamdır. Çocukları da çok iyi."

"Hepsi çok iyi insanlar," diye başımı sallayarak onayladım. "Hala uğrayacağım dediğimde şaka yapmıyorum. Eskisi kadar sık olmayabilir, ama sensiz ne yaparım?"

Elini tutup okşadığımda gözleri gülümsedi. "Apartman konusunda seni zor durumda bıraktığım için üzgünüm."

"Oh, hayır, bırakmıyorsun. Hızlıca kiralarım. Buralarda kiralık ev bulmak zor."

"Doğru. Mobilyaları bırakmamı ister misin? Benim ihtiyacım yok ve daireye çok yaklaşıyorlar."

"Senden alırım," der sert bir şekilde ve yüzündeki ifadeden, bu konuda tartışmaya girmeye niyeti olmadığını anlarım. "Teklifin için teşekkür ederim."

Kendimi tutamıyorum. Roger'ın kollarına atılıp uzun uzun sarılıyorum. "Her şey için teşekkürler, Roger. Benim için yaptığın her şeye minnettarım."

"Önemli değil." Beni daha sıkı sarar ve sonra bırakır. "Sen de benim için çok şey yaptın. Arkadaşlar böyle yapar, değil mi?"

"Evet." Gülümser ve başımı sallarım. "Arkadaşlar böyle yapar. Hafta sonuna kadar evi temizleyip hazır hale getireceğim."

"Çok teşekkür ederim," dedi. "Ve eğer bir yere ihtiyacın olursa, burası seni bekliyor."

"Bunu duymak çok güzel." Roger'ın yanağına bir öpücük kondurup kapıya doğru yöneldim. "Teşekkürler, Roger."

"Rica ederim."

Bu konuşmadan çok korkuyordum. İnsanları hayal kırıklığına uğratmayı sevmem ve Roger'ın yalnız olduğunu biliyorum. Ama en azından haftada bir kez onu ziyaret etmenin bir yolunu bulacağım. Belki daha fazla. Belki çocuklar Roger'a çorba veya kurabiye götürmek için şehre gitmekten hoşlanırlar.

Hepimiz için eğlenceli hale getireceğim.

"Şimdi valizimi hazırlamam lazım," diye mırıldanarak dairemdeki her şeye bakıyorum. Neyse ki çok fazla eşyam yok. Roger mobilyaları alacağı için, sadece kıyafetlerimi ve birkaç kişisel eşyayı ve mutfaktaki eşyaları toplamam gerekiyor.

O kadar da zor olmamalı.

Ama işe koyulmak yerine kanepeye uzanıp sosyal medyayı açtım, kuzenlerimin neler yaptığını görmek için.

Görünüşe göre Hudson yeni bir motosiklet almış. Yeni Harley'iyle çok gururlu görünüyor, ben de fotoğrafa bir kalp ve "*Born to*

"

Herkes çok meşgul ve bunu sosyal medyada paylaşmakta sorun görmüyor gibi görünüyor, bu yüzden her şeyi gözden geçirip yorum yapmak biraz zamanımı alıyor. Uygulamayı kapatmadan önce bir mesaj geldiğini görüyorum.

Spam mesaj gibi görünüyor, bu yüzden silip uygulamayı kapatmadan önce açmıyorum.

Derin bir nefes alıp etrafa tekrar bakıyorum.

"Gerçekten toplanmam lazım." Remington ve çocuklar birkaç saat sonra beni almaya gelecekler ve o zamana kadar eşyalarımın çoğunu hazırlamak istiyorum. Remington işlerini halletmek için beni buraya bırakmıştı. Bana yardım etmeyi teklif etti ama ben kendim halletmek istedim. Çok uzun sürmez.

Neyse ki, Suburban kazadan sonra gayet iyiydi. Tamponda bir çizik bile yoktu. Gerçekten şanslıydım. Patronunun arabasını hurdaya çevirmek iyi bir şey değil.

Ya da öpüştüğün ve arzuladığın yakışıklı adamın.

Özellikle de bu iki kişi aynı kişi olduğunda.

"Tamam, fazla düşünmeyelim," diye mırıldanarak ayağa kalkıp yatak odasına giriyorum, dolabı açıp valizlerimi çıkarıyorum. "Sadece eşyalarını topla."

Düşündüğümde daha fazla eşyam var ama sanırım uzun süre bir yerde yaşayınca böyle oluyor. Eşya birikiyor.

Neyse ki Roger'ın garajında birkaç boş kutu var ve çiftliğe taşınmak için gerekli her şeyi toplayabiliyorum. Son birkaç şeyi toplarken kapım çalıyor.

Kapıyı açtığımda, Remington kapı pervazına yaslanmış olarak karşımda duruyor.

"Biliyor musun," diyorum ve yutkunmak için bir an duraksıyorum. "Bir erkeğin kapı pervazına yaslandığında ne kadar seksi olduğunu okumuştum, ama *hiç bilmiyordum*."

Beni baştan aşağı süzerken dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirir. "Rica ederim. Bunlar senin eşyaların mı?"

Oturma odasındaki iki valizi ve üç kutuyu işaret eder. "Evet."

"Gerisi nerede?" "Hepsi bu."

Gözleri bana dönüyor. "*Hepsi* senin eşyaların mı?"

"Evet, fazla bir şeyim yok. Mobilyalar Roger'da kaldı."

"Tamam," diyor Rem içeri girip üst üste dizilmiş iki kutuyu kaldırırken.

"Bunlar ağır, biliyorsun."

Gözleri kısıldı. "Senden hakaret duymak istemiyorum."

Gülerek bir valizi kapıp onu bekleyen Suburban'a kadar takip ettim. Birer kez daha gidip gelerek her şeyi araca yükledik ve Holly ile Johnny, ben Rem'in yanına otururken koltuklarında adeta zıplıyorlardı.

"Bizim evde kalacaksın," diyor Holly. "Odana özel şeyler koyduk."

"Kapa çeneni," diyor Johnny. "Sürpriz."

"Ona ne olduğunu söylemeyeceğim," diye kendini savunur Holly ve sonra bana sırtarak bakar. "Çiçekler ve senin için en sevdiğim oyuncak ayıyı yatağına koydum, yabancı bir yerde olduğun için korkma diye."

"Holly!" diye bağırır Johnny, ama ben gülerek Rem'e bakarım, o da arabayı vitesine takar.

"Hadi," der ve kaldırımından uzaklaşır. "Holly başka sırları da söylemeden eve gidelim."

ONUNCU BÖLÜM

REMINGTON

"

, anne." Bana kapıyı açıp içeri davet ederken ona gülümsüyorum. Bugün annemle sohbet etmek için vaktim var mı? Pek yok, ama beni görmeye gelmemi istedi ve ben hayatımın erken dönemlerinde annemin gözünde iyi kalmanın önemini öğrendim. "Ne var ne yok?"

"Oğlumu görmek için bir şey olması mı gerekiyor?" diye sorar ve beni mutfığa götürür. Orada bana bir fincan siyah kahve doldurmuş ve taze huckleberry muffin hazırlamıştır.

"Genelde öyle," diye cevap verip kahvemi yudumlarken, bana gülümsemesini izliyorum. "Gergin görünüyorsun. Kimin kışını tekmelemem gerekiyor?"

"Babana çok benziyorsun," diye iç çekerek söylüyor. "Bu, senin sevdiğim özelliklerinden biri. Rem, ben istifa ediyorum."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyorum. "Anlamadım?"

"İstifa ediyorum," diye tekrarlar ve bu sefer daha yüksek sesle iç çeker. "Birkaç kez yeni bir muhasebeci bulmaya çalıştığımızı ve hiçbirisi işe yaramadığını biliyorum, ama sana ciddiylim, otuz gün içinde birini bulup eğitmelisin. Bu bir iş. Elbette, bu bir *aile* işi, ama yine de bir iş. Çalışmaktan bıktım. Neredeyse kırk yıldır bu işi yapıyorum ve artık yoruldum. Torunlarımdan tadını çıkarmak, kocamla seyahat etmek ve belki de bu çiftliğin mali durumunu düşünmeden Netflix izlemek istiyorum."

"Biliyorum anne." Ben de içimden bir nefes alıp kahvemi yudumladım. "Ve sen tüm bunları hak ediyorsun. Ben halledeceğim. Kasabada bu işi devralacak birini bulabilirim. Sabırlı olduğun için teşekkürler."

"Seni seviyorum ve zaten çok yük altında olduğunu görüyorum. Çiftlik büyüdü ve her zamankinden daha karlı hale geldiği için, babanla benim başa çıkmak zorunda kaldığımızdan daha fazla yükün var ve bir yandan bunun için üzülüyorum."

"Başarılı olduğumuz için mi üzülüyorsun?"

"Eskisi kadar basit olmadığı için üzgünüm. Çocuklarımdan giderek daha fazla uzaklaştığın için üzgünüm. Ancak Erin'i gerçekten sevdiğimi söylemeliyim. Akıllı ve eğlenceli bir kız ve çocuklar ona bayılıyor. Çiftliğe çok güzel bir katkı oldu."

Başımı sallıyorum ve güzel dadımı düşününce gülümsemeden edemiyorum. "Onlar onu gerçekten seviyorlar. Her şey yolunda gidiyor, özellikle de taşındığından beri geçen birkaç hafta içinde. Bize çok yardımcı oluyor."

"Ve çok güzel."

Gözlerimi kısarak anneme bakıyorum. "Aracılık mı yapmaya çalışıyorsun?"

"Gerek yok," diye gülerek cevap verdi. "Tatlım, ona nasıl baktığımı görüyorum."

"Nasıl bakıyorum?"

"Sanki onu hayatın boyunca beklemiştin gibi. Onun bu yönünü de çok seviyorum. Senin içinde çok uzun zamandır uyuyan bir şeyi uyandırdı."

"Mutfağında oturmuş, çocuklarımdan dadısına aşık olup olmadığını tartışmak garip geliyor."

"Oh, lütfen. Ben senin annenim, ama bu konularda ölü değilim. Görüyorum ve çok beğeniyorum. Erin sana iyi geliyor."

Ona kaşlarını çatarak baktım. "Nasıl yani?"

"Holly doğduğundan beri son bir ayda daha çok gülümsedin. Bu bana her şeyi anlatıyor."

"Anne..."

"Tamam, susacağım." Telefonum çalarken iki elini havaya kaldırarak teslim olduğunu gösterir.

Babamın ismine kaşlarını çatarak baktım.

"Sen ve babam işbirliği mi yapıyorsunuz? Şimdi beni arıyor."

"Neden aradığını bilmiyorum," diye beni temin ederken, ben telefonu açarım.

"Alo?"

"Merhaba, oğlum, evin önünde tanımadığım bir araç var, "Teşekkürler, hemen oraya gidiyorum." Telefonu kapatıp anneme döndüm. "Bir şeyleri kontrol etmem lazım. O muhasebeciyi hemen arayacağım"

"Teşekkürler, hemen oraya gidiyorum." Telefonu kapatıp anneme döndüm. "Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. Hemen o muhasebeciyi arayacağım."

"Teşekkürler, tatlım." Annem ayağa kalkıp yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra ben Jeep'e binip çiftlik evine doğru yola çıktım.

Tahmin ettiğim gibi, evin önünde kiralık bir SUV duruyor ve bir adam ön kapıya doğru yürüyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" Jeep'ten inip verandaya doğru yürürken adam bana dönüyor ve keskin mavi gözleriyle beni süzüyor.

Bu yüzü tanıyorum.

"Erin Montgomery'yi arıyorum," diyor, sesi tamamen iş konuşuyor. "Buraya taşındığını söylediler."

"Doğru." *Bu adamı nereden tanıyorum?* "Kime haber vereyim?"

"Babası," diye cevapladı ve elini uzatarak tokalaşmak istedi. "Will."

"Will *Montgomery*," diye yavaşça cevap verirken elini sıkıyorum ve onun kim olduğunu tam olarak anlıyorum. "Erin, babasının bir futbol efsanesi olduğunu söylememişti."

"Evet, pek şaşırmadım. O burada mı?"

"Sanırım." Kapıyı açıp Will'e beni takip etmesini işaret ettim ve "Erin? Burada mısın?" diye seslendim.

Ev sessiz, kimsenin olmadığı belli.

"Bu sabah çocukları okula götürdü, ama genellikle sonra çiftliğe geri döner." Kaşlarımı çatıp Will'e döndüm. "Onu arayayım."

"Lütfen ara. Bana cevap vermiyor." Sesi hayal kırıklığıyla doludur. Erin üçüncü çalıntıda cevap verir. "Alo?"

"Hey, neredesin? Çiftlikte misin?" "Evet, ahırdayım.

Bir şey mi var?"

"Ben size geliyorum," diye cevap verip telefonu kapatıyorum ve Will'e dönüyorum. "Sizi ahıra götüreceğim."

"Kızım burada tam olarak ne yapıyor ve neden sizinle yaşıyor?"

Sesinin keskinliğinde durup yaşlı adama gözlerimi kısarak baktım. Elbette hayranlık duyuyordum, ama o benim mülkümdeydi. "Erin, iki küçük çocuğumun bakıcısı olarak evimizde kalıyor. İsterseniz odasını gösterebilirim."

"Evet, görmek istiyorum."

Onu evin arkasına götürüp kapısını açtım. "Mahremiyetini istismar etmek istemem, ama bu onun odası."

Will iç çekip kapıdan içeri girer, etrafa bakar, sonra tekrar dışarı çıkar. "Tamam, ahıra gidelim."

Kısa bir baş sallamayla onu evin içinden geçirdim.

"Jeep'le gidelim," dedim basitçe ve ahıra doğru yola çıkmadan önce onun da arabaya binmesini bekledim. "Onu burada esir tutmadığımı açıkça belirtmek istiyorum. Çocuklarım onu çok seviyor."

"Tabii ki öyle. O bu işin en iyisi," der ve gözlerini ovuşturur. "Aramalarım cevap vermiyor, ben de buraya gelip güvende olup olmadığını kontrol etmeye karar verdim."

"Bir baba olarak seni anlıyorum. Sana söz veriyorum, o güvende. Kendin göreceksin."

Onun endişelenmesine kızamıyorum. Holly benim aramalarım cevap vermezse, ben de aynısını yapardım.

Ahıra varır varmaz Will cipten atlar ve ahıra gireriz. Erin ahırda bir bölmeyi temizliyor.

"Kızımı bok temizletiyorsun?" diye sordu Will ve Erin başını kaldırıp babasına bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Baba? Burada ne işin var?" diye sorar ve küreğini duvara dayayarak.

"Ben de aynı soruyu soruyorum," diye cevaplar Will.

Geride durup kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak olan biteni izliyorum.

"Ben burada çalışıyorum," diyor Erin somurtarak. "Yani, *burada* değil, ahırda. Sıkıldım da yardım edebileceğim bir şey var mı diye sormaya çıktım. Ama asıl işim evde Holly ve Johnny'nin dadısı olarak çalışmak. Bunları anneme anneye anlattım."

"Ama *bana* söylemedin," diye cevaplar Will sinirli bir şekilde. "Ve lanet olası telefonlarıma da cevap vermiyorsun."

Erin alt dudağını ısırıp yüzünü buruşturur.

"Ben de jet kiralayıp buraya geldim, ama seni *onunla* birlikte buldum," başparmağıyla beni işaret ederek, "ve ahırda bok küreklyorsun. Ne halt ediyorsun Erin?"

"Öncelikle," Erin karşılık verir, yanaklarında öfke belirir, "Ben yetişkin bir kadını. Eğer bok küreklemeyle geçimimi sağlamak istiyorsam, yaparım. Ayrıca, ahırını temizliyorum, sadece *bok küreklemiyorum*. İkincisi, burayı seviyorum. Remington'un bana bu işi verdiği için minnettarım çünkü ihtiyacım vardı."

Bu onu susturur ve sanki öyle demek istememiş gibi gözleri büyür.

"Ne demek *ihtiyacın vardı*?" diye sorar Will, sesi birden çok alçalır.

"Arabam bozuldu." Sesinde kayıtsızlık göstermeye çalışır, ama bu Will'i daha da kızdırır. "Önemli değil. Tamir masraflarını ödemek için biraz ekstra paraya ihtiyacım vardı, hepsi bu."

Lucky ve Bruiser'ın ahırın karşısında durduğumuzu umursamadan Will kızına yaklaşır ve ellerini ceplerine sokar.

"Bir düğmeye basarak milyonlarca dolarlık bir güven fonuna erişebilirsin," der, öfkesi her yerinden fışkırır. "Parama karşı ne hissettiğini açıkça belli ettin, ama lanet olası gururun yüzünden, bizim hiç kimsenin olmadığı bir kasabada kızımın güvenli olmayan bir arabayı sürmesine izin vermeyeceğim. Yeni bir araba al, Erin."

Kızının çenesi meydan okurcasına kalkar. "Remington, benimki tamir olana kadar arabasını ödünç verdi. Her şeyi hallettim baba. Her şey yolunda."

"Her şey yolunda," diye tekrarlar ve ondan uzaklaşır. Gözlerinde acıyı görebiliyorum ve Erin de görmüş olmalı ki, ona koşar ve kollarıyla sıkıca sarılır. O da aynısını yapar ve küçük kızına sarılır. "Her şey yolunda değil, bebeğim. Geçimini sağlamak için bok küremek zorunda değilsin."

"Yapmıyorum," diye onu sakinleştirir, bırakmaz. "Gerçekten yapmıyorum. Buraya gerçekten sıkıldığım için geldim. Çocuklar okulda, ev çok sessiz. Çiftliği gerçekten çok seviyorum, baba. Sana biraz gezdireyim. Seni gördüğüme çok sevindim. Seni deli gibi özledim."

"Beni o kadar çok özledin ki benimle konuşmuyor musun?"

Erin babasına sulu bir gülümseme sunar. "Böyle tepki vereceğini biliyordum ve tartışmak istemedim. Aniden gelmeni beklemiyordum. Bekle, annem nerede? London ve Drew'un dairesinde mi kalıyorsunuz?"

London ve Drew kim? Ailenin Bitterroot Valley'de dairesi mi var? Bu kadın hakkında *hiçbir şey* bilmediğim açık ve bu beni tedirgin ediyor. Will'in soruları olabilir ama benim de bir sürü sorum var ve *bugün* hepsinin cevabını almaya niyetliyim.

"Hayır, yalnız geldim ve akşam yemeğinden önce geri döneceğim."

"Anneme geleceğini *söylemedin*, değil mi?" Erin nefesini tuttu. "Baba, başın büyük belada."

"Hayır, olmaz." Başını sallar, kızının yanağından saçlarını çekip bir nefes daha alır. "Dışarı çıkıp konuşalım."

"Tamam." Yanımdan geçerken Erin, "*Özür dilerim*" der.

Onlar duyamayacakları bir mesafeye uzaklaştıklarında Lucky yanıma gelir. "O Will Montgomery mi? Seattle'ın gelmiş geçmiş en iyi futbolcusu? Hall of Fame'e giren?"

"Öyle görünüyor."

"Onun Erin'in babası olduğunu biliyor muydun?" "Hayır."

Lucky düşünceli bir şekilde başını sallar. "Tamam, o zaman."

İşine dönmek için uzaklaşırken, Will ve Erin'in derin bir sohbet içinde yavaşça eve doğru yürüdüklerini görüyorum. Onların yoluna çıkmamaya karar vererek, Jeep'e binip eve doğru sürerken, onlardan uzak duruyorum. Eve girer girmez doğrudan ofisime gidiyorum.

Demek Erin'in işe *ihtiyacı* yok. Ne benimkine ne de kahve dükkanındakine. Ne, burada fakir kız rolünü mü oynuyor?

Oyunculardan hoşlanmam, özellikle de çocuklarıma ulaşabilen insanlarla oynanan oyunlardan. Hele de yatakta olmasını istediğim kadınlarla oynanan oyunlardan.

Kendimi aptal gibi hissediyorum.

Bir saat sonra, ön kapı açılır ve Erin'in sesini duyarım: "Rem? Bir dakikan var mı?"

Dışarı çıkıp onu içeri alıyorum. Üzgün görünüyor.

"Ne var?" diyorum.

"Babam bir dakika konuşmak istiyor."

Başımı sallayıp ona dokunmadan yanından geçip verandaya çıkan babasının yanına gittim. Korkuluğa yaslandım.

"Sizin için ne yapabilirim?"

Will başını sallar ve benim otlağımın ötesindeki dağlara bakar. "Burada ne tür bir güvenlik önleminiz var? Pek fazla yok gibi görünüyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Fark ettin mi bilmiyorum ama burası ıssız bir yer. Ne tür bir güvenlik istiyorum?"

"Kameralar, alarmlar, bir kapı başlangıç olarak."

"Kameralarım var," diyorum. "Kapıya ihtiyacım yok. Burada şehirde alıştığınız türden suçlar yok."

"Çocuklarınız var," diyor Will, bana dönerek. "Onların güvenliği için endişelenmenin ne demek olduğunu anlıyorsunuz."

"Elbette anlıyorum. Ve burada güvende olduklarını biliyorum. Kasabada güvendeler. Sevdiğim hiçbir şeyi veya kimseyi tehlikeye atmam. Buralarda en tehlikeli şey insanlar değil, vahşi hayvanlar."

"Bir keresinde neredeyse kaçırılıyordu," diyor sessizce, mavi gözleri pişmanlıkla dolu olarak bana bakıyor. "Benim yüzümden. Kim olduğum yüzünden."

"Onun burada olduğu için çocuklarımla güvende olmadığını mı söylüyorsun?" Bu düşünce midemi burktu.

"Hayır." Başını sallar. "Hiç de değil. Endişelendiğimi ve her zaman endişeleneceğimi söylüyorum. O şimdi yirmi beş yaşında, altmış beş yaşına geldiğinde de endişeleneceğim."

"Bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü o burada yaşıyor ve kızıma nasıl baktığını görüyorum. Bundan pek hoşlanmıyorum ama" omuzlarını silkiyor, "bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok."

Bugün iki kez biri Erin'e belli bir şekilde baktığını söyledi. Tanrım, alnımda *aşk acısı* mı yazıyor?

"O burada güvende," diyorum kararlı bir şekilde. "Söz veriyorum, Bay Montgomery. Size sorularım var çünkü sizin babası olduğunuzu bilmiyordum, ama o burada güvende."

"Bilmiyordunuz," diyor, anladığında. "Ailesi hakkında, parası hakkında."

"Hayır." Cevabım kısa ve keskin, çünkü duygularım biraz incinmiş. "Bilmiyordum. Bakın, para umurumda değil, ama dürüstlük umurumda."

O da başını salladı. "Seattle'a dönüyorum. Numaramı size bırakayım." Kartını parmaklığına bıraktı. "Sizin veya Erin'in *bir şeye* ihtiyacı olursa, aramanız yeter."

"Bay Montgomery..."

"Kızım sizin evinizde yaşıyor," diye sözünü kesti. "Bana Will diyebilirsiniz."

"Will. Hiçbir şeye *ihtiyacım yok*. Bu çiftlik babamın en çılgın hayallerinin ötesinde başarılı. Eğer bir şey varsa, ailem Erin'in *bizim* paramız için burada olup olmadığını merak etmiş olabilir, tersi değil."

Bu onu güldürdü. "Eh, bu da bir şey, sanırım. Çocuklarınızın artık yardımınızı istememesi ya da ihtiyaç duymaması sinir bozucu bir şey. Senden uzaklaşmaları. Onu seviyorum."

"Biliyorum. Aksi takdirde burada olmazdın."

Omzuma hafifçe vurur. "Anladığımı düşünüyorum. Karım benden boşanmadan Seattle'a dönmem gerek."

"Başın belaya girmeyecek demiştin."

"Oh, o yalanın tekiydi. Megan, Erin'i ziyaret etmek için sabırsızlanıyordu. Ama Erin bu sabah yine sesli mesaja yönlendirdiğinde, anlık bir karar verdim."

"Karını istediğin zaman buraya getir. Kullanabileceğin bir daire olduğunu duydum."

"Onu da bilmiyordun," diyor gülerek ve omzuma tekrar vuruyor. "İyi şanslar. Seni çok uğraştıracaktır. Ama ona bulaşırsan, cesedini asla bulamazlar."

Bunun üzerine merdivenlerden inip kiralık evine doğru yürüdü. Erin dışarı çıktı ve babası bize el sallayıp uzaklaşırken benim yanıma, korkuluğa geldi.

"O kadar çok sorum var ki," diye mırıldanıyorum, Erin ve ben Will'in arabayla garaj yolundan çıkıp virajı dönerek gözden kaybolmasını izlerken.

"Biliyorum," der Erin iç çekerek. "Öncelikle, ailemin kim olduğunu gizlemek istememiştim."

"Öyle mi?" Onun yüzünü görmek için ona dönerim. Tanrım, ona dokunmak istiyorum, parmaklarım acıyor, ama yapamıyorum. Önce cevaplara ihtiyacım var.

"Hayır. İstememiştim. Sadece konu açılmadı."

"Bu doğru değil. Seattle'ın renklerinde pasta yapmıştın ve nedenini sorduğunda, o takımı sevdiğin için yaptığını söylemiştin."

"Takımı seviyorum."

"Ama bana takımı *neden* sevdiğini söylemek için mükemmel bir fırsatın vardı. Bunu yapmadın. Kuzenlerin veya yakın aileden hiç bahsetmezsin. London ve Drew kim ve neden burada bir daireleri var?"

"Drew kuzenim, London da nişanlısı. Drew, Seattle'ın futbol takımının koçu, London ise takımın sahibi."

"London *Ambrose*," diye tekrar ettim, yavaşça başımı sallayarak parçaları birleştirmeye çalışarak. "Ülkenin en zengin kadınlarından biri. Kuzenin bir milyarderle nişanlı."

"Evet. Öyle. Ve bu konuda bu kadar yargılayıcı konuşmana gerek yok."

"

"Yargılamıyorum..."

"Evet, yargılıyorsun. Ve ben hayatım *boyunca* bu tür saçmalıklarla uğraşmak zorunda kaldım.

Çok ünlü insanlar var ailemde, ama benim için onlar sadece sevdiğim insanlar. Onları *seviyorum*, Remington. Yeni insanlarla tanışmaktan yoruldum ve ailemin kim olduğunu öğrendiklerinde, tek konuşmak istedikleri şey ünlüler. Onların *birey olarak* kim oldukları umurlarında değil. Son çıktığım kişinin beni hiç umursamadığını biliyor musun? Sürekli babamla ne zaman tanışabileceğini sorup duruyordu."

"O bir pislikti."

"Evet. Öyleydi. Bu sık sık olur. Yani hayır, geldiğim yerden utanmıyorum ya da utanmıyorum, ama hayatımda bir kez olsun, onların kim olduğu benim için önemli değildi. Burada kimse beni tanı mıyordu ya da umursamıyordu. Ben sadece

Erin, yeni kız, gerçekten sevdiğim oldukça normal bir hayat yaşıyordum. Ve şimdi buradayız. Sorular soruyorsun ve bana sanki lanet bir bilim deneyiymişim gibi bakıyorsun."

"Kes şunu."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ERİN

H 'ın gözleri ateş gibi, altın rengi benekleri bana doğru dönüp hala bana dokunmadan ateş püskürüyor.

"Sen lanet olası bir bilim deneyi değilsin. Sen *benim evimde* yaşayan, çocuklarıma bakan bir kadınsın. Lanet olsun Erin, bu daha fazlası, ikimiz de bunu biliyoruz. Seni *istiyorum*. Seni o kafede ilk gördüğüm andan beri istiyorum. Bu duygunun karşılıklı olduğunu sen kendin söyledin, ama ben bir anda kafam allak bullak oldu."

"Neden? Babam ünlü olduğu için mi? Hayatımı kolaylaştırmak için kullanabileceğim bir güven fonum olduğu için mi?"

"Evet."

En azından yalan söylemedi. Elbette canımı yaktı, ama yalan söylemedi.

"Seni altın avcısı sanmamıştım." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum ve Rem'in öfkeden kısılan gözleri karşısında ellerimi dudaklarımın üzerine kapattım.

"Sence," sesi sessiz ve fazla sakın. Öfkesi her yerinden fışkırıyor, kasları gerginlikten kasılmış. "Senin lanet olası paranı zerre kadar umursadığımı mı sanıyorsun?"

"Hayır." Kafamı salladım. Tanrım, ona uzanıp sarılmak, onu sakinleştirmek istiyorum. "Hayır, umursamıyorum ve bu tamamen haddimi aştı."

"Ama öyle düşünüyorsun, yoksa öyle söylemezdin. Beni şaşkına çevirdin çünkü kapıma gelen adamın Will Montgomery olduğunu gördüm, üstelik *kızını* arıyordu. Bu beni şaşkına çevirdi. Lanet olsun, bu herkesi şaşkına çevirirdi, ama sakın benim senin parana değer verdiğimi düşünme."

"Öyle düşünmüyorum." Başımı ellerimin arasına gömdüm, o kadar utanmıştım ki gözlerim doldu. "Bunca haftadan sonra birbirimiz hakkında *hiçbir şey* bilmiyoruz, ve sen hala beni öpmek istiyorsun?"

Bekle, son kısmı yüksek sesle mi söyledim?

Kahretsin.

"Oturalım." Rem verandadaki sandalyeleri işaret etti ve ben birine oturdum ve bacaklarımı göğsüme çektim çünkü tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Çocuklar eve gelene kadar birkaç saatimiz var, o zaman birbirimizi tanımak için biraz zaman ayıralım."

"Eminim başka işlerin vardır."

Kafasını sallar. "Bundan daha önemli bir şey yok. Baban ve kazandığı parayla ilgili bazı sıkıntılar yaşadığın belli. Bana anlat."

Dudaklarımı yalayıp, karışık düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Onu görmek *harikaydı*. Birkaç aydır eve gitmemiştim ve onları özlemiştim. Babamı seviyorum ve %99 oranında iyi anlaşıyoruz. O eğlenceli biridir. Will Montgomery, ailenin şakacısıdır, biliyor musun? Komiktir ve herkes onun yanında olmak ister. Ben bile."

Bacaklarımı uzatıp ayak bileklerimden çaprazlayarak otlaklara bakıyorum.

"Aramızdaki en büyük anlaşmazlık konusu para. Duyduğunuz gibi bir güven fonum var. Bu sadece birkaç milyon değil, Rem. Daha çok elli milyon gibi bir rakam. Rahatsız edici bir miktar."

"Bazıları için," diye onaylıyor ve ben gülümsüyorum.

"Evet, bazıları için. Açıkçası, fakir bir çocukluk geçirmedi. Tam tersi aslında. Hiçbir zaman bir şeyim eksik olmadı ve bunun için minnettarım. Doğumdan itibaren şanslıydım, anlarsın ya?"

O dinleyerek başını sallar.

"Ve sadece babam başarılı değil. Ailemizde aktörler, profesyonel sporcular, finans uzmanları, *rock yıldızları* var. Leo Nash benim amcam. Biliyor muydun?"

Rem şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır. "Hayır, bilmiyordum."

"Evet. Yani ailemizde çok ünlü kişi var. Çok para var.

Etki. Ve sana karşı dürüst olacağım, Grumpy. Dudakları seğirdi. "Lütfen."

"Bu beni çok rahatsız ediyor." Yüzümü tekrar ellerimle kapattım.

"Bana bak."

Başımı sallarım. "Kendimi çok nankör hissediyorum. Bu kadar büyük, gürültülü, çılgın bir ailede kaçmak zorunda hisseden tek kişi ben miyim? Uzun zamandır daha sakin bir hayat istediğimi biliyorum. Basit bir hayat. Seattle, sevdiğim herkesin yaşadığı yer olmasına rağmen, büyük şehir bana göre değil. Gürültüden, trafikten, suçtan nefret ediyorum. Taşınmak için can atıyordum. Sonra tüm kuzenlerim... Tüm kuzenlerime ve eşlerine çok yakındım

—geçen yılın sonunda Montana'ya kayak tatiline gitmeye karar verdi. Kuzenim Drew'a Seattle'dan ayrılmayı düşündüğümü söylemişim ve iyi ki söylemişim çünkü o da o tatildeydi ve ona fikrimi açabildim. Senin de böyle birisi var mı?

“Evet.” Başını salladı ve beni izleyip dinlemesinden çok hoşlandım. “Ben de Var.”

“İyi, çünkü hepimizin buna ihtiyacı var. Neyse, buraya geldik ve , *"Burası benim evim"* diye düşündüm. Aslında kuzenlerimle kayak yapmayı ve turistik yerleri gezmeyi es geçtim çünkü Bitterroot Valley'i içime çekmek istedim. Kasabada dolaştım, restoranlarda yemek yedim, insanlarla konuştum. Diğerleri kasabadan ayrılmadan önce kahve dükkanına iş başvurusunda bulundum.”

"Ve onlarla birlikte gitmedin."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Onlarla birlikte gitmedim. Tabii ki endişelendiler, ama beni tanıyorlardı ve bana güveniyorlardı. En zor kısmı aileme söylemekti, çünkü bir süredir evden uzaktayım, ama onların her zaman Seattle'da kalacağını düşündüklerini biliyorum. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

“Bir sorum var.”

Arkanıza yaslanıp başınızı sallayın. "Devam edin."

"Şehirden ayrılmak istemenizi anlıyorum, ama ihtiyacınız olduğunda neden güven fonunu kullanmıyorsunuz?"

"O benim param değil." Omuz silkiyorum ve gülüyorum. "Ve sık sık inatçılığı bırakmam söylendi, ama o benim param *değil*. O benim ailemin parası."

"*Senin* için ayırdılar."

Dudaklarımı tekrar yalarım. "Gerçek bir acil durum için orada olduğunu bilmek güzel, ama kendi yolumu çizmek istedim. Kendi kendime yetebilmek ve bağımsız olmak benim için her zaman önemli olmuştur. Ailem bunu anlamıyor. Onlar buna inatçılık diyor, ama ben hayatımın böyle olmasını istiyorum."

"Arabanın bozulması gerçek bir acil durum değil mi? Tanrım, Doktor, ne istiyorsun, kullanmadan önce evsiz mi kalmak istiyorsun?"

“Evet. Kulağa çok garip geldiğini biliyorum, ama kendi başıma gayet iyiyim. Tabii, arada sırada bazı zorluklar yaşıyorum, ama iyiyim. Aç değilim, üşümüyorum. Faturalarımı ödüyorum. İşlerimden memnunum. Şikâyet edecek bir şeyim yok. Sizinle çalışmaya başlamasaydım, muhtemelen pes edip güven fonunu yeni bir araba almak için kullanırdım, çünkü Montana'nın ortasında yaşıyoruz ve otobüse falan binemem. Ama her şey yolunda gitti.”

"İyi gitti," diye tekrarlıyor ve sonra kahkahayı patlatıyor.

"Tamam, şimdi kişisel sorular sorma sırası bende çünkü konuyu değiştirmek istiyorum."

Rem başını sallar. "Haklısın. Sor bakalım." "Çocukların annesine ne oldu?"

Bu soru onu şaşırttı, çünkü kaşlarını çatıp dizlerinin üzerine eğildi ve ellerine bakarak aşağıya doğru baktı.

"Öldü," der, yüzünü elleriyle ovuşturup tekrar arkasına yaslanarak. "Holly'yi doğururken öldü."

"Oh, lanet olsun." Ona uzanmak istiyorum, ama yapmıyorum. Bunun yerine parmaklarımla saçlarımı kaşıyorum. "Üzgünüm, Rem. Bunu beklemiyordum."

"Ben de. Bir sorun olduğunu bilmiyorduk. Jessica doğum sancıları başladı ve doğum normal seyreliyordu, ama Holly'yi doğurduktan hemen sonra bayıldı. Her şey çok hızlı oldu. Beni odadan çıkardılar ve bir sonraki hatırladığım şey, bir doktorun karımın öldüğünü söylediği idi."

Şimdi bana dönüp içini çekiyor.

"Amniyotik sıvı embolisi denen bir şey olmuş ve birkaç dakika içinde hayatını kaybetmiş."

"Tanrım. Çok üzgünüm, Remington. Gerçekten."

"Ben de üzgünüm." Yüzünü tekrar eliyle ovuşturdu. "Ve burada dürüst olduğumuza göre, Johnny ve Holly'nin onu asla tanıyamayacakları için çok üzgün olduğumu da söylemeliyim. O iyi bir kadındı ve çocuklarını çok seviyordu."

"Ama?"

"Ama değil. Daha çok *ve* gibi bir şey. Jessica ve ben, Johnny'ye hamile olduğu için evlendik. Kulağa eski moda ve aptalca geldiğini biliyorum, ama doğru. O benim iyi bir arkadaşım, hamile kaldı ve biz de ilişkimizi yürütmeye karar verdik. Kötü değildi. *İyi*di. İyi bir anne ve harika bir arkadaşı. Birlikte iyi bir hayat kurduk, ama..."

Sözünü bitirmedi.

"Ama tutku yoktu."

"Hayır. Tutku yoktu. Ona olanların olmasını asla istemezdim ve elimden gelseydi bunu engellemek için her şeyi yapardım." "Elbette yapardın. Ona deli gibi aşık olmamış olman onun için deli divane olmadın diye onu umursamadığın anlamına gelmez. Hepiniz için trajik bir olaydı. Olanlara çok üzıldüm."

"Bir süre çok kötüydüm," diyor hafif bir gülümsemeyle. "Daha önce bir çocuğum olduğu için bunu halledebileceğimi düşünmüştüm, uykusuz geceleri, bezleri ve tüm o şeyleri hatırlıyordum. Ama tek başına yapmak çok farklı."

"Hayal bile edemiyorum."

"Tanrıya şükür ailem ve diğer akrabalarım var. Uzun süre hep birlikte mücadele ettik. Hala da öyle. Ama bu sayede Jessica burada olsaydı belki de hiç kuramayacağım bir bağ kurdum onlarla. Bilmiyorum... Düşünmeye başladığımda felsefi konuşmaya başlıyorum."

"Felsefeyi severim," diyorum gülümseyerek. "Çok uyumlu, mutlu, kendine güvenen çocuklar, Rem. Eğer iyi bir iş çıkardığını sorgulamaya başlarsan, onlara bak. İyi iş çıkarıyorsun."

Gözlerini kırıştırıp nefes verdi.

"Hâlâ bana kızgın mısın?" diye sordum. "Hayır."

"İyi."

Derin bir nefes aldı. "Buraya gel, Doc."

Ona doğru gidip kucağına oturuyorum, kollarımı onun boynuna doluyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. Kollarını hemen sırtıma doluyor ve yüzünü boynuma gömerek uzun bir nefes alıyor.

"Artık konuları *kaçınmayacağım*," diye söz veriyorum. "Rahatsız edici olsa bile."

"Anlaştık. Ve bir soru olursa, doğruyu söyleriz." "Ben..." O

kaşlarını kaldırıncı burnumu çekti. "Tamam."

"Amcan gerçekten Leo Nash mı?"

Gözlerimi kısıyorum. "Evet."

"Nash en sevdiğim grup."

Kucağından inerken gülmeden edemiyorum. "Ben de. Konserleri harika. Şimdi kasabaya gitmeliyim, çocukları almadan önce kahve dükkanından atıştırmalık bir şeyler alacağım."

Keşke onunla daha fazla yalnız kalabilseydim. Ailesi ve çiftlik hakkında daha fazla soru sormak istiyorum. Beni tekrar öpmesini istiyorum.

"Hey, Doktor."

Ona döndüm. "Evet?"

Cevap olarak, ellerini yüzüme ve boynuma koyup ağzını ağzıma yaklaştırdı ve beni nazikçe öptü. Hipnotik bir öpücüktü. Tanrım, bu adam

dizlerimi titretir ve ellerini belime indirerek beni tutar ve ağzımı yutar.

Geri çekildiğinde, ağzı benimkinden sadece bir santim uzakta, muhteşem ela gözleri bana odaklanmış, ikimiz de nefes almaya çalışıyoruz.

"Bu çok ateşli bir şey," diye fısıldadım ve bu anı bozdu, onu güldürdü.

"Acı bir şey," diye tekrarlar. "Bu gece, çocuklar yattıktan sonra biraz daha konuşalım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sadece konuşmak mı?" "Oradan başlayalım."

"Kulağa iyi plan gibi geliyor."

"Sana güzel şeyler ayırdım," diyor Millie, kahve dükkanındaki tezgaha yaklaşırken. "Çocukların kurabiyeleri sevdiğini biliyorum, sana son portakal-kızılıcak muffini aldım."

"Sen en iyisin," diye gülümseyerek şekerli ikramları içinden alıyorum. "Bir de buzlu latte alayım."

"Tabii. Bu saatte hiç kahve içmezsin." Millie espresso hazırlarken bana kaşlarını çatarak sorar. "Ne oldu?"

"Babam bugün çiftliğe geldi." Kaşları yükseldi.

"Seattle'dan mı?"

"Evet, Remington'la konuştu ama özel bir konuşmaydı, ne konuştuklarını bilmiyorum. Ama asıl sorun bu değil, şu anda bana kızma, tamam mı?"

"Çok kafam karıştı," diyor ve buzlu latte'mi çalkalayıp tezgahın üzerine koyarken itiraf ediyor. "Baban çiftliğe geldi diye neden kızayım ki?"

"Çünkü babam futbolcu Will Montgomery." Millie kaşlarını çattı.

"Ben futbol izlemem."

Bu beni güldürdü ve nedense içimi rahatlattı. "O ünlü. Ailemin çoğu ünlü."

"Tamam."

"Ve umursamıyorsun."

"Pek değil, hayır. Bekle, Rem sana laf mı etti?"

"Evet, anlıyorum. Yani, onun çocuklarıyla çok vakit geçiriyorum ve..."

"Ve bunun babanın ünlü olup olmamasıyla hiçbir ilgisi yok. Tanrım, Rem'e bir hayat edinmesini söylemem gerek." "Hayır, sorun yok. Gerçekten. Çünkü, şey..."

"Tamam, söyle hadi."

"Tamam, ama iğrençlik yapma lütfen. Ona atlamak istiyorum."

"Remington'un?"

"*Tabii* ki Remington'un."

"Neden?" En büyük erkek kardeşinin çok seksi olduğunun tamamen farkında değilmiş gibi suratını asıyor.

"Şey, o çok seksi, Millie. Aramızda *çok ateşli* bir kimya var. Bana bakışlarından duman alarmları çalmamasına şaşıyorum."

"İğrenç. Ama tamam. Sadece, çocuklar uyanırken yapma, tamam mı?"

"İğrenç. *Tabii* ki yapmam, Millie. Aslında, çocuklar yüzünden kendimi çok tutuyorum.

çocuklar yüzünden kendimi tutuyorum. Onlar orada yaşıyor, daha küçükler ve bu uygun değil..."

"Sen dadı değilsin ve o da karısı üst katta uyurken seninle *ilişki* yaşamıyor. Bu çok farklı. Tabii ki çocukların yanında dikkatli ol, ama ikinizi mutlu eden şeyi yap. Rem çok uzun zamandır *mutlu* değil. Eğer onu mutlu eden şey sensen, harika. Ama belki çocukları bu gece benim evimde kalmak isterler."

"Gerçekten mi?"

"Tabii, uzun zamandır birlikte yatmadık. Film izleyip patlamış mısır yapabiliriz. Rem'e mesaj atıp onları okuldan alacağımı söylerim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Gerek olmadığını biliyorum." Millie bana gülümsedi. "Ama gözlerindeki bakışı görüyorum. Böylece kimsenin uyanıp soru sormasından endişelenmene gerek kalmaz. İyi eğlenceler, bebeğim."

"Bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaşsın."

"Biliyorum. Sen de benim için aynısını yapardın." Atıştırmalıkların bulunduğu poşeti açar ve muffinimi bana uzatır. "Git, seksi eğlencen için hazırlan. Bunu söylemek bile midemi bulandırıyor. Detayları duymak istemiyorum."

Kapıya doğru giderken gülüyorum ve kapıya vardığımda ona dönüp soruyorum. "Hey, Millie?"

"Evet?"

"Babamın kim olduğunu bilmeyebilirsin, ama Leo Nash benim amcam."
Millie'nin gözleri fal taşı gibi açılır, çenesi düşer ve ben sevinçle gülerim.
"Görüşürüz!"

PIZZA YEMEYE KARAR VERİYORUM.

Tabii ki, büyük bir akşam yemeği hazırlayıp mutfak becerilerimle Remington'ı etkilemeye çalışabilirdim, ama günün sonunda duş alıp bacaklarımı tıraş etmem gerektiği için kolay yolu seçiyorum.

Bacaklarımı tıraş etmem gerekiyor.

Ama yatak odasına gitmeden önce, sosyal medyadan bir bildirim geldiğini fark ettim, bu garip çünkü böyle bir şey *hiç* olmazdı.

Uygulamayı açtığımda, spam gibi görünen başka bir mesaj olduğunu görüyorum, bu yüzden başımı sallayarak silip fırının çok sıcak olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum — hazır pizzayı yakmak istemiyorum — ve dikkatimi tekrar elimizdeki işe veriyorum.

Hızla odama gidip hemen duş almak için soyunuyorum ve Rem'in öğleden sonra çiftlikte ne yapıyorsa oradan gelmesi için hazırlanıyorum.

Daha önce daha fazla konuşmak istediğini söylemişti ve bu benim için de gayet uygun. Bugün birbirimizi daha iyi tanımak için iyi bir başlangıç yaptık, ama onun hakkında öğrenecek daha çok şey var. Ayrıca, pizza yerken sohbet etmeyi kim sevmez ki?

Bacaklarımı ve tıraş olması gereken diğer yerleri tıraş ettim ve duştan çıkmayı düşünürken, kapının açılmasından hemen önce iki kez vurulduğunu duydum. Neyse ki, bu cam duşun duvarları tamamen buharla kaplıydı.

"Doktor?"

"Benim." İçeriden siluetimi görebilmesini umarak gülümsedim, onu birazcık kızdırmak için.

"Millie çocukları bu gece kendinde mi tuttu?"

"Onun böyle bir yalan söyleyeceğini sanmıyorum. Hemen çıkıyorum."

Sessiz kalır, ben de musluğu kapatıp kapıyı açarım. Kapıyı açtığımda, elinde havluyla *çok* seksi bir Remington Wild beni beklemektedir.

İleri adım atıp beni havluyla sarar ve havlunun sıcak olduğunu fark edince şaşırıyorum.

"Bunu kurutucuya mı koydun?"

"Kimse soğuk havluyu sevmez." Normalde sert ve yoğun olan gözleri yumuşaklaşır ve beni havluyla nazikçe kurulamaya başlar. Bakışları üzerimde dolaşır ve onun gördüklerinden duyduğu mutluluk yüzüne yansımış olduğu için kendimi utangaç hissetmeye bile vaktim olmaz. "Tanrım, çok güzelsin."

"Sen de fazla giyinmişsin."

Buna cevap vermez, sadece beni incelemeye, dokunmaya ve titreyip ıslandığımı hissedene kadar beni tahrik etmeye devam eder.

"Bunu banyoda mı yapacağız?"

"Hayır," diye mırıldanıyor ve alnıma nazikçe öpüyor. "Sadece sana bakmak istedim. Umarım sorun olmaz."

"Dalga mı geçiyorsun? Başka biri tarafından kurulamak çok seksiymiş. Kim bilebilirdi?"

Kıkırdar, yanağıma öper ve havluyu bir kenara atar.

"Kahretsin!" diye bağırmakla yetinebilirim, sonra birden kaldırılıp yatak odasına taşınırım ve Remington beni öpmeye başlar. Tembel ve yavaştan ateşli ve acil birine dönüşmek diye buna derim.

Elleri kalçalarımda sıkı sıkıya, parmak uçları *neredeyse* amıma değecek kadar yakın ama çok uzak, bacaklarımı ona doluyorum ve tüm mantığımı kaçarken hayatım için tutunuyorum.

"Tanrım, bunu binlerce kez düşündüm," diyor, beni taşırken boynumu ısırarak. "Sen, ıslak ve çıplak, benim duşumda."

"Neden bu kadar seksisin?" diye soruyorum ve yüzünü ellerimle çerçeveleyerek, hayatımda hiç bir şeyi bu kadar istemediğim kadar onu istiyorum. "O kadar seksi ki, ne yapacağımı bilemiyorum."

Bir iniltiyle dudakları dudaklarıma geri dönüyor, sanki beni *tüketmek* istiyor gibi. Beni yatağa yatırıyor ve vücudumda aşağı doğru ilerliyor, duştan kalan son damlaları yalıyor, meme ucumu ısırarak ve göbük deliğıme burnunu sürmek için duruyor.

Ona uzanırken, parmaklarımı sakallı yüzünde nazikçe gezdirirken, saf bir duygu yığınınına dönüşüyorum. "*Hemen* soyunmalısın."

Gülümser ve kıyafetlerini çıkarır, sonra tekrar bana katılır, ama yanıma uzanmaz.

Hayır, bacaklarımı ayırıp yüzünü aşağıya, tam oraya indiriyor ve açıklıktan ölüyormuş gibi yalıyor.

"Lanet olsun," diye inleyerek ellerimle saçlarını tutuyorum. "Lanet olsun, Rem."

Ağzı *deli gibi*. Saniyeler içinde stratosfere fırlıyorum, parçalara ayrılıyorum, vücudum çözülürken ona sesleniyorum.

Ve sonra aniden, koruma sesini duyuyorum ve o üzerime eğilmiş, nefes nefese, ateşli gözlerle bana bakıyor.

"Sen çok güzelsin." Sesi kararlı, yavaşça içime girerken, gerginlik o kadar iyi hissettiriyor ki, daha fazla giremeyene kadar devam ediyor ve alnı alnıma yaslanıyor. "Çok tatlısın."

"Sert ve hızlı," diye talimat veriyorum, içim son orgazmdan hala titriyor ve bir sonraki orgazmın eşiğindeyim. "Beni sert ve *hızlı* sik."

Ağzını tekrar ağzıma koydu ve hareket etmeye başladı, ama sert ve hızlı *olmadığı* için hayal kırıklığıyla inledim.

Sert.

Ama aceleye gerek yok. "Rem."

"Bunun için çok uzun zamandır bekledim," diyor kulağıma. "Eğer buraya hızlı bir seks için geldiğimi sanıyorsan, çok yanılıyorsun."

Beni tamamen içine alıp pubisime, *klitorisime* sürtünce sırtım kavislenir.

Nefesim kesilir ve eli yanımdan göğsüme doğru kayar, boğazımı kapar.

Sıkamaz, nefes almamı engellemez.

Ve bu, hayatımda birinin bana yaptığı en seksi şey olabilir. Gözlerini gözlerime dikmiş, bu sefer biraz daha hızlı hareket ediyor.

Başparmağı, beni tuttuğu çene hattımda yukarı aşağı sürtüyor.

Ağzı tekrar klitorisimin üzerinde olsaydı bile beni daha fazla tahrik edemezdi.

"Remington," diye fısıldıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, orgazma *çok yakınım*, ama yüzünü kulağıma yaklaştırdığını hissediyorum.

"Güzel gözlerini aç ve boşalırken beni izle."

Gözlerim birden açılır ve bakışlarımız kilitlenir, şimdiye kadar yaşadığım en lezzetli orgazmın içine düşerim, daha önce hiç hissetmediğim duygular ve hislerle boğulurum.

Rem'in çenesi sıkılaşıır, ama gözlerini kapatmaz ve beni takip eder. Elini boğazımdan çektiğinde, soğuk hava oraya tekrar dokunmasını istememe neden olur.

"Hoşuma gitti," diyorum ve o kaşlarını kaldırıyor. "Hangi kısmı?"

"Hepsi, ama özellikle boğaz kısmı. Seksiydi."

Dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşür ve parmaklarının arkasını cildimde gezdirerek boğazıma kadar çıkar. Ama sıkmaz, *sahiplenmez*.

"Canın acımadı mı?"

"Hayır," diye fısıldayarak omzunu öptüm.

"İyi." Bana öpmek için eğilir, burnunu benimkine sürter, sonra üzerimden yuvarlanır ve hala kollarında tutarak beni kendine doğru çeker.

ON İKİNCİ BÖLÜM

REMINGTON

"Sana büyük bir akşam yemeği hazırlamayı düşündüm," diyor, kollarımın arasına kıvrılarak. "Ama sonra zamanım kalmadı, ben de Old Town'dan pizza aldım."

Şu anda her şeyi yerim. *Açlıktan ölüyorum*. Ama bu yataktan kalkmak istemiyorum. Bu *anı* bırakmak istemiyorum.

Erin çenemi öpüyor, sonra benden ayrılıyor ve banyoya geri dönüyor.

Onun her şeyi muhteşem. Vücudu tam da olması gereken yerlerde kıvrımlı ve bana mükemmel uyuyor.

Su sesini duyuyorum ve odasından çıkıp kendi odama gidip temizlenip giyinmeye karar veriyorum.

Mutfağa girdiğimde Erin çoktan gelmiş, tezgahın üzerine iki pizza koymuş. Siyah tayt ve Washington Üniversitesi'nin logosu olan, delik deşik, boynu kesilmiş ve bir omzundan sarkan bir sweatshirt giymiş.

Ve birdenbire, yine sertleşiyorum.

"Millie, sosis, soğan ve biber sevdiğini söyledi, ben de sana onlardan aldım."

"Sen ne seversin?"

"Sadece sade pepperoni. Çocukken soğan alerjim olduğunu söyledim, ama meğer sadece soğanı sevmiyormuşum." Pizzayı tabaklara bölüyor, ikimiz de birer şişe bira açıp oturma odasına geçiyoruz, kanepede oturabileceğimiz bir yere.

Erin'in ayaklarını uzatıp battaniyeye sarınacak kadar rahat hissetmesini çok seviyorum. "Burada rahat hissetmene ve burayı evin gibi görmene sevindim."

"Rahat bir ev," diyor ve bir ısırık alıp, daha rahat konuşabilmek için eliyle ağzını kapatıyor. "Burada her şey sıcak ve rahat. Sıcak, anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum."

"Jessica mı yaptı bunu? Dekorasyonu ve ev gibi yapmayı?"

Pizzama kaşlarını çatarak bakıyorum ve Erin bana uzanıp elini omzuma koyuyor.

"Özür dilerim. Sadece meraktan sordum, ama konuşmak istemiyorsan hiç sorun değil."

"Hayır, bu akşam daha fazla konuşmak için anlaşıştık, bu da bunun bir parçası, değil mi?" Bir ısırık alıp Erin'in ayağını tutup kucağıma çekerek ayak kemerini masaj yapmaya başladım. "Jess hayattayken bu evde yaşamıyorduk. Ailem hala burada yaşıyordu ve biz de arazinin diğer tarafında, ahırdan çok uzak olmayan bir evde yaşıyorduk. Orayı çiftlik işçileri için yeni bir yatakhaneye çevirdim. Neyse, babam emekli olup annemle birlikte yaşamak için daha küçük bir ev inşa etmeye karar verdiğinde, eski evi toparladım ve çocukları buraya getirdim. Eski eşyalar buraya pek uymadığı için yeni mobilyalar aldım. Yeni bir başlangıç yapmanın zamanı gelmişti."

Erin bir yudum bira içti. "Anlıyorum. Mobilya zevkin çok iyi."

Ona gülümserim, ama sonra geçen gün annemle yaptığım konuşmayı hatırlayınca kaşlarını çatarım.

"Ne oldu?" diye sorar Erin.

"Ah, çiftlik için yeni bir muhasebeci bulmam gerektiğini hatırladım. Annem babamla evlendiğinden beri bu işi yapıyordu ama artık emekli olup başka şeyler yapmak istiyor, bu çok anlaşılır bir şey. Ama ne zaman birini işe almaya çalışsak, işler yolunda gitmedi."

"Ben başvurabilirim," diyor Erin kayıtsızca ve bir dilim daha alıyor. "Çocuklar okuldayken yapabilirim."

Gözlerim kısılır ve kalbim hızlanır. "Yeterli deneyimin var mı?"

"Tabii ki. Üniversitede işletme okudum ve muhasebe yan dal yaptım. Seattle'daki son işimde muhasebeyle uğraştım. Joy beni eğitmeye razı olursa, ihtiyacınız olan her şeyi öğrenebilirim."

Kendi yemeğimi çiğnerken, bunu düşünürüm. Bu neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi geliyor. "Annemle konuşman gerek, çünkü neye ihtiyacınız olduğunu en iyi o bilir."

"Tabii ki." Erin omuzlarını silkiyor ve başparmağından sosu yalarken pürüzsüz, çıplak omzuna dikkatimi çekiyor. "Seve seve."

"Sana ne kadar ödeyeceğimi ya da kaç saat süreceğini bile bilmiyorsun

"

"Huysuz," dedi, "Geçen gün *sıkıldığım* için ahırda at pisliğini kürekle temizliyordum, ama sen bana evi temizletmiyorsun."

"Haftada bir temizlikçi geliyor."

"Ve çok iyi yapıyor, ama ben ahırları temizleyecek kadar sıkılıyorsam, muhasebe işlerine de kesinlikle vaktim vardır demek istiyorum. Yani, bu, işlerin mali tarafına dahil olacağım anlamına gelir, ve eğer bu bilgilere sahip olmamamı tercih edersen, bunu tamamen anlarım. Tabii ki, imzalamamı istediğin herhangi bir gizlilik sözleşmesi veya sözleşmeyi imzalarım."

Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim, ama muhtemelen akıllıca bir hareket olur. "Eğer devam etmek istersek, bir sözleşme hazırlatabilirim."

"Harika." Gülümsedi ve bir yudum bira içti. "Şimdi bunu hallettik, benim de sorularım var."

"Sor."

"Lexington ailesiyle olan rekabet hakkında bilgi istiyorum."

Boş tabağını kenara koyup ayaklarını uzatarak sehpa dayadım. "Bunu sana kim söyledi?"

"Kız kardeşin." Daha fazla söylemek ister gibi görünüyor, ama başını sallayıp devam ediyor. "İki ailenizin birbirinden nefret ettiğini söyledi."

"Nefret çok ağır bir kelime, ama evet. Anlaşamıyoruz."

"Neden?"

"Her zaman böyleydi."

Erin gülerek tabağını kenara koydu, sonra taytının yanındaki küçük cebinden bir nane şekeri çıkardı ve ağzına attı. "Dur, sen bana, *sırf hep böyle olduğu* için bütün bir aileye kin beslediğini mü söylüyorsun? Bu çok... aptalca."

Onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum. "Şey, öyle deyince, evet. Aptalca. Ama yüz yıldan fazla bir süredir birbirine komşu arazilerimiz var."

"Evet, Millie o kısmı anlatmıştı. İki aileniz eskiden bu kasabayı kurmuşsunuz."

Başımı sallayıp diğer ayağına geçtim. "Evet, öyle. Arazilerin sınırları konusunda hep kavgalar olurdu. Eskiden bunun için birbirlerine ateş ederlerdi."

"Vahşi batı," diyor, gözleri ilgiyle parlıyor. "Havalı."

"Evet, biri ölene kadar havalıydı. Artık o kadar şiddetli değiliz, ama davalar açılması olağandışı bir şey değil."

"Haydi ama Remington, yüz yıldan fazla oldu, hala aranızdaki sorunları çözemiyor musunuz? Kadınlar yönetiyor olsaydı, bu sorunlar yüzyıl önce çözülmüş olurdu."

"Bu doğru olabilir." Omuz silkiyorum, sonra ayağını kaldırıp ayak parmağını öpüyorum. "Çoğunlukla birbirimizi sevmiyoruz. Birbirimize güvenmiyoruz, gerçekten. Kendi mülklerinde ne yaptıkları umurumda değil, benim mülküme bulaşmadıkları sürece. Yaptıkları şey benim işime veya adamlarıma karışmadığı sürece. Ama kaçınılmaz olarak, burada orada çitlerin yıkıldığını görüyorum."

"Bu bana çok garip geliyor," diye mırıldanıyor, ama ben ayağını ovmaya devam ederken gözlerini kapatıp geri yaslanıyor. "Ellerin *çok* becerikli."

"Öyle düşünmene sevindim. En sevdiğin çiçek nedir?"

"Nergis," diyor, gözleri hala kapalı. "Mutlular ve ilkbaharda ilk açan çiçekler, sanki buraya gelmek için çok heyecanlılar ve bir dakika bile bekleyemiyorlarmış gibi."

Çoğu kadın gül ya da başka sıradan bir şey derdi. Ama bu kız öyle değildi.

"Yakında açarlar," diye cevap verdim. "Hava ısınmaya başladı."

"Bu bahar daha fazla kar yağabilir mi?" diye sorar. "Muhtemelen hayır, ama imkansız değil. Temmuz ayında kar yağdığını görmüştüm." Bu sözlerim üzerine gözleri fal taşı gibi açılır ve bana kaşlarını çatarak bakar.

"*Temmuz* mu?"

"Evet, ben çocukken. Garip bir fırtına esmişti. Sanırım bu bin yılda bir olan bir olay, tabii böyle bir şey varsa. Muhtemelen Ekim'e kadar kar yağmayacak. Şanslıysak Kasım'a kadar yağmaz bile."

"Ama dağlarda daha erken olabilir."

"Kesinlikle daha erken, daha yüksekte. Washington Üniversitesi'ne gittin mi?"

Bana kaşlarını çatarak baktı ve ben onun sweatshirt'ünü işaret ettim.

"Oh," diye gülerek aşağıya baktı. "Hayır, bunu uzun zaman önce bir erkek arkadaşımдан çaldım. Çok *uzun* zaman önce. Rahat ve sıcak tutuyor."

Bunu sevmedim. Hayır, *hiç* sevmedim.

Tek kelime etmeden, Erin'i kanepeden kaldırıp yanıma getiriyorum. Bacaklarını bacaklarımın üzerine atıyor ve ellerimi uyluklarından kalçalarına ve sweatshirt'ünün altına kaydırıyorum.

Tamamen başından çekip bir kenara atana kadar hareket etmeye devam ediyorum.

"O cevabı beğenmedin," diye tahmin ediyor.

"Hayır. Hoşuma gitmedi. Benimle birlikteyken, başka erkekleri hatırlatan şeyler giymeyeceksin."

"Çok uzun zaman önceydi."

"Umurumda değil." Yaklaşıp burnumu sıkı meme ucuna sürtüyorum, sonra ağzıma alıp emiyorum. Elleri saçlarımı sıkıca kavırıyor ve ben geri çekilip ıslak meme ucuna üflerken inliyor.

"Atacağım," diye fısıldadı, sonra diğer meme ucuna da aynı ilgiyi gösterdiğimde tekrar inledi. "Vay canına, bunda da çok iyisin."

"Bu taytları ne kadar seviyorsun?" "Şu anda umurumda değil."

Cildine gülümserim ve sonra taytını kasıklarından yırtarak ona erişim sağlarım. Külot giymemiştir ve parmaklarım zaten ıslak olan merkezinde kayar.

Kalçalarını hareket ettirerek daha fazla dokunmamı, parmaklarımı içine sokmamı istiyor ve ben de öyle yapıyorum. Önce bir tane, sonra bir tane daha, onu orgazma ulaştırırken muhteşem yüzünü izliyorum. Kasları parmaklarımın etrafında kasılır ve yanakları kararır. Güzel dolgun dudakları açılır ve ben başparmağımın ucuyla klitorisine bastırarak onu doruğa ulaştırırım.

"Siktir!" diye bağırarak titrer ve onu kanepeye yatırıp kot pantolonumu kalçalarımın altına aşağı çekerek arka cebimden prezervatifi çıkarırım. Sürpriz bir şekilde prezervatifi elimden alır, yırtıp açar ve saf, katıksız şehvetle dolu yeşil gözleriyle bana bakarak kendi elleriyle penisimin üzerine geçirir.

Onun üzerine eğildim, bacaklarından birini yukarı kaldırdım, elimi dizinin kırımına koydum ve sonra kendimi onun içine gömdüm.

O inledi.

Ben

inledim.

Birbirimize girdiğimiz yerden gözlerimi alamıyorum, içeri girip çıkarken, onun ıslaklığıyla kayganlaşan penisimi, kızıl ve biraz şişmiş amını izliyorum. O bana uzanıyor ve ben ona öpüşmek için eğiliyorum, tamamen ona kaptırmış durumdayım. Nane tadı var ve hareketlerim sırasında çok seksi sesler çıkarıyor ve çok geçmeden ikimiz de kendimizi kaybediyoruz, unutulmaya yüz tutuyoruz.

"Birkaç hafta önceki kadar sinirli değilsin."

Atlarımızla otlakta ilerlerken, gelecek hafta sığırları yukarıya çıkarmak için yeterince kurumuş mu diye bakmak için kardeşime göz attım.

"Bu bir iltifat mı?"

"Tabii ki öyle," Brady gülerek cevaplar. "Neredeyse neşelisin. Sanırım ahırda Lucky ile şakalaştın."

"Benim de mizah anlayışım var."

"Bir süredir yoktu." Ben bunu duymazdan geliyorum ve o devam ediyor. "Bunu görmek beni mutlu etti. Belki kış boyunca mevsimsel depresyon falan geçirmişsindir. Son zamanlarda hava daha iyi."

"Umarım hava yeterince kuru olur da gelecek hafta sığırları taşıyabiliriz."

"Öyle olmalı. Dediğim gibi, hava ısınıyor. Bir süredir yağmur yağmadı. Sıcak bir yaz olabilir."

"Ne, hava durumu sunucusu mu oldun?"

"Sadece sohbet ediyorum. Hadi, anlat bana. Seni neşelendiren ne var?"

Sadece birkaç gün önce Erin bana hayatımda gerçekten konuşabileceğim, beni anlayan biri olup olmadığını sordu. Brady benim için o kişi, bu yüzden içimi döküp Erin hakkında bilmesi gereken her şeyi anlattım.

"Onu sevdim," dedi ben bitirince. "Çocukların da onu çok sevdiği belli. Bence bu harika."

"Benden on yıldan fazla genç."

"Ama o çocuk değil," diye hatırlattı. "Seni endişelendiren tek şey bu mu?"

"En önemli şey bu. Holly olsaydı, kendimi yerden yere vururdum."

"Holly olsaydı, hepimiz seni tekmelerdik," diyor. "Ama Holly değil."

O burayı, çiftliği seviyor."

"Bunun konuyla ne alakası var?" Ona kaşlarını çatarak bakıyorum, ama Brady sadece gülümsüyor.

"Herkes çiftlik hayatına uyum sağlayamaz dostum. İkimiz de bunu biliyoruz. Zor bir hayat."

"Bu fırsatı değerlendirip, onunla yaklaşık altı dakikadır yatıyorum, onu karım olarak almaya hazırlanmıyorum, hatırlatmak isterim."

Brady burun kıvırdı ve sonra kahkahayı bastı. "Evet, onun buraya uyum sağlayabileceğini bilmek iyi. Çünkü sen başka hiçbir yerde yaşayamazsın."

Hayır. Başka hiçbir yerde yaşamam. Çiftlik benim evim ve benim sorumluluğum. Johnny'nin yaşındayken bunu üstleneceğimi biliyordum. Bu benim için bir onur.

Bu yüzden, Brady'nin haklı olduğunu yüksek sesle itiraf etmesem de, çiftlikte yaşamayı kaldıramayacak bir kadınla hiçbir ilişkim olmaz, ama Erin ile uzun vadeli bir ilişki düşündüğümü de itiraf etmeye niyetim yok.

Düşündüm bile olsa. Çünkü henüz çok erken. "Ondan hoşlanıyorum," diyor tekrar.

"Ben de."

"Senin enerjini yükselttiğini seviyorum. Bu önemli bir şey."

Ona bakıyorum ve Brady sadece gülümsüyor. Tanıdığım en rahat adamdır.

"Vay canına," diyor Brady, yere bakarak. "Geçen sonbahardan beri bu tarafa kimse gelmedi demiştin."

"Gelmedi."

"O zaman neden çamurda taze ayak izleri var? Erkek ayak izleri."

Atıma durmasını söylerim, inerim, ayak izlerine doğru yürür ve çömelirim. Brady de bana katılır.

"Çamur yarı kurumuş," diyorum somurtkan bir şekilde. "Ama evet, izler taze. Geçen yıldan beri buraya adam göndermedim. Atlarla güvenli bir şekilde buraya gelmek için hava çok yağışlıydı."

"Lexingtonların evine yakın değiliz," diyor etrafına bakarak. "Yürüyüşçü mü?"

"Olabilir, ama burada izinsiz girilmez tabelaları var ve onlar çiti atlamak zorunda kalmış."

"Daha önce de oldu."

Ayağa kalkıp ellerimi belime dayadım. "Bu durum hoşuma gitmedi. Göz kulak olmak için buraya birkaç kamera yerleştirelim. Yürüyüşçü olabilir, ama içime sinmiyor."

"Katılıyorum. Yarın kameraları kurdururum."

Başımı sallayıp atımın yanına geri dönerek eyer çantasından telefonumu çıkardım.

"Birkaç fotoğraf çekeceğim. Kayıt olsun."

Yola çıkmadan önce on beş dakika fotoğraf çekip ayak izlerini ölçüp kaydettik. Yola çıkmadan önce ayak izlerini ölçüp kaydettik.

"Bence adamların görevlerine birkaç devriye eklemeliyiz," diyor Brady. "Artık bu bölgede daha fazla insan olduğu için, mülkün daha uzak kısımlarına daha fazla dikkat etmemizin zamanı geldi. Hepsinin kötü niyetli olduğunu söylemiyorum, ama burada dolaşp yaralanmasını istemiyoruz."

"Fena fikir değil."

Eve döndüğümde akşam yemeği vakti geçmişti ve umarım benim için bir şeyler kalmıştır çünkü çiftlikte beklediğimizden uzun süren yolculuk yüzünden açlıktan ölüyor.

Arka kapıda kirli botlarımı çıkarıp mutfığa giriyorum. İki çocuk da mutfak adasında oturmuş, köfteye benzeyen bir şey yiyorlar ve Erin bulaşık makinesini dolduruyor.

"Merhaba baba," diyor Johnny. "Erin köfte yaptı."

Erin dönüp bana gülümsüyor. "Hala sıcak. İster misin?"

"Dünyada her şeyden çok isterim."

"Babam işten sonra hep acıkır," diyor Holly ve ağzına biraz patates püresi tikiştiriyor.

"Ben de olurum," diyor Erin gülümseyerek.

Kıçını mükemmel bir şekilde saran kot pantolon ve bir omzuna düşen pembe bir süveter giymiş. Bu sefer, altına pembe dantelli bir şey giymiş, parmaklarını onu dokunmak için kaşınıyor.

Onun yerine, dolaptan tabağı uzattığında parmaklarımı onun parmaklarına sürtü ve dudaklarının gizli bir gülümsemeyle kıvrılmasını tatminle izledim.

Tanrım, onu bu sabah çocukları okula götürdükten sonra yatmışım, ama yine onu istiyorum.

"Güzel kokuyor," diyorum, onu kastederek, köfteyi değil.

"Güzel," diyor Holly. "Gel yanıma otur, baba."

"En sevdiğim kızımın yanına oturmak isterim." Kızımın yanağına bir öpücük kondurup yanındaki tabureye oturuyorum ve yemeğe başlıyorum. Holly haklı, çok güzel.

Erin'in gülüşünü ve çocuklarla ilgilenişini izlemekten keyif alıyorum. Aralarında, dadı fikri ortaya çıktığında umduğumdan çok daha rahat bir dostluk var. Ve Erin'in benimle yattığı için çocuklarıma sadece iyi davranmadığından

Erin'in benimle yattığı için çocuklarıma iyi davrandığına dair en ufak bir şüphem yok.

Aslında, muhtemelen tam tersi olduğunu düşünüyorum.

"Bugün ne yaptın baba?" diye sorar Johnny.

"Bütün gün ata bindim. Haftaya için keşif yapmam gerekiyordu.

Siz okulda ne yaptınız?"

Kaçan bir sınıf hamsteri, teneffüste çıkan kavga ve okuma saatinde uyuyakalan bir çocuk hakkında hikayeler dinliyorum.

"Yoğun bir gün olmuş gibi," diyorum gülümseyerek ve Erin'e dönerek. "Sen nasılsın?"

"Günün çoğunu şehirde geçirdim. Alışveriş yaptım ve arabamı kontrol ettirdim. Brooks, hafta sonuna kadar hazır olacağını söyledi." Gülümser ve bizimle sohbet ederken adanın diğer tarafına yaslanır. "Pazartesi günü annemle konuşmak için randevu aldım."

"İyi," diye başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Bu akşam Millie'ye şehirde çiçek aranjmanı dersine katılacağım."

"Çiçek aranjmanı öğrenmek mi istiyorsun?"

"Aslında hayır," diye gülerek cevapladı. "Ama Millie'yi özledim ve eğlenceli gibi geldi. Bir şeye ihtiyacınız yoksa, on beş dakika sonra çıkıyorum."

"Hayır, biz hazırız. Ya siz?"

Johnny, Erin'in birkaç saatliğine dışarı çıkmasından hiç rahatsız görünmeden başını sallar, ama Holly kaşlarını çatıyor.

"Belki *ben de* çiçek aranjmanı yapmak istiyorum."

"Başka zaman," diyorum ona. "Erin arkadaşlarıyla vakit geçirsin."

"Ama Millie *benim* teyzem," diye ısrar etti Holly.

"Evet, öyle," diye onayladım. "Ve o Erin'in arkadaşı. Her şeye dahil olmak zorunda değilsin, tatlı kız."

"Ben çok küçük olduğum için mi?" diye sordu.

"Orada muhtemelen yetişkin içecekleri olacak," diye araya girer Erin. "Ayrıca, senin yatma saatinden çok sonra bitiyor. Ama bir gün okuldan sonra çiçekçiye gitmek istersen, tabii ki gidebiliriz."

"Tamam." Bu Holly'yi yatıştırır ve ben Erin'e gülümserim.

"Bu akşam eğlenin."

"Öyle yapacağım." Erin lavabonun kenarına bir mutfak havlusu asar ve mutfaktan çıkar. Onu takip ederim ve odasında ona yetişirim. Dönüp kaşlarını kaldırır. "Girebilirsin."

İstediğim zaman onun özel alanına girebileceğimi varsaymamaya dikkat ediyordum, ama onun izniyle içeri girip kapıyı kapatıyorum, sonra onu kendime çekip öpüyorum. Boğazından o küçük sesi çıkarıyor ve parmaklarını saçlarıma geçiriyor.

Geri çekildiğimde parmağımı burnunun üzerinde gezdiriyorum. "İyi eğlenceler, Doktor."

Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum ama onun cevabını duyuyorum: "Teşekkürler, huysuz."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ERİN

ahtakabası Bu gece tam da ihtiyacım olan şeydi. Millie'yi çok özlemiştim, bu yüzden beni çiçek dersine davet ettiğinde, hayır diyemeyeceğimi biliyordum. Güldük, birer kadeh şarap içtik ve kendim söylemek gerekirse, oldukça güzel bir çiçek aranjmanı yaptık.

Karanlıkta çiftliğe gitmek pek hoşuma gitmez, özellikle de birkaç hafta önce geyik kazası geçirdiğimden beri, ama yol sorunsuz geçiyor ve kısa sürede çiftlik evinin yoluna giriyorum.

Çiftlikte yaşamayı bu kadar sevdiğime biraz şaşıyorum. Büyük şehirden uzaklaşmak istediğimi biliyordum ve Bitterroot Valley'deki küçük kasaba bunun için mükemmel bir yer, ama aslında çiftlikte olmayı daha çok seviyorum. Sessiz ve huzurlu, tabii ki muhteşem güzelliği de cabası. Bu iş bittiğinde ve şehre geri dönme zamanı geldiğinde, buraya veda etmek beni çok üzecek.

"Üzücü şeyler düşünmüyorum," diye mırıldanarak Suburban'ı durdurup çantamı ve çiçek buketini alıp içeri girdim. Ev sessizdi, herkes uyuyor olmalıydı, bu yüzden odama sessizce girip kapıyı kapattım, çiçekleri komodinin üzerine koyup çantamı kapının arkasındaki kancaya astım.

Arkamı döndüğümde, yatağın ucunda katlanmış bir sweatshirt görüyorum.

Montana State Üniversitesi'nin mavi ve altın rengi bir sweatshirt'üydü. Elime alıp kokladığımda Remington'un kokusunu aldım.

"Bana gömleğini verdi," diye mırıldanıyorum ve burnumu bir kez daha gömleğe gömüyorum. Kesinlikle daha iyi günler görmüş, yani belli ki eskiden sık sık giydiği bir şey.

Onu çok *seviyorum*.

Hızlı bir duş aldıktan sonra, sweatshirt'ü başıma geçirip kollarımı kendime doladım ve yatağa girdim. Sweatshirt'ün bana sarılmasıyla, sanki Remington'la yatıyormuşum gibi hissettim ve bu çok iyi geldi.

Evet, burayı seviyorum. Hayatım şu anda harika.

PAZAR SABAHİ ve bugün kahve dükkanında çalışma günüm. Erken vardiyam var, bu yüzden herkes uyanmadan kalkıp evden çıkıyorum. Rem'in uyuduğu tek gün bu, bu yüzden kapıdan çıkarken sessiz olmaya özen gösteriyorum, kapıyı arkamdan kilitleyip Suburban'a binip şehre doğru yola çıkıyorum.

Dün gece karanlıkta eve geldim ama güneş çoktan doğmaya başladı. Günlerin uzamasına bayılıyorum. Yakında akşam geç saatlere kadar hava aydınlık olacak ve terasta sessiz geceler geçirip dünyanın uykuya dalışını izlemeyi iple çekiyorum.

Şehre gitmek kolaydır ve kısa sürede dükkanın arkasındaki park yerine park edip arka kapıyı açarım. İlk bir saat kadar tek başıma işleri hazırlarım, ama Millie kiliseye gelenlerle ilgilenmek için gelir ve benim mesaim bittikten sonra dükkanı kapatır.

Her şeyin temiz ve bugüne hazır olduğunu görmekten mutluyum, peçeteleri ve bardakları doldurmaya, öğütücüde taze kahve çekirdekleri olduğundan emin olmaya ve çalışırken kendi kendime şarkı söylemeye başlıyorum.

Pazar sabahları erken saatler sessiz geçer, ama Millie saat sekizde geldiğinde işler hareketlenmeye başlar.

"Merhaba Brooks," diye gülümseyerek tezgaha yaklaşan adama selam veriyorum.

Remington gibi uzun boylu, koyu saçlı ve ela gözlü. "Nasıl gidiyor?" "Şikâyet edemem," diye cevaplıyor. "Araban hazır. Gelip bakayım dedim.

ve sana yüz yüze anlatayım, tabii ki bir kahve de içeriz. "Dalga geçiyorsun." Ona gülümsüyorum. "Bu *harika*."

"Bu kadar uzun süre beklediğin için teşekkürler. Dükkanda yoğun bir ay geçirdik."

"Acele yoktu ama geri almak güzel olacak. Yarın gelip alabilirim, senin için uygunsa."

"Ne zaman hazır olursan," diye beni temin eder ve siyah kahve siparişini verir.

"Selam Brooks," Millie süt köpürtürken el sallayarak selam verdi.

Brooks, Millie ile sohbet etmek için yanına giderken, ben bir sonraki müşterinin siparişini alıyorum. Daha önce görmediğim bir adam, benden biraz uzun, siyah saçlı, kahverengi gözlü ve yüzünde hafif sakallı. Onunla ilgili özellikle dikkat çekici bir şey yok.

"Merhaba," diyorum gülümseyerek. "Nereden geliyorsunuz?"

"Oh, ben yoktan varım." Sesinde güneyli bir aksan var. "Birkaç hafta önce buraya taşındım."

"Kasabaya hoş geldiniz. Burayı seveceksiniz. Ben de oldukça yeniyim. Ne alırsınız?"

Siparişini verir ve bardağına yazmam için Clay adını söyler, sonra bir sonraki müşteriye geçiyorum.

Millie ve ben iyi ve verimli bir şekilde çalışıyoruz ve farkına varmadan öğlen vakti gelmiş, işler biraz durulmuş.

"Yoğun bir sabah oldu," diyor Millie tezgahı silerek. "Zaman çabuk geçiyor."

"Süper hızlı," diye katılıyorum ve zil çalınca kapıya bakıyorum.

Çiçekçinin sahibi Summer Quinn, kan kırmızısı güllerden oluşan kocaman bir buketle içeri girer.

"Merhaba Erin. Sana teslimat var." Summer gülümser ve notu bana uzatır. Zarfın üzerinde *Paula's Posies'in* logosu vardır. Summer, dükkanı yıllar önce Paula'dan satın almıştır ama işletmenin adını hiç değiştirmedir.

"Pazar günleri teslimat yapmadığınızı sanıyordum," diyor Millie.

"Yaz aylarında sadece yarım gün teslim ediyordum," diye cevaplar Summer.

"Kartı aç Erin. Çok tatlı."

Bugün çok güzelsin.

Bu o.

Remington'dan olamaz, çünkü bugün beni görmedi.

"Sanırım kardeşim istediğinde tatlı olabiliyor," diyor Millie.

"Hmm," diye cevap veriyorum. "Hey, Mill, bir saniye işlerime bakabilir misin? Bir telefon görüşmesi yapmam lazım."

"İş yerindeyken telefon seksi yok," diyor Millie göz kırparak, Summer ise kahkahayla gülüyor. "Tabii, sorun değil."

"Teşekkürler."

Kulaklarım kan basarken, aceleyle dinlenme odasına geri dönüp babamın numarasını çeviriyorum. Tabii ki, pazar günü eğlenceli bir şeyler yapıyordur ve cevap vermiyor.

Ben de tekrar arıyorum.

Bu sefer telefonu açar ve sesi sinirli çıkar. "Merhaba bebeğim, bir saat sonra seni arayabilir miyim?"

"Hayır." Panik duygusunu bastırıp sakın görünmeye çalışıyorum. "Seninle hemen konuşmam lazım."

"Tamam, sorun değil." Telefonu ağzından uzaklaştırır. "Beyler, bunu almam lazım. Hemen dönerim."

Hışırtı sesi duyuyorum, sonra geri geliyor. "Ne oldu?"

"Belki bir şey yok." Soğuk terler dökerek odada volta atıyorum. "Yıllar önce beni takip eden pislik herifin serbest bırakıldığına dair mahkeme tarafından bilgilendirildin mi?"

"Hayır, haber almadım. Amcan Matt'e ulaşip ne öğrenebileceğini sorabilirim. Neden soruyorsun, Erin?" Sesi sertleşmişti ve alfa erkeğin ortaya çıktığını anladım.

"Hiçbir şey olmayabilir. Yani, muhtemelen aşırı tepki veriyorum."

"Sen genelde aşırı tepki vermezsin. Ne oldu?"

"İşyerine çiçek geldi ve kartta yazan sözler onun bana gönderdiği kartlardakine çok benziyor. Kelimesi kelimesine."

"Belki gizli bir hayranın vardır ve bu bir tesadüftür." Babamın odada volta atıp saçlarını ellediğini hayal edebiliyorum.

"Olabilir," diye onayladım ve derin bir nefes almaya çalıştım. Panik atak geçirmek burada hiçbir işe yaramayacaktı. Lanet olsun, bildiğim kadarıyla, sebepsiz yere alarm vermiş olabilirdim. "Ama içimden bir ses öyle demiyor ve onun hapisten çıkıp çıkmadığını bilmem gerekiyor, baba."

"Ben hallederim," diye beni rahatlatıyor. "Bir şey öğrenir öğrenmez seni ararım, ama bugün Pazar, muhtemelen yarın kadar haber gelmez."

"Lanet hafta sonları," diye mırıldanıyorum. "Tamam, çok teşekkür ederim. Yarın bütün gün telefonum yanımda olacak."

"İyi. Kendine dikkat et. Yalnız başına dışarı çıkma. Kendini koruyabileceğini biliyorum, ama riske girme, tamam mı?"

"Endişelenmene gerek yok. Dikkatli olacağım." "Seni seviyorum. Yakında konuşuruz."

Telefonu kapattı ve başım dönüyordu, sandalyeye oturmak zorunda kaldım. Sonunda sakinleşince Millie'nin yanına döndüm ve Summer'ın gitmiş olduğunu gördüm.

Tek kelime etmeden gülleri alıp doğrudan çöp kutusuna atıyorum.

"Rem'le kavga mı ettiniz?" diye sorar Millie.

"Hayır. Onlar Remington'dan değildi." Gözlerimden yaşlar akmak istiyor, utanıyorum ve Millie'nin gülümsemesi endişeli bir kaş çatışına dönüşüyor.

"Vay canına, ne oldu?"

Neyse ki kahve dükkanında şu anda kimse yok, bu yüzden tezgaha yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Bir zamanlar bir sapığım olduğunu ve bu yüzden sosyal medyada olmadığımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet." Gözleri fal taşı gibi açılır. "Oh, lanet olsun."

"Onların ondan geldiğinden emin değilim, ama bana her *zaman*, her *zaman* kan kırmızısı güller ve beni ürküten bir kart gönderirdi. Remington bugün beni görmedi Millie. Nasıl görüldüğümü bilemez. Ama *o* böyle şeyler söylerdi."

"Eyvah," diye fısıldadı. "Ne yapacağız?"

"Az önce babamı aradım, o pislik hapisten çıktı mı diye. Bize haber vermeleri gerekiyordu. Babam bir şey duymamış, ama araştıracak. Amcam Matt polis, Seattle'da oldukça yüksek bir mevkide, ulaşabileceği insanlar var, ama pazar olduğu için muhtemelen yarın bir şey öğrenemezler."

"O zaman bugün kafanı başka şeylerle meşgul etmeliyiz. Ben hallederim. Vardiyan bitmek üzere, ama burada bekleyip beni beklersen, seni alışverişe ve geç bir öğle yemeğine çıkarırım. Ne istersen."

"Teklifini kabul ediyorum. Ama beklemek yerine Roger'ı kontrol etmeye gidebilirim. Onu düşündüğüm kadar sık ziyaret edemedim."

"Oh, bu harika," dedi. "Ama seni kapıya kadar geçireyim." araba."

"Babam seni çok sevecek," diyorum ona. "O benim

"Bu sadece sağduyu," diye cevapladı ve beni takip ederek arka kapıdan çıktı

"Bu sadece sağduyu," diye cevapladı ve beni takip ederek arka kapıdan çıktı. Arabaya binip, çalıştırıp, yola çıkana kadar bekledi.

Millie gerçekten şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşım.

Roger'ın evine giderken mahallede açan bahar çiçeklerini görmek çok hoşuma gidiyor. Garaj dairesinin yerine birinin park ettiğini fark ediyorum ve o kadar çabuk başka birini bulabildiğine seviniyorum.

Roger kapıyı açar ve beni görünce yüzü aydınlanır. ben olduğumu görünce yüzü aydınlanıyor.

"Erin, kapıyı çalmana gerek yok."

"Çaldım, seni korkutmak istemedim." Hemen kollarına atlayıp ona sarılmak için hemen içeri girdim, ama oturma odasına bakınca kaşlarımı çattım. Her zamankinden daha da dağınıktı. "Nasılsın?"

"Oh, ben iyiyim." O uzaklaşmak için döner ve topalladığını fark ederim.

"Bacağına ne oldu?"

"Arka bahçedeki merdivenlerden düştüm." Başını salladı. "Gittikçe sakarlaşıyorum."

"Baktırdın mı?" "Sadece hafif bir burkulma."

"Ayak bileğin mi?"

"Dizim."

Hala kaşlarını çatarak ellerimi belime dayadım. "Bakabilir miyim?"

"

Roger duraksadı ama sonra başını salladı. "Sorun değil. Biraz çarpılmış."

Ama pantolonunu dizine kadar sıyırdığımda, morarmaktan öte bir şey olduğunu gördüm. Her tarafı siyah ve maviye dönmüş ve biraz şişmişti.

"Roger, buraya buz koymalıyız. Şişmiş. Sen orada otur, ben seni iyileştireyim."

"Gerçekten zahmet etme." Ama havluyla buz torbası yapmaya başlayıp dizine koyduğumda çok itiraz etmez. "Teşekkür ederim."

"Üzgünüm. Seni daha sık kontrol etmeliyim." "Bana bakmak senin işin değil, biliyorsun."

"Bu iş değil ki, sevgiden yapıyorum, biliyorsun." Yanağımdan öpmek için eğildim. "Şimdi, buzun etkisi geçene kadar yeni kiracından bahset."

"Fazla bir şey bilmiyorum," diyor, mutfakta koşturup bize çay hazırlarken. "Şehre yeni taşınmış. Bekar. Evden bilgisayar işleri yapıyor ve daire mobilyalı olduğu için uygun olduğunu söylemiş."

"Oh, çok sevindim." Sabahki müşteriye hatırladım. "Adı Clay mi?"

"Onunla tanıştın mı?"

"Kahve dükkanında onu bekledim. Biraz utangaçtı." "Kesinlikle sessiz, ama benim için sorun değil."

"Sana birkaç buz torbası hazırlıyorum, dondurucuya koyacağım, böylece bir tane alıp dizine koyabilirsin. İşin bittiğinde dondurucuya geri koy, bir dahaki sefere hazır olur."

Ona baktım ve bana gülümsediğini gördüm. "Seni özledim, evlat."

"Ben de seni özledim."

"Polly's'te bu kadar çok yeni şey bulduğuma inanamıyorum," diyorum, bebek kaburga kemiklerini ısırırken. Millie, şehirdeki en sevdiğim elbise dükkanı A Pocket Full of Polly'de yaklaşık bir saat ve birkaç yüz dolar harcadıktan sonra beni Rocky Mountain Smokehouse'a götürdü, şimdiye kadar gittiğim en iyi barbekü restoranı. "Yani, yaz için birkaç şey almam lazım, değil mi?"

"Tabii ki. Peki ya o sundress? Yeşil olan? Vay canına, içinde çok seksi görünüyordun."

Gülümsedim ve kaburgamı ısırdım. "Teşekkürler. İyi bir buluntu. Roger'la biraz vakit geçirdikten sonra seninle vakit geçirdiğim için korkutucu şeyleri düşünmeye vaktim olmadı."

"İyi, biz de hala o konuyu düşünmüyoruz. Peki, kardeşimle çok sevişiyor musun?"

Suyum boğazıma kaçıyor ve öksürürken ağzımı peçeteyle kapatıyorum, Millie gülümsüyor.

"Tanrım, konu birdenbire değişti." "Devam et, soruma cevap ver."

"Bunun için zaman ayırıyoruz," diye cevapladım. "Genellikle çocukları okula bıraktıktan sonra."

"Çok uygun. Sanırım annemler gelecek hafta sonu çocukları almayı teklif edecekler. Birkaç gün Spokane'ye gidip alışveriş yapmak ve Melissa teyzemi ziyaret etmek istiyorlar."

"Oh, güzel. Çocuklar çok sevinir. Spokane ne kadar uzak?"

"Arabayla yaklaşık altı saatlik bir yol," diye cevapladı. "Oldukça kolay. Çocuklar havuzlu otellerde kalmayı çok severler."

"Tabii ki severler. Burada havuz yok mu? Benim evin bahçesinde havuz vardı."

Millie bir dakika beni izler ve sonra güler. "Hayır. Sadece üç ay kadar güzel hava var. Şanslıysak dört ay. Havuz yaptırmak zaman ve para kaybı."

"Anlıyorum. Neyse, eğlenirler."

"Ve tüm hafta sonu kendinize ait olacak." Millie kaşlarını oynatır. "Harika."

Bu beni güldürdü, sonra arkama yaslanıp karnımı okşadım. "Ben *doydum*."

"Cheesecake için çok mu dolgun?"

Alt dudağımı ısırırım. "Paylaşacak mıyız?"
"Hayır, paylaşmayacağız."
"Evet, cheesecake istiyorum."

Çiftliğe döndüğümde saat geç olmuştu. Millie ve ben restoranda bir süre kalıp sohbet ederek vakit geçirdik.

Uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştım ve çok eğlenceliydi.

Remington'a bir süre gelemeyeceğimi mesaj attım, o da bana eğlenmemi söyledi.

Beni boğmuyor, bunu gerçekten takdir ediyorum. Arkadaşlarımla vakit geçirmek istediğimi söylediğimde gözünü bile kırpmıyor. *Kırpmaması gerekmiyor* ama bazıları kırpardı.

Onun pislik biri olmadığına seviniyorum.

Eve girdiğimde, birdenbire çok yorgun olduğumu fark ettim. Çiçekleri almak, Roger'ın düşüp yaralandığını öğrenmek ve Millie ile geçirdiğim eğlenceli birkaç saat... Ne duygusal bir gündü.

Her şey çok karışık.

Sıcak bir duş ve rahat kıyafetler istiyorum, bu yüzden önce yatak odama gidip duşa doğru yöneliyorum.

Yarım saat sonra, eşofman ve Rem'in sweatshirt'ünü giyerek mutfağa gidip bir kadeh şarap alıyorum. Dolaptan bir kadeh çıkardığımda Remington içeri giriyor ve odanın diğer ucundan bana gülümsüyor.

Vay canına, bu gülümseme yıkıcı.

"Nasıl oluyor da sadece bir gülümsemeyle kalbimi küt küt attırabiliyorsun?" Şişenin mantarını çekip bardağın yarısını doldurdum. "İster misin?"

"Hayır, teşekkürler." Basit beyaz bir tişört ve kırmızı flanel pijama pantolonu giymiş, çıplak ayakla bana doğru geliyor. "Sweatshirt'ü beğendin."

"Onunla uyuyorum." Şarabı yudumladım. "Senin kokun var ve rahatlatıcı."

Yanağımı avuçlayıp başparmağıyla tenimi okşadı. "Bir şey canını sıkıyor. Kız kardeşimle eğlenmedin mi?"

"Evet, eğlendik. Alışveriş yaptık, yemek yedik, neyi sevmeyeyim ki?" Kadehi masaya bırakıp onun kollarının beni sarmalamasına izin veriyorum.

beni sıkıca sararken kollarının bana dolanmasını keyifle hissediyorum. Başımı göğsüne yaslıyorum ve kalp atışlarını duyabiliyorum. Potansiyel takipçiyle ilgili söyleyeceklerim bitti ve zaten ona anlatacak başka bir şeyim de yok, bu yüzden babamdan haber alana kadar bekleyip ona anlatmaya karar veriyorum. "Biraz dağınık bir gündü. Seninki nasıl geçti? Çocuklar nasıl?"

"Uyuyakaldılar." Başımın üstüne öpücük konduruyor. "Bugün atları çıkardık, sonra anneme çiçek dikmesinde yardım ettik."

"Güzel."

"Ailem gelecek hafta sonu çocukları alacak." "Millie bahsetmişti. Eğlenecekler."

Rem çenemi yukarı kaldırarak yüzüne bakmamı sağladı. "Biz de öyle yapacağız." Gözleri kısıldı. "İyi olduğundan emin misin?"

"Sadece yorgunum. Dün gece geç yattım ve bugün erken kalktım. Tek ihtiyacım olan iyi bir gece uykusu."

"Biraz dizi izlemek ister misin?"

"Tabii." Şarabımı alıp onu takip ederek oturma odasına geçiyorum ve o bize izleyecek bir şey ararken ben kanepeye yerleşiyorum. Sezonun sonunda çiftlerin evlenip evlenmeyeceğine karar verdikleri bir kör randevu programına rastlıyoruz. "Böyle programları seviyorum."

"Reality TV mi?"

"Evet. Benim için uyuşturucu gibi."

Remington'un yanına kıvrılıp, başımı koluna yaslayıp elini tutarak, ilk bölüm bitmeden uykuya dalana kadar televizyon izliyoruz.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

REMINGTON

T Jenerik akarken, uygulamadan çıkıp televizyonu kapatmadan önce Erin'e bakıyorum. Derin nefes alıyor, belli ki uyuyor. Biraz daha böyle, karanlıkta kalmak istiyorum. Bu kadınla vakit geçirmeyi çok seviyorum. Ne kadar çok vakit geçirirsem, o kadar çok istiyorum. Açgözlüyüm.

Onun için.

Ailem, Erin hayatıma girdiğinden beri bende bir değişiklik olduğunu söylerken haksız değil. Daha hafif, daha mutlu hissediyorum. Daha rahat. Sorumluluklarım değişmedi, ama Erin çocuklara yardım ederek hayatımı çok kolaylaştırıyor ve daha da önemlisi, sadece yanında olmak bile her zaman taşıdığım stresi yatıştırıyor.

Bunun için ona minnettarım.

Onu uyandırıp yatırmak yerine, kollarımın arasına alıp evin içinden geçerek yatak odasına taşıyorum. Oda, şifonyerinin üzerinde duran nane şekerleri sayesinde, onun kokusuyla ve nane kokusuyla doluyor.

Onu yatağa yatırıp battaniyeyle örtüyorum. Hareketlenip ağır gözlerini açıyor ve bana gülümsüyor. "Teşekkürler." "Rica ederim, Doktor."

Onun yumuşak dudaklarına öpücük kondurmaya dayanamıyorum. Burada kalmak istiyorum, hatta daha da iyisi, onu yatağıma götürüp ikimiz de uykuya dalmadan önce birbirimize sarılmak istiyorum.

Ama evde çocuklar varken bu mümkün değil.

"İyi uykular, güzelim," diye fısıldıyorum, o da battaniyenin içine gömülüp tekrar uykuya dalıyor.

Erin, sadece benimle değil, çocuklarımla da birlikte çiftlikte ne kadar çok zaman geçirirse, onun buraya ait olduğuna o kadar çok ikna oluyorum. Bunun çok hızlı olduğunu biliyorum, ama onsuz hayatın nasıl olacağını bilmiyorum.

Sadece çok mutsuz olacağını biliyorum.

Önümüzdeki hafta sonu ailem çocukları getirip gittikten sonra, Johnny ve Holly ile oturup ciddi bir konuşma yapacağım. Ne söyleyeceğimi henüz bilmiyorum, ama onların ne hissettiklerini ve Erin'in sadece dadı olarak değil, ailemizin bir parçası olarak daha fazla yer almasına nasıl tepki vereceklerini bilmem gerekiyor.

Bu düşünce beni hem heyecanlandırıyor hem de tedirgin ediyor, ama Erin'in her gece benimle, yatak odamda olmasını artık çok istiyorum.

Kahve makinesine indiğimde henüz tam olarak uyanmamışım ve Erin'in orada bir fincan kahve hazırladığını görünce şaşıyorum.

"Erken kalkmışsın." Yanına yaklaşıp alnına bir öpücük konduruyorum ve kollarıma alıyorum. O da bana yaslanıp sarılmaya başlıyor.

"Yaklaşık bir saat önce uyandım ve tekrar uyuyamadım." Esniyor ve kahvesi hazır olunca geri çekiliyor, sonra sevdiği aromalı kremayı alıyor. "Güne başlasam iyi olur. Bugün çok işin var mı?"

"Her zamanki gibi." Kendi kahvemi hazırlamaya başladım. "Annemle saat kaçta buluşacaksın?"

"Öğlen civarı. Tai Chi dersinden dönünce bana mesaj atacak." Erin, buhar çıkan fincanının kenarından gülümsedi. "Annenin bu kadar aktif olmasına bayılıyorum."

"Neredeyse hiç durmaz," diye onaylıyorum. "Bunca yıl o kadar çok çocuğu koşturmaktan o kadar alışmış ki, artık bir alışkanlık haline gelmiş ve devam ediyor. Ben de buna seviniyorum. Babam da aynı. Emekli oldu ama neredeyse her gün ahıra gidip bir şeyler kontrol ediyor."

"Bence bu harika. Ben sabah yogası ve meditasyon yapacağım, sonra çocukları okula göndereceğim."

Çocukların hala yatakta olduğunu bilerek, Erin'i kendime çekip uzun ve yavaşça öptüm. Geri çekildiğimde, o biraz nefes nefese kalmış, uykulu gözleri şimdi tamamen uyanmış ve bana bakıyordu.

"Eğer başarabilirsem, daha sonra uğrarım," diye söz veriyorum.

"Bana uyar." Erin bana göz kırptıyor. "Bütün sabah evde olacağım."

Hayatımdan çıkmış gibi hissediyorum.

"Bu sonbaharda müzayedeye kaç baş hayvanımız var?" diye Lucky'ye masamın karşısından soruyorum.

"Sekiz yüz," diye cevapladı. "Dur, sekiz yüz iki." "Geçen yıla göre biraz artış var," diye mırıldandım ve notlarımı aldım. "Tamam, peki bugünkü görüşmelerden kimi işe almalıyız sence?" "Dürüst olmak gerekirse, hiçbiri."

Ben de aynı fikirdeyim. Hiçbiri beni pek etkilememişti.

"Birini işe almam lazım, Lucky. Brady yakında turneye çıkacak ve yaz çok yoğun geçecek."

"Bunu bana mı söylüyorsun, evlat? Anlıyorum. Sadece dürüst olmak gerekirse, o dört çocuğun hiçbiri kovboy değil."

Kalemi yere attım, gözlerimi ovuşturdum, şapkamı çıkardım ve kafamı kaşımaya başladım.

"Kahretsin, sanırım başa döndük. Yeni bir ilan vereceğim. Haziran'dan önce iki kişi daha işe almak istiyorum."

"Hepimiz isteriz," diyor Lucky gülerek. "Ama bugün gelen çocuklar buraya uymazdı ve hiçbiri bu işi yapacak yapıda değildi. Her gün yorgun düşerler ve muhtemelen yaralanırlardı. İhtiyacımız olan bu değil."

"Haklısın. İhtiyacımız yok. Üçü de babalarının zorladığı için işe başvurduğunu itiraf etti."

Lucky yüzünü buruşturur. "Tanıdıklarım arasında iş arayan var mı diye bir daha sorayım."

"Çok teşekkürler. Annem ve Erin'e bir bakayım. Erin muhasebe pozisyonuna başvurdu."

"Onu seviyoruz," der Lucky, ben ayağa kalkarken. "O, bu işe uygun biri uygun biri."

"Evet." Gülümserim ve şapkamı tekrar kafama yerleştiririm. "Öyle. Birazdan buraya geri gelirim."

Lucky başını sallayıp uzaklaşırken, ben Jeep'e binip ailemin evine doğru yola çıktım. Eve vardığımda Erin ve annem evden çıkıyorlardı, ikisi de gülümsüyor ve mutlu görünüyorlardı.

Bu iyiye işaret.

"Oh, hey, Rem," Annem bana doğru yürürken diyor. "Erin ve ben burada işimizi bitiriyorduk."

"Nasıl gitti?" Erin'e hemen sarılmak ve onu öpmek için ellerimi arka ceplerime sokuyorum.

"İyi gitti," diyor annem, Erin'e mutlu bir şekilde bakarak. "Hatta ona küçük bir sınav yaptım ve çok başarılı oldu."

"Kolay bir sınav değildi," diyor Erin gülerek. "Terlemeye başlamıştım."

"Harika iş çıkardın," diyor annem ve Erin'in omuzlarına kolunu doluyor. "Pozisyonu kabul etti ve Çarşamba günü eğitime başlamak istiyoruz."

"Vay canına, harika. Toplantının iyi geçtiğine sevindim."

"Joy," diyor Erin, "beni şehre götürür müsün? Arabam tamirden çıktı, onu alıp çiftliğe götürmek istiyorum, sonra da çocukları okuldan almam lazım."

"Ben götürebilirim," diye cevap veriyorum annem cevap veremeden. "Oh, meşgul olduğumu biliyorum," diyor Erin.

"Bir saatimi ayırıp sana yardım edebilirim. En azından bunu yapabilirim yapabileceğim en azından bu."

"Bu harika, çünkü kitap kulübü için hazırlanmam lazım.

Bu akşam ev sahibiyim," diye açıklıyor annem. "Sıra bende. Çarşamba sabahı görüşürüz Erin."

"Çok heyecanlıyım," diye cevapladı Erin ve peşimden Jeep'e doğru yürüdü. "Cidden, annen kesinlikle *en iyisi*. Çok zeki. Finans dünyasında her şey çok hızlı değiştiği için her iki yılda bir eğitimine devam ettiğini bilmiyordum, ama o her şeyi çok iyi biliyor. Onu daha önce de çok severdim, ama şimdi ona hayranım."

Otoyola çıkarken bu sözlere gülerek yanıt veriyorum.

"Annem gerçekten harika biridir. Çocukların olduğunda hala Suburban'ı kullanmayı planlıyorsun, değil mi?"

Erin hemen başını sallar. "Tabii ki. Senin en rahat ettiğin araba o, biliyorum, ve açıkçası ben de sürmeyi seviyorum. Çok büyük. Çok güvenli hissettiriyor, bu da beni rahatlatıyor."

"Güzel." Elini tutup dudaklarıma götürdüm. "Üçünüzü de mümkün olduğunca güvende tutmak istiyorum."

Bana gülümser. "Anlıyorum. Büyük arabayı ben sürerim. Ama kesinlikle kendi arabamı alıp Brooks'a borcumu ödemeliyim."

Brooks'un garajındaki araba sayısına bakılırsa, adamın işleri yolunda gidiyor gibi görünüyor.

"Hey, Erin," diyor Brooks, ellerini bir bezle silerek. "Remington." "Brooks," diye cevap veriyorum başımı sallayarak.

"Vay canına, bu düşündüğümüzden biraz fazla," diyor Erin faturaya bakarak. "Arabaların tamiri pahalıymış."

"Saçmalık," diye onayladı Brooks. "Ama şimdi arabası mükemmel durumda ve uzun yıllar dayanır. Tüm işlerim için bir yıl garanti veriyorum. O zamana kadar *herhangi bir* sorun olursa beni ara, biz hallederiz."

"Bu çok iyi," der Erin başını sallayarak ve Brooks'a kredi kartını uzatır. "Neyse ki bu, Seattle'a giderken otobanda olmamış. *Çok kötü* olurdu."

"Çok kötü olurdu," Brooks gülümseyerek kartını okurken onaylıyor.

Hesap ödedikten sonra üçümüz Erin'in arabasının beklediği yere doğru yürüdük. Aslında küçük bir SUV'ydı ve o kadar da eski görünmüyordu.

"Bu hurda bir araba değil," diyorum şaşkınlıkla. "Hayır, *hurda araba* kullanmam," diyor Erin.

"İtiraf ediyorum, ben de aynı tepkiyi verdim," diyor Brooks gülerek. "Hayır, iyi bir araba. Garanti süresi dolmuş olması çok kötü ama."

"Yeni bir tane alsan daha iyi olurdu," diyorum.

"Yeni bir araba, tamir masraflarından çok daha pahalıya mal olurdu. Ayrıca, çocuklarla Suburban'ı çok sık kullandığım için artık bu arabayı pek kullanmayacağım."

Eğer bana kalsa, çoğu zaman Suburban'da olurdu. Hatta, onu ikna edebilsem *her* zaman.

"Beni bıraktığın için teşekkürler," diyor gülümseyerek ve kapıyı açıyor. "Görüşürüz."

Arabaya biner ve motoru çalıştırır, motor gürültüyle çalışmaya başlayınca gülümsemesi daha da genişler. Ön koltukta kısa bir sevinç dansı yaptıktan sonra park yerinden çıkar.

Brooks ve ben onu izliyoruz, o da ellerini ceplerine sokuyor. "Harika bir kız."

"Evet." Yavaşça başımı sallıyorum. "Öyle."

"Aranızda bir şey mi var?"

"Evet." Ona dönüp gözlerimi onunla aynı hizaya getiriyorum. "Var."

"Tahmin etmiştim." Brooks gülmeden güldü. "İyi kızlar hep kapılır. Neyse, iyi şanslar dostum."

Brooks'u hep sevmişimdir. Benden yaklaşık bir yaş büyük ve ortaokuldayken buraya taşınmış. Her zaman iyi bir çocuk olmuştur.

"Teşekkürler. Onu tamir ettiğin için de teşekkürler."

"Biraz berbat bir durumdu," diye itiraf ediyor. "Ama şimdi her şey yolunda."

"Bunu duymak güzel."

"BİRKAŞ TATLILIK AT ALDIM," diyor Ryan, çiftliğe döndüğümde ahıra girerken.

"Birkaç tane ne kadar?" diye soruyorum.

"Altı," diye cevaplıyor Brady gülümseyerek. "Kardeşimiz hiçbir şeyi yarım yapmaz."

"Bir kişi için çok fazla at."

Ryan omuz silker. "Hepsi bu çiftlikte bir aradaydı, onları ayıramadım."

"Aww," Brady Ryan'ın saçlarını karıştırır, "sen çok yufka yüreklisin."

"Neredeler?" diye soruyorum.

"Benim evimde, ama sen ve Brady gelip onlara bir bakarsanız sevinirim. Bir süre bakımsız kaldılar ve biraz zayıflar. Veterinerden sağlık raporu aldım, hiçbirinde hastalık yok, ama biraz bakıma ihtiyaçları var."

"Altı kurtarılmış ata bakacak vaktin mi var?" Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Kardeşim işkoliktir. *Yemek yemeye* bile zaman ayırmaz.

"Evet, var. Sana söyledim, ben uzun vadede buradayım."

"O zaman gidip onları görelim. Hey, Lucky!" Yaşlı adam seslendiğimde bana dönüyor. "Atları görmek ister misin?"

"Bunu asla reddedemem," der gülümseyerek.

Dördümüz Ryan'ın yepyeni kamyonetiyle çiftliğine doğru yola çıkarız. Yaklaşık on dakikalık bir yolculuktur. İlk göze çarpan şey evdir.

Lanet olası devasa bir ev.

Ryan, eskiden burada duran eski evi yıkmış ve haklı olarak da yıkılması gerekiyordu. Uzun süredir terk edilmiş olduğu için ev yıkık dökük ve restorasyon için bile güvenli değildi.

Yeni evin pencereci bir duvarı var, bu sayede dağları ve şimdi de otlağında otlayan altı atı görebiliyor.

Yeni ahır da çok güzel, on bölmesi ve çoğu kovboyun ağzını sulandıracak bir eyer odası var.

Lucky de içeri girdiğimizde aynısını yapıyor.

"Çiftlikte de bir eyer odası var, biliyorsun," diye gülerek hatırlatıyorum.

"Bu kadar lüks değil," diye cevapladı. "Tabii, kullanmaya başladığımızda kirlenir."

"Umarım," diyor Ryan. "Burada öylece duruyordu, artık bu ahırda biraz hayat olsun. Hadi, sana atları göstereyim."

Çayırlara doğru yürürken ve atları daha iyi görebildiğimizde, Ryan'ın ne demek istediğini anlıyorum. Yeleleri ve kuyrukları uzun zamandır taranmamış, bu yüzden dikenlerle dolu ve karışmış.

Üçü çok zayıf. Birinin toynakları kırık.

"Bu çok iş olacak," diye mırıldanıyorum, bir kısarak omzuma dokunuyor. Dönüp boynunu okşuyorum, o da iç çekiyor. "Tanrım, hepsi birer sevgi yumağı."

"Hepsi böyledir," diye onayladı Ryan. "Uysal ve tatlılar, ama biri onları gerçekten yüzüstü bırakmış. Hiçbiri şu anda binilemez, ama onları tekrar sağlığına kavuşturacağım, sonra binmek için harika olacaklar."

"Hepsini hastalık testi yaptırdın mı?" diye sorar Lucky.

"Evet, hepsi negatif çıktı. Solucan tedavisi gördüler ve aşılandılar. Bulundukları ağıllar çamur içindeydi. Hepsi çamurla kaplıydı, hepsini yıkadım. Banyodan sonra kendilerini çok daha iyi hissettikleri belliydi."

"Eminim öyledir," diye mırıldanır Brady, atlardan birine burnunu sürter. "Elimden ne gelirse yardım ederim."

"Hepimiz yardım edeceğiz," diye ekledi Lucky, Ryan'ı gülümseterek. "Teşekkürler. Yardıma ihtiyacım olacak."

Telefonum çalıyor ve baktığımda Will Montgomery'nin aradığını görüyorum.

"Erin'in babası," diyorum ve aramayı kabul ediyorum. "Ben Rem."

"Merhaba Rem, ben Will. Erin'e mesaj bıraktım ama sana da ulaşmak istedim. Erin'i takip ettiği için hapiste olan adam serbest bırakılmış. Dün bana bundan bahsetti ama pazar günüydü ve ofiste birinin gelmesini beklemek zorunda kaldık. Oradayken güvenlik önlemlerinizi gördüm, daha da güçlendirmeyi düşünür müsünüz?"

"Bir saniye." Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Erin'in *takipçisi* mi vardı?" Bu, herkesin dikkatini çekiyor. Dinlemek için yaklaşıyorlar.

"Üzgünüm. Sana söyleyeceğini sanmıştım. Evet, yaklaşık beş yıl önce. Hapisteydi, ama dün iş yerinde onu korkutan bir olay oldu, bu yüzden bana ulaştı. Serbest bırakıldı. Şimdi, *yasal olarak* Washington'dan ayrılamıyor ve yasaklama emrinde, Erin'in yaşadığı yerin 100 mil yakınında

Erin'in 100 mil yakınında yaşayamayacağı yazıyor, ama insanlar yasaklama emirlerine her zaman uymazlar."

Kalbim mideme çöktü. Neden dün gece bana bundan bahsetmedi?

Artık sır saklamayacağımıza karar vermiştik. Yalan yoktu. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Geçen ay her zamanki gibi şartlı tahliye memuruyla görüştü. Bu yüzden eyalet dışına çıkmadığını düşünüyoruz."

"Bir aydan fazla oldu ve kimse sana söylemedi mi?" "Ben de çok kızgınım, inan bana."

"Güvenliği artıracam," diye onu temin ettim. "Hemen başlıyoruz."

"Teşekkürler. Bu adamı bulana kadar akıllıca olur."

"Beş yıl önce ne kadar kötüydü?"

Will kulağıma iç çekerek konuşur. "Her şey berbat oldu. Onunla konuş

Ko

nuş "Oh, güven bana, konuşacağım."

." Telefonu kapatıp sessizce duran diğer adamlara döndüm. "Ne kadar duydunuz?"

"Çoğunu," diye cevapladı Ryan.

"Çiftliğin *her* yerine kamera yerleştireceğiz. Bir de kapı takacağız." "Hareket sensörlü ışıklar ne olacak?" diye sorar Brady. "Özellikle çiftliğin yerlere."

"İyi fikir. Öyle yapalım. Yarın sonuna kadar her şeyin hazır olmasını istiyorum. Bu öncelikli işimiz."

Hepsi onaylayarak başlarını sallar.

"Bir şey daha var," diye ekliyorum. "Bruiser, Erin'le *her yere* birlikte gidecek.

O artık onun kişisel koruması. "Anladım," diyor Lucky.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ERİN

"Erin!"

"Merhaba tatlı kız." Holly okuldan koşarak çıkarken gülümsüyorum, beni beklediğimi görünce çok heyecanlanmış. Birkaç gün önce arabadan inip kaldırımında güneşin tadını çıkarmaya karar verdim ve çocuklar da benimle birlikte olmak için koşarak geldiklerinde bundan hoşlandıklarını anlayabiliyorum. "Okulda güzel bir gün geçirdin mi?"

"Evet. Hamster yine kaçtı! Yaklaşık bir saat boyunca onu bulamadık."

"Nerede buldunuz?" diye soruyorum.

"Miles'ın sırt çantasında, öğle yemeğini yiyordu."

Gülmekten kendimi alamadım, ama Holly'nin yüzü ciddileşti.

"Komik değil," diye ısrar ediyor. "Miles öğle yemeği yiyemedi, biz de hepimiz kendi yemeklerimizden ona verdik."

"Bu çok nazıkmiş. Ne paylaştınız?" "Peynir dilimlerimi." Holly, sanki önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti.

"O senin en sevdiğin kısmı."

"Biliyorum, ama *bütün* öğle yemeğini kaybetti." Holly sırt çantasını Suburban'ın arka koltuğuna atıp tekrar kaldırıma yanıma geldi. "Johnny neden bu kadar geç kaldı acaba?"

"Belki arkadaşlarıyla konuşuyordur."

"Muhtemelen. Konuşmayı sever. Öğretmeni babama bazen çok konuştuğunu söylemiş."

Gülümserim ve Holly'nin saçlarını yanağından çekip kulağının arkasına koyarım. "Biliyor musun? Benim de öğretmenim aynı şeyi aileme söylemişti, ama babam ona belki de önemli bir şey söylemek istediğimi, bana susmamı söylememesi gerektiğini söylemişti."

"Johnny'nin söyleyecek önemli bir şeyi yok," diye cevapladı Holly. "Sadece konuşmayı seviyor."

Bu beni güldürür ve Johnny'nin "Geliyorum!" diye bağırdığını duyunca başımı kaldırım.

"Acele etme dostum," diyerek onu sakinleştirip arka kapıyı açtım. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece konuşuyordum."

Çocuklar arka koltuğa yerleşirken Holly ve ben gülümseriz, sonra sürücü tarafına dolanıp kapıyı açarım. Telefonuma bakınca babamın aramasını kaçırdığımı görürüm.

Ve bir anda, bütün gün bastırmaya çalıştığım tüm korku yüzeye çıkıyor.

Çocukların bu konuşmayı duymasını istemiyorum çünkü onları korkutmak istemiyorum, bu yüzden okuldan ayrılmadan önce bekliyorum ve babamı hoparlöre almadan geri arıyorum.

"Çocuklar, birazdan çıkıyoruz, tamam mı? Birini aramam gerekiyor."

"Yanında atıştırmalık var mı?" diye sorar Johnny.

"Evet, aslında var. İşte kurabiyeler."

Kurabiyeleri onlara verip babamın numarasını arıyorum.

"Merhaba," diye cevap verdiğinde dedim. "Seni az kesti. Çocukları almaya gitmiştim. Ne buldun?"

"Şey, dışarı çıkmış." Kalbim hızla atmaya başlar. "Ama son bildiğimizde hala Washington'daydı. Yani çiçekler ondan gelmişse, Washington'dan göndermiş olabilir."

"Doğru." Alt dudağımı ısırırım. "Beş yıl daha hapiste kalacak sanıyordum?"

"Öyleydi," diye onayladı babam. "Ve bu araştırılıyor. Yapabileceğin tek şey, arkanı kollamak ve dikkatli olmak. Garip bir şey olursa, önce yerel yetkilileri ara, sonra beni ara."

"Aslında polislerle bağlantım var. Remington'un kardeşi polis, hemen ona haber veririm," diye cevap veriyorum, başımı sallayarak. "Merak etme, dikkatsiz davranmayacağım."

"Biliyorum. Haber ver, tamam mı?" "Veririm. Seni seviyorum. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapatıyorum ve çocukların önünde panik atak geçirmeyi kesinlikle *reddediyorum*. Kendimi toparlamalı ve onları eve güvenle götürmeliyim, sonra Remington ile konuşmam gerekiyor.

"İyi misin Erin?" diye sorar Holly. "Tabii ki tatlım. Neden soruyorsun?"

"Ağlıyormuşsun gibi görünüyor," diye cevaplar ve yanaklarımdan gözyaşlarını silerim. "Üzgün müsün?"

Hayır, çok korkuyorum.

"Hayır, sadece endişeliyim. Özür dilerim. Hadi eve gidelim, olur mu? Akşam yemeği için ev yapımı pizza yapmayı düşünüyordum."

"İstediğimiz malzemeleri seçebilir miyiz?" diye soruyor Johnny.

"Tabii ki seçebilirsiniz."

Çiftlik evine vardığımızda, Chase'in kamyonetinin garaj yolunda olduğunu ve Joy'un ön tarafta beklediğini görüyorum.

Biz içeri girince gülümsüyor, ama gözlerinde endişe görüyorum.

Şimdi ne olacak? Bir şekilde buraya gelip birine zarar mı verdi?

Kahretsin, dün gece Rem ile konuşmalıydım, ama çok yorgundum. "Merhaba, en sevdiğim torunlarım," diyor Joy, ikisini de sıkıca kucaklayarak. "Bir süre benimle

Bir süre benimle eve geleceksiniz."

"Ama Erin ev yapımı pizza yapıyor," Holly kaşlarını çatarak itiraz ediyor.

"Yine de yapacak," Joy söz veriyor. "Bu arada atıştırmalık bir şeyler yeriz." atıştırırız."

"Kurabiye yediler," diye bilgilendiriyorum onu.

"Ona söylememeliydin," diye Johnny yüksek sesle fısıldadı ve ikimiz de güldük.

"Sen ve John da akşam yemeğine katılın," diyorum ve Joy başını sallıyor.

"Harika olur. Onları birazdan geri getiririm."

Her iki yanında birer çocukla üçü uzaklaşırken, ben eve doğru yürüyüp içeri giriyorum.

"Erin?" diye seslenir Remington. "Ofisime gel lütfen."

Eve geldiğim için pek mutlu görünmüyor ve Rem'in ofisinin kapısına doğru yürürken zaten düğümlenmiş olan midem salsa yapmaya başlar.

O masasının arkasında oturuyor. Chase pencerenin önünde duruyor, Ryan ve Brady sandalyelerde oturuyor, John kitaplığa yaslanmış. Millie bile odanın diğer ucundan kırmızı gözlerle beni izliyor.

Bütün aile burada. "Uh, merhaba."

"Otur," diyor Brady, sandalyesinden kalkarak.

"Sizin için de fark etmezse, ayakta kalmayı tercih ederim." Çenemi kaldırıp odaya giriyorum, gözlerim Rem'in üzerinde.

"Az önce babanla konuştum," diye başlıyor Remington ve birdenbire her şey anlam kazanıyor.

"Kimse yaralandı mı?" diye patladım. "Bir şekilde çiftliğe gidip birine zarar verdi mi?"

"Hayır," John cevaplar ve omzuma dokunmak için elini uzatır. "Başın belada değil, Erin."

"Saçmalık," Remington itiraz etti. "Neden *babandan*, hapisten çıkmış ve sana takıntılı bir sapık olduğunu duyduğumu bilmek istiyorum. Neden bana söylemedin? Sen benim çocuklarımla birlikte yaşıyorsun. Benim evimde yaşıyorsun. Tanrım, *sen... sen*. Bilgi sahibi olmadan kimseyi koruyamam, Erin."

"Bilmiyordum," diye cevap veriyorum ve ona dönerek. "Çocukları almaya gittiğimde öğrendim. Hapisten çıktığını bilmiyordum."

Sadece bu kelimeleri söylemek bile boğazımı düğümler, gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırım.

"Tamam," diyor Millie, bana koşarak gelip kolunu omzuma atıyor. "Artık biliyoruz."

"Millie'ye bundan bahsetmişsin," diye devam etti Remington. "Ama *bana* söylemedin."

"Haklısın, sana söylemedim." Aniden çok *yorgun hissederek* iç çekiyorum. "Bütün öğleden sonra bunun için endişelendim. Bugüne kadar kimse bana hapisten çıktığını söyleyemedi. Millie bütün öğleden sonra kafamı dağıtmam için bana yardımcı oldu, sonra eve geldim ve çok yorgundum. Kesin bir şey bilmiyordum ve artık bu konu hakkında konuşmak istemiyordum."

"Ama iş yerine çiçek göndermiş."

"Dün ondan geldiğini bilmiyordum. *Şüphelenmiştim*. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi sorguya çekilmeyeceğim. Bunu bir kez yaşadım, bir daha yaşamayacağım. Eşyalarımı toplayıp gideceğim."

"Dur!" Brady diyor.

"Hayır, bekle." Chase ellerini kaldırır. "Bu saçmalık." Ryan başını sallar.

Bütün erkekler ayağa kalkmış, bana durmamı işaret ediyorlar. Remington bile ayağa kalkmış, ama çenesi sıkı sıkıya kapalı, o ela gözleriyle bana bakıyor ve onun bu kadar sinirli görünmesinden nefret ediyorum.

"Neden oturup bize ne olduğunu anlatmıyorsun?" diye önerir Chase. "Bu pislik buraya gelmeye karar verirse, arama emri çıkarabilmem için bilmem gerekiyor. Seattle'daki amcan Matt ile konuştum ve

bana bazı önemli bilgiler verdi. Ama her zaman doğrudan kaynağından öğrenmek en iyisidir."

Bunu tekrar anlatmak zorundayım, tek düşünebildiğim bu, sandalyeye otururken ve biri bana bir bardak su uzatırken. Durup, sudan bir yudum alıp, nereden başlayacağımı düşünürken elbisenin ipliyle oynuyorum. Bakışlarım Remington'un gözlerine takılıyor ve gözlerindeki soğukluğun gitmesini diliyorum.

"Yirmi yaşındaydım," diye başlıyorum. "Üniversitedeydim. Sosyal medyada aptalca mesajlar almaya başladım. Bak, babam ünlü bir futbolcu ve hala takımla yakın çalışıyor. Ayrıca ailemde birçok ünlü insan var, bu yüzden zaman zaman garip mesajlar veya yorumlar almak olağandışı bir şey değil. Bunları görmezden gelmeyi öğreniyorsun. Doğru olan bir şey var, insanlar telefonlarının veya bilgisayar ekranlarının arkasında çok cesur oluyorlar, anlarsın ya?"

"Tabii," diyor Chase başını sallayarak. "Mantıklı geliyor."

"Sonra işyerime çiçek göndermeye başladılar. Kan kırmızısı güller." İçimi kaplayan tiksintiye karşı koyamıyorum. "Kartlarda hep '*Bugün çok güzelsin*' ya da '*Vay canına, ne güzel kokuyorsun*' gibi şeyler yazıyordu."

"Çok ürkütücü," diye fısıldar Millie, ben de ona başımı sallarım. "Bu yüzden dün sana çiçek geldiğinde ve ben Rem'in çok tatlı olduğunu söylediğimde, arı sokmuş gibi kaçtın."

"Remington'dan olmadığını biliyordum," diye fısıldıyorum ve tamamen utanç içinde gözlerimi kapatıyorum. "Ona nergisleri sevdiğimi söylemiştim ve o gün beni görmemişti bile. Neye benzediğimi bilmiyordu."

"Bunun bununla ne alakası var?" diye sorar Ryan.

"Bu seferki mesaj '*Bugün çok güzelsin*' idi," diye cevaplıyorum. "Çok sonra, yakalandıktan ve sorguya çekildikten sonra, teslimatları aldığımda yakınımda olmayı sevdiğini, kartı okurken yüzümü izlemek için olduğunu öğrendik."

"Siktir," diye mırıldanır Brady, başını sallayarak.

"Kafasında hayali bir hayat kurmuştu. Benim kız arkadaşı olduğuna ve Will Montgomery'nin kayınpederi olacağına inanmıştı."

"Yani o da senin babana biraz takıntılıymış," diye ekledi Remington ve ben ben de başımı sallarım.

"Kesinlikle. Ama onun *kızı* olduğuna ikna olduğu kişi benim." Su içiyorum . "Mahkemede ifade verirken beni izleyişi

iğrençti. Sanki ruh ikizimmişim gibi gülümsüyor ve bana aşık gözlerle bakıyordu."

"Onu nasıl yakaladılar?" diye soruyor John.

"Kız kardeşimin telefonundan bir mesaj aldım. Herkes içki içtiği için onu partiden alıp eve götürmemi istedi, annemle babamın telaşlanmasını istemiyormuş. O partide olduğunu biliyordum, ben *de "Tabii, sorun değil. Adresi gönder"* dedim. Dudaklarımı yaladım ve ellerimi sıkmak zorunda kaldım, çünkü titriyorlardı.

Bunca zaman sonra, kendimi kaybetmek üzereymişim gibi hissediyorum.

"Adresi GPS'e girdim ve oraya gittim, evin tüm ışıkları açıldı. İçeriden yüksek sesle müzik geliyordu."

"O pislik, sanki bir parti varmış gibi göstermiş," diyor Brady. "Evet. Ben de sorgulamadım. Ona mesaj attım ve *'Buradayım, gel'* *Gel' dedim.* O da *'Bir saniye içeri gir'* diye cevap verdi." Bir yudum daha su içmem gerekiyor.

"Sorun değil," diyor Millie, sırtımı okşayarak. "Acele etme. Acelemiz yok."

"Hepsini anlatmam en iyisi." Burnumu çekip nefes veriyorum. "Zoey'nin mesajı bana çok garip geldi. O asla böyle bir şey söylemezdi ve birden içimde garip bir his uyandı. Sanki biri kafamın içinde *'Burası güvenli değil!'* diye bağırıyor gibiydi, anlıyor musun?"

"Evet," dedi Ryan, başını sallayarak. "Biliyorum."

"Sanırım hepimiz o sesi tanıyoruz," dedi Millie. "Özellikle kadınlar. Dinlediğini söyle."

"Zoey'i aradım. Mesaj atmadım. Sadece aradım ve o da açtı. *'Buradayım, dostum. Çık dışarı'* dedim. Kafası karışmıştı. Anladım. *Hemen* anladım ve arabayı vitese takıp gitmeden önce, o benim önümde duruyordu, arabamın kapısına koştu ve kapıyı açtı."

Rem'in gözleri kısıldı. "Kapıyı açtı mı?"

"Evet, ama ben vitese taktım, gaza bastım ve ileri fırladım, bu da onun kolunu kırdı ve kapıyla kafasına vurdu. Durmadım da. Doğruca amcam Matt'in evine gittim ve polise bildirdik. O gece tutuklandı ve hapse girdi."

"Ve şimdi," dedi John, "hapisten çıktı."

"Nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum. Beş yıl daha hapiste kalması gerekiyordu ve şartlı tahliye veya tahliye edildiğinde bize haber verilmesi gerekiyordu

Şartlı tahliye veya tahliye edildiğinde bize haber verilmesi gerekiyordu. Babam haberdar edilmedi. Babam, amcamın nasıl erken çıktığını araştırdığını söyledi."

Oda, herkesin az önce söylediklerimi sindirmesiyle sessizliğe büründü.

"Beni kovmanız gerekirse anlarım. Gerçekten anlarım." Bu düşünce beni o kadar üzüyor ve pişmanlık duyuyorum ki, ağlayarak yere yığılmak istiyorum, ama dudaklarımı sıkıyorum. "Yaşayacak başka bir yer bulmak için yirmi dört saatim olsa iyi olur."

"Kovulmadın," diyor Remington, başını sallayarak. "Sabah ilk iş olarak otoyolun hemen yanına bir kapı takılacak. Şu anda tüm mülke kamera ve hareket algılayıcı ışıklar yerleştiriliyor."

"Etrafta hayvanlar olduğu için sürekli çalışacaklar," diyor Ryan gülerek. "Ama psikopatları da korkutup kaçırır, o yüzden değer."

"Adamlarım kasabada devriye geziyor," diye devam etti Chase, "suçlunun fotoğrafları da yanlarında. Bizim için o, aranan bir adam. Washington'dan ayrıldıysa, şartlı tahliye koşullarını ihlal etmiş olur."

"Dediğim gibi, *Washington'dan* benimle dalga geçmeye çalışıyor olabilir.

"Umarım öyledir," diye onayladı Chase,

"Umarım öyledir," diye onayladı Chase, "ama biz onu şehirdeymiş gibi davranacağız. Şehrin her yerine aranıyor afişleri asıp iş sahipleriyle konuşacağız."

"Ben ne yapacağım?" diye soruyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Çocukları okula götürürken veya okuldan alırken Bruiser seninle birlikte gelecek," diye cevapladı Remington.

"Bruiser kim?"

"Çiftliğimde çalışanlardan biri. *Kocaman* bir adam. Onunla uğraşma," diye ekledi Remington. "Tabii ki, içten içe bir oyuncak ayıdır, ama bunu kimsenin bilmesi gerekmez."

"Arabada güvende olduğumdan eminim..."

Rem'in bana attığı bakış demiri eritebilirdi. "*Çocuklarım* seninle olacak. Ve şu ana kadar kendimi yeterince açık ifade edemedimse, sen de benim için önemlisin. Üçünüzü korumak için ne gerekiyorsa yapmayacağımı düşünüyorsan, beni sandığın kadar iyi tanıyorsun."

"Tamam, *bu* çok tatlıydı," diyor Millie bana, beni ilk kez güldürüyor. "Cidden, bırak bu adamlar seni korusun. Ailem seni korurken kimse sana dokunamaz, garanti ederim."

"Zaten kendimi daha güvende hissediyorum," diyorum küçük bir gülümsemeyle. "Ama aynı zamanda büyük bir suçluluk duyuyorum. Benim yüzümden bu kadar büyük bir masrafa girmenize gerek yok."

"Zaten buradaki güvenliği artırmalıyız," diyor Brady. "Pahalı atlarımız ve ekipmanlarımız var."

"Şerif ve otoyol devriyesiyle de iletişime geçeceğim," diye devam ediyor Chase. "Bu yolda da bol devriye olacak."

"Teşekkür ederim." Başımı sallıyorum. "Bu, minnettarlığımın yanında çok az bir şey ama yine de teşekkür ederim. Bruiser benimle birlikte binecek. Sokağa çıkma yasağına da uyacağım ve telefonuma konum uygulaması yüklemek isterseniz sorun değil. Bunların hepsinin ya da bir kısmının gerekli olabileceğini kabul etmekten gurur duymuyorum. Sadece kendimin değil, tüm ailenizin güvenliği söz konusu olduğunda tartışmayacağım. Ailenizi sevdim ve benim yüzümden kimsenin zarar görmesini istemem."

"Senin yüzünden değil," diyor Chase. "Hapisten çıkmaması gereken bir psikopat yüzünden. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Bu sözler kalbime merhem gibi geldi.

"Bence gidip bazı işleri denetlemeye başlamalıyız," diyor John kapıya doğru ilerlerken. Bakışları bana düşüyor. "Sana daha önce de söyledim, buraya her zaman hoş geldin. Bu değişmedi."

Göz kırpar ve gider. İçimde kaynayan duyguları kontrol etmek için yutkunmak zorunda kalırım.

"Seni seviyorum," diyor Millie, bana sarılırken. "Başaracağız, bebeğim. Sonra ararım."

"Teşekkürler."

Herkes tek tek cesaret verici sözler söyleyerek ayrılıyor ve ben Remington'la baş başa kalıyorum.

Bir an sessizce beni izler, sonra ayağa kalkar, yanıma gelir ve ofis kapısını kapatır.

Masasının arkasındaki koltuğuna dönmez. Bunun yerine beni kucaklar, oturur ve kucağına oturtur.

"Sana bir şey olursa ne yaparım?" Burnunu saçlarıma gömer ve başımın yanına öpücük kondurur.

"Bana kızgın olduğunu sanmıştım."

"Öyleydim. Hala biraz öfkeliyim, ama lanet olsun, *çok korktum*. Sadece çocuklarım için değil, tabii ki onlar da var. O benim çocuklarıma dokunmayacak."

"Hayır, dokunmaz." O iki değerli çocuğun saçlarının tek bir telinin bile yerinden oynadığını düşünmek bile beni dehşete düşürüyor, nefes almam gerekiyor.

"Sana da dokunmayacak. Önce onu öldürürüm." Geri çekilip ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Rem..."

"Ciddiyim. Kiminle uğraştığını bilmiyor."

ON ALTI.

ERIN

"

Tamam, bu durumun ortaya çıkardığı koruma içgüdüsünü anlıyorum, ama gerçekten, belki de bir süreliğine taşınmalıyım. Çocuklara yardım etmek için kolayca gidip gelebilirim ve böylece kimseyi sürekli tehlikeye atmamış olurum."

"Hayır."

"Ama mantıklı olan bu. İkimiz de bunu biliyoruz. En azından her şeyi halledene kadar. Kuzenim Drew'un dairesinde kalabilirim. Kayak merkezinin yukarısında ve binanın güvenliği çok iyi."

"Hayır."

Nefes verip kucağından indim. "İnatçılık ediyorsun."

Remington sadece kaşlarını kaldırdı, sanki "*Ee?*" der gibi.

"Anlıyorum," dedim ve gerginlikten yerinde duramadan volta atmaya başladım. "Bunu sadece benim için değil, herkes için potansiyel bir sorun olabileceği için tüm aileni buraya çağırman gerektiğini biliyorum. Yani, tabii, içeri girip hepinizi burada görmek biraz şaşırtıcıydı, ama anlıyorum. Benim ailemde de aynı şekilde olurdu. Birbirinize bağlı kalır ve sorunları bir ekip olarak çözersiniz."

Gözümden kaçan bir saç telini üfledim.

"Benim yapmam gereken sorumlu şey şehre taşınmak." "Hayır."

"Tanrım, huysuz." Dönüp ellerimi belime dayadım ve ona kaşlarımı çattım. "Tabii, seks de özleyeceğim, ama bu sadece *seks*. Bu sorun çözülene kadar bir süre onsuz da yaşayabiliriz."

Rem'in gözleri kısılır ve oda sessizleşir. Yavaşça sandalyesinden kalkar ve benden birkaç adım uzaklaşır.

"*Sadece* seks mi?" diye tekrarlar. "Burada olanların sadece seks olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yani, seks." Nabzımın hızlandığını hissediyorum.

Gözleri boynuma düşer. "Kalbin hızla atıyor, boğazında güm güm atıyor, ama ben sana henüz dokunmadım bile."

Yutkunuyorum, cevap veremiyorum. O uzanıp parmağını nabzımın üzerinden geçiriyor. Eğiliyor ve burnunu yanağımın elma kısmına sürtüyor, sonra kulağıma doğru iniyor.

"Böyle dokunduğumda nefesinin kesilmesi."

Elleri yeni elbisenin altına girer, uyluklarımdan ve yanlarımdan yukarı doğru kayar, sonra elbiseyi başımdan ve kollarımdan geçirip yere bırakır.

Ve haklıydı, nefesim kesilmişti.

"Tüylerin diken diken oldu," diye devam ediyor, sesi hala yumuşak ve şakıyan bir tonda, parmak eklemlerinin arkasını karnımda yukarı aşağı gezdiriyor, göğüslerime kadar çıkıyor ve sütyenimi açmak için etrafından dolaşıyor, onu da yere düşürüyor. "Yanakların kızardı, ama güzel bir pembeye bürünen tek yer orası değil."

"Rem..."

"Şşş."

Ona uzanıyorum ama beni bir daire çizerek döndürüyor, masasının üzerine kaldırıyor ve bacaklarımı ayırarak arasına geçiyor.

Bir kez daha pantolonuna uzanıyorum ama o ellerimi tutup öpüyor ve masanın üzerine, yanıma koyuyor.

"Sana dokunamaz mıyım?"

"Henüz sözümü bitirmedim," diyor ve önümde çömeliyor. Bir parmağıyla külotumu yana doğru itiyor. "Ayaklarını omuzlarıma koy."

Ben bunu yaparken, ağzını bana yaklaştırıyor ve ben dirseklerimin üzerine düşüyorum, çoktan ona teslim olmuşum. Tanrım, sanki bunun için *doğmuş* gibi beni yalıyor ve her seferinde yıldızlar görüyorum.

Çılgılık atıp saçlarını tutmaya çalışıyorum ama o hızla kaçıyor.

"Dirseklerini masaya koy," diyor, ela gözleri alev alev yanıyor. "Hemen."

Gözlerimi ondan ayırmadan emrini yerine getiriyorum, bu da onu sırtıyor.

"Aferin kızım."

Biliyor musun, bana böyle "*iyi kız*" diyen ilk erkeği yumruklayacağımı düşünürdüm, ama meğer bu çok seksiymiş.

O işine geri dönüyor ve ben iki kez, değil, *iki kez*, vücudumda öpücükler bırakarak dudaklarımı ısırtıyor.

"Seni deliye çevirebilmemin sebebi sadece seks *değil*, Erin." Kot pantolonunu açıp kalçalarından aşağı indirir ve sonra

içimde, ve ben inliyorum, daha fazlasını arzulayarak çılgına dönmüş bir halde. "Senin içine bu kadar uyumlu, bu kadar rahat ve mükemmel bir şekilde giriyorum, sanki benim için yaratılmışsın gibi."

Uzun, yavaş hareketlerle girmeye başlar ve sonra sanki kendini daha fazla tutamıyormuş gibi hızını artırır.

"Her seferinde kendimi içinde kaybettiğim gibi," diye kulağıma fısıldadı. "Sana aşık olduğumu görmüyor musun? Bu beni çok korkutuyor, ama doğru."

Şimdi ona sarılmam gerekiyor ve o beni kaldırıyor, duvara yaslayarak beni tutuyor ve sanki ikimizi de bunun sadece seks olduğunu düşünme cüretini gösterdiğimiz için cezalandırıyormuş gibi beni vurmaya devam ediyor.

"Rem," diyebiliyorum sadece, sıkı sıkı sarılırken ve bu adamın bana bahsettiği orgazmın mutlak mutluluğuna bir kez daha teslim olurken.

Peşimden gelir, alnını alnıma yaslar ve nefesini düzenlemeye çalışırken beni sabit bir şekilde izler.

"Kalacaksın," diyor sonunda. "Çünkü gitmen lanet olası bir seçenek değil."

"Hayır." Nefes almaya çalışırken zorlukla yutkunuyorum. "Gitmek ikimiz için de bir seçenek değil."

"BRUISER NEDEN BİZİMLE?" Holly, ertesi sabah onları okula götürürken arka koltuktan sorar.

"Bana bir konuda yardım ediyor," diye cevap verip Bruiser'a gülümserim.

"Babam biliyor mu?" diye sorar Johnny. "Çünkü Bruiser ahırda ve diğer işlerde çok önemli biri."

Buna gülmeden edemiyorum ve arka aynadan Johnny'ye bakıyorum. "Tabii ki baban biliyor. Bunu öneren oydu."

"Babanın bilmediği pek bir şey yapmıyorum," diye Johnny'yi rahatlatır Bruiser. Okul önündeki arabaları geçip çocuklara veda ettikten sonra tekrar yola çıkarım.

"Sadece bu yolculuk için gününün bir kısmını ayırman çok saçma," diyorum yanımda oturan adama. "Bu sadece bir bırakma."

"Bana söyleneni yaparım," diye cevaplar

Bruiser. "Bruiser gerçek adın mı?"

"Hayır."

"Gerçek adın ne?"

"Theodore."

Gözlerimin fal taşı gibi açıldığını hissediyorum ve şaşkınlıkla ona dönüyorum.

"Bruiser sana daha çok yakışıyor."

"Evet, hanımefendi."

Telefonum çalıyor ve ekrana dokunarak cevap veriyorum. "Merhaba Millie."

"Erin?" Sesini duyunca kanım donar. "Ne oldu? Yaralandın mı?"

"Hastayım," diye cevapladı. "Aptal bir soğuk algınlığı falan. Bugün kahve dükkanında geç vardiyam var ama bu halde gidemem. İğrenç durumdayım, herkese bulaştırırım. Benim yerime bakabilir misin?"

"Ben..." Bruiser'a bakıyorum, o da başını sallıyor. "Tabii. Hemen oraya geliyorum."

"Sen *en* iyisin," dedi. "Sana bunu yaptığım için üzgünüm. Yanında kimse var mı?"

"Bruiser burada. Bugün benimle kalacak."

"Sen *en* iyisisin, Bruiser. Sana borçluyum. Şimdi gidip öleceğim."

Telefonu kapattı ve ben derin bir nefes aldım. "Üzgünüm. Bunun sana bütün gününü aldığını biliyorum."

"Sana yakın olmama söylendi. Patronuma nerede olacağımızı haber vereceğim."

O Remington'u ararken, ben arabayı döndürüp kasabaya ve kahve dükkânına doğru yola çıktım. Her zamanki Bitterroot Valley Coffee Co. tişörtümü giymemiştim, ama kot pantolonum vardı. Yerine bakacağım için sorun olmayacağına emindim.

"Tanrıya şükür geldin," diyor Marion, içeri girerken rahat bir nefes alarak. "Millie'nin yerine baktığın için *çok* teşekkür ederim. Zavallı kızın durumu çok kötüymüş."

"Önemli değil. Sadece uygun tişörtüm yok."

"Bence harika görünüyorsun," diye cevapladı Marion geniş bir gülümsemeyle. Kafede köşede oturan Bruiser'a bir göz attı. "Seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır, kesinlikle değil. Bugün benim kişisel korumam olarak burada kalacak. Marion, Millie sana söyledi mi bilmiyorum ama..."

"Bilmem gereken her şeyi anlattı, Chase de bir fotoğraf ve gerekli bilgileriyle geldi," diye beni rahatlatır Marion. "Seni

Burada tüm kilitleri değiştirtiyorum ve birkaç kamera taktırıyorum."

Gözlerim doldu. "Oh, bunu yapmana gerek yok."

"Bunu yıllar önce yapmalıydım," diyor başını sallayarak. "Bu benim için bir hatırlatma oldu. Seni çok sevdiğimi biliyorsun ve burada iş yerinde güvende ve rahat olman için elimden geleni yapacağım."

"Nasıl bu kadar şanslı oldum da etrafımda böyle harika insanlar var?"

"Bitterroot Valley'e taşındın," der ve göz kırpar. "Burada kendimize kendimiz bakıyoruz. Sabahları her zamanki gibi yoğundu ama şimdi biraz sakinleşti. Sen burada işleri halledersen, ben gidip kameralar ve kilitler için birkaç telefon görüşmesi yapayım. Maaşları da ödemem gerekiyor."

"Kesinlikle halledebilirim."

"Harika. Yardıma ihtiyacın olursa seslen. Ofise döndüm."

Marion ayrılmadan önce beni hızlıca kucaklayıp aceleyle uzaklaşıyor.

"Marion sarılmayı seven biri değildir."

Sesle irkilirim ve Brooks'a dönüp gülümserim. "Haklısın. Beni şaşırttı, ama iyi anlamda. Sen nasılsın Brooks?"

"Harika." Gözleri ciddi bir şekilde bana bakıyor. "Gözlerimi ve kulaklarımı açık tutuyorum. Bu kasabada kimse sana zarar veremez, Erin. Burası çok küçük ve Marion'un da dediği gibi, burada birbirimize göz kulak oluyoruz."

"Öğreniyorum," diye başımı sallayarak cevap verdim. "Ve bunu tahmin edemeyeceğin kadar çok takdir ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, utanç verici."

"Neden?" Brooks bana kaşlarını çatarak baktı. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Hayır, yapmadım." Derin bir nefes alıp gergin omuzlarımı indirdim.

"Biliyor musun? Haklısın. Artık yapmadığım bir şey için utanmayacağım."

"Harika. Şimdi, bir sade kahve ve biraz huckleberry-limonlu ekmek alayım."

"Oh, kulağa hoş geliyor, değil mi?" Kahvesini doldurup bir dilim ekmeği küçük bir kağıt kılıfın içine koyuyorum. "Sanırım kendime de bir parça alacağım. Buraya taşınmadan önce huckleberry'yi hiç denememiştim, ne kaçırdığımı bilmiyordum."

"Montana'nın altını," dedi göz kırparak.

"Huckleberry toplarken vurulmuş insanlar var mı gerçekten?"

"Maalesef evet. Birçok kişi toplama için dışarı çıktığında yanına koruma alıyor. Meyveler çok pahalı ve toplaması çok uzun sürüyor, bu yüzden bazen toplayıcılar soyuluyor."

"Bu bana çok saçma geliyor," diye mırıldanarak kaşlarını çatıyorum. "Onlar sadece *çilek*."

Brooks gülüyor. "Bunu kime söylediğine dikkat et. Dediğim gibi, bunlar Montana altını."

"Onları bu kadar özel yapan ne?"

"Her yerde yetişmezler, bu yüzden çalıları nakletmek zordur. Sadece 3500 fitin üzerindeki yüksek rakımları severler ve nem ve güneş ışığı konusunda çok seçicidirler."

"Onlardan hiç bulabilmemiz bile mucize," diye gülerek cevap veriyorum.

"Remington'un çiftliğinde çok fazla çalı var," diyor Brooks. "Bu yaz Bu yaz gidip toplamamız lazım. Ayılara dikkat edin."

"Ayılara mı?" Ona şaşkın şaşkın baktım.

"Onlar meyveleri bizden daha çok severler, bu da çok şey ifade ediyor." Brooks göz kırpar ve arkasını dönüp uzaklaşır. "İşe dönsem iyi olacak. İyi günler."

"Sana da!"

Bruiser'a bakıyorum, o da bana başını sallıyor. Yanına gidip gülümsüyorum.

"Sana ne kahve yapayım?" "Oh, bir şey istemem."

"Bruiser, bu bizden. Cidden. Senin için bir şey yapmama izin ver."

Yavaşça başını sallar. "Karamel mocha ve huck ekmeğinden bir dilim alayım."

"Hemen geliyor."

Dönmeden önce pencereden dışarıya bakıyorum ve daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıarken kalbimin durduğunu hissediyorum.

O olabilir mi?

Caddenin karşısında bir adam bu tarafa bakıyor. Beş yılda 15 santim uzamış ve saçlarını kırmızıya boyamışsa o olabilir, ama bu pek olası değil. Bir kadın koşarak ona yaklaşıyor, adam onu öpüyor ve ikisi birlikte uzaklaşıyorlar.

"Ne oldu?" Bruiser, bakışlarımı takip ederek sorar.

"Hiçbir şey, sadece paranoyaklaşıyorum."

Tezgahın başına geri dönüp Bruiser'ın siparişini hazırlıyorum ve ona teslim ettikten sonra, makinelerin öğle temizliğini yapmaya ve peçete ve bardak gibi malzemeleri yenilemeye başlıyorum. Krem ve sütlü kahve kapları da yenilenmesi gerekiyor.

Marion'un sabahı *gerçekten* yoğun geçmiş.

Kapının zilini duyunca, bir sonraki müşteriyi karşılamak için dönerim ve kasabaya yeni taşınan Clay'in bana kaşlarını çatarak baktığını görürüm.

"Erin?" diye soruyor yaklaşırken. "Millie bugün çalışıyor sanıyordum."

"Genelde çalışır," diye cevap veriyorum. Çocuk Millie'ye aşık. Onu suçlayamam; Millie çok güzel ve çok tatlı bir kız. "Ama kendini iyi hissetmiyordu, ben onun yerine geldim. Kasabaya alıştın mı?"

"Evet, beğendim," diyor, sesinde güneyle aksanı belirgin. "Gerçekten çok güzel."

"Roger'dan ev kiraladığını duydum."

Başını kaldırıp gözlerini kısıyor.

"O daireyi eskiden ben kiraliyordum," diye gülerek açıklıyorum. "Roger'ı hala sık sık görüyorum. Dünyanın en iyi adamıdır. Daireyi beğendin mi?"

"Uh, evet." Boğazını temizledi. "İyi bir yer. Mobilyalı olması güzel."

"Değil mi? Çok kullanışlı. Neyse, seni daha fazla sıkmayayım. Bugün ne alırsın?"

Clay siparişini verir ve burnunu telefonuna gömerek *teslimat* alanına doğru ilerler. Birkaç müşteri daha içeri girer ve sonraki birkaç saat çabucak geçer.

"Sen bir rock yıldızısın," diyor Marion gülümseyerek yanıma gelip yardım etmeye hazır. "Orada çok iş hallettim. Teşekkürler."

"Önemli değil, gün çabuk geçiyor. Sen iyi misin?" "Evet, her şey yolunda."

"Hemen tuvalete gidip geleceğim," diyorum ve dinlenme odasına doğru yürümeye başlıyorum, ama ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve kapıya dönüyorum.

Summer elinde bir buket gül ile içeri girer.

"Kahretsin," diye fısıldayıp gözlerimi kapatıyorum. Yıldırım gibi Bruiser tezgâha gelip Summer'dan çiçekleri alıyor.

Kartı bana uzatıyor.

"Efendim, bunlar Erin için," diyor Summer, Bruiser'ı yere sermeye hazır.

"O benimle," diyorum ona çabucak. Kartı açıyorum ve midemin Batıy

orum *Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum.*

"Oh, Erin," diyor Marion, ben kartı yumruğumda buruştururken.

"Onları atmamam gerektiğini düşündüm," diyor Summer. "Chase'i aradım Chase'i aradım, o da bana öyle yapmamı söylemişti, ve sana getirdim."

Gözlerimi kapatıyorum, ağlamaya hazırım, ama bu hiçbir şeyi çözmeyecek.

"Onu atma," diyor Marion, kartı elimden alırken. "Hadi, otur."

"Bunu yapamam," diye fısıldıyorum, başımı sallayarak. İki kadın ve Bruiser tarafından çevriliyim, diğer müşteriler de ilgiyle izliyor. "Bunu yapamam, Marion."

"Ah, tatlım," diyor Marion, ama ben onun elini tutup, anlaması için ona yalvarır gibi bakıyorum.

"Biraz ara vermem lazım, Marion. Bunun seni zor durumda bırakacağını biliyorum ve çok üzgünüm, ama her geldiğimde bununla uğraşamam."

"Anlıyorum," diyor Marion ve ses tonundan bunu içten söylediğini anlayabiliyorum. "Merak etme, senin vardiyalarını ben hallederim. Bu istifa değil, tatlı kız. Bu, her şey çözülene kadar bir ara vermek."

Son birkaç gündür tek yaptığım ağlamak gibi geliyor, ama gözlerim yine doluyor.

"Geri dönmek isteyeceğimi biliyorsun," diyorum. "Burayı çok seviyorum, uzak kalamam."

"İyi." Marion cesurca gülümsüyor, ama ben onun endişesini de görebiliyorum. "Her şey yoluna girecek, tatlım. Bekle ve gör."

"Biliyorum." Başımı sallayıp yanaklarımdaki gözyaşlarını silerim ve işime dönmek için ayağa kalkarım. "Bugün işimi bitireceğim."

"Ofis işim bitti, ben hallederim," diyor Marion beni rahatlatmak için. "Sen eve git, kendini güvende hissedeceğin yere."

Bu ses kulağıma müzik gibi geliyor. Şu anda dünyada en çok istediğim şey çiftlikte olmak.

Bruiser tüm bu süre boyunca telefonda, muhtemelen Remington'la konuşuyordu ve ben ona döndüğümde telefonu kapatıyordu.

"Çocukları almak için bir saat sonra geri gelmemiz gerekecek."

"Çocukları bugün Bayan Joy alacak," diyor Bruiser. "Çiftliğe gidelim."

"Tamam." İlgüdüsel olarak Marion'a uzanıp onu kucakladım. "Teşekkürler. Seni haberdar ederim."

"*Kendine* iyi bak," diyor sert bir sesle. "Arada bir kahve içmeye uğra."

"Gelirim." Hemen arkaya geçip önlüğümü asıyorum, çantamı ve anahtarlarımı alıp Bruiser'ın yanına dönüyorum. "Tamam, gidelim."

"Bilmelisin," diyor Bruiser, otoyolda çiftliğe doğru giderken, "Chase, seninle konuşmak için çiftlikte bizimle buluşacak."

"Tahmin etmiştim."

"Remington da pek mutlu değil."

"Hayal kırıklığına uğramış," diye cevapladım. "Onu suçlamıyorum çünkü *ben* de hayal kırıklığına uğradım. Bugün benimle birlikte olduğun için teşekkürler. Beni gerçekten rahatlattın."

"Boogeyman'ın ortaya çıkıp seni yakalayacağından endişelenmekle meşgul olmadığın zamanlarda," diye cevapladı ve ona baktığımda omuz silkti. "Poker suratın yok."

"Evet, öyle."

ON YEDİNCİ BÖLÜM REMINGTON

"Tüm kameralar ve kapılar yerlerinde," diyorum Chase'e. Bitterroot Valley Coffee Co.'da Erin'e teslimatın yapıldığı haberini aldıktan sonra çiftliğe yeni geldi. Erin ve Bruiser her an gelebilirler.

"Kapılarda kamera var mı?" diye soruyor Chase.

"Birkaç tane. Özellikle çok kullanılmayan girişte. Kilit şifresini sadece aile üyeleri ve burada çalışanlar biliyor."

"İyi. Kodları her ay değiştirmeni öneririm."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Washington'dan haber var mı?"

Chase başını sallar, sonra şapkasını çıkarıp başını ovuşturur. "Hayır. Bilgi almak her zaman yavaş ilerliyor. Tek bildiğimiz, son şartlı tahliye toplantısına katıldığı."

Bana bir dakika baktı. "Ondan hoşlanıyorsun." "Evet, ne olmuş?"

İtirafım üzerine kaşları yükseldi. Bu noktada inkar etmeye niyetim yoktu.

"*Dadınla* takılıyorsun?"

"Öyle söyleme. Daha fazlası var, Chase. *O* daha fazlası. Ve onu bu pislikten korumak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Kardeşim sadece başını sallayıp geriye doğru yaslandı. "Bence bu iyi bir şey. Hepimiz onu seviyoruz dostum. Annem de Erin'e çiftliğin muhasebesini devralması için onu eğiteceğini söyledi."

"Doğru."

Chase bana sırtarak bakıyor. "Kapa çeneni."

Suburban araba yoluna girer ve Chase ile ben onları selamlamak için döneriz.

"Merhaba," Erin çekingen bir gülümsemeyle bize seslendi. "Bugün ilginç bir gün oldu."

"Sen." Bruiser'ı işaret ettim ve gözlerimi ona dikerek baktım. "Ne gördün?"

"Bu kasabada çok insan kahve içiyor," diye cevapladı Bruiser. "Hepsi bu kadar. Olağandışı bir şey yoktu, dikkat çekici bir şey yoktu. Erin ve ben, dükkana gelen herkesi tanıdık."

"O haklı," Erin de aynı fikirde. "Benim paranoyaklığım dışında olağan dışı bir şey yoktu. O hissi hiç *sevmiyorum*."

"Çiçeklerin yanındaki notu sakladın mı?" diye sorar Chase.

"Evet." Cebinden buruşuk bir kart çıkarır ve Chase'e uzatır. Omzunun üzerinden okurum ve midemin burkulduğunu hissederim.

Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum.

"Siktir et," diye mırıldanıp başımı sallayarak uzaklaşıyorum.

"İtiraf ediyorum, beni çok sarsmıştı," diye devam ediyor Erin. "Aslında oldukça kötüydü. Her şey çözülene kadar Bitterroot Valley Coffee Co.'dan izin aldım."

Erin iç çekip verandanın merdivenlerini tırmanarak bir sandalyeye oturur.

"Böyle yaşayamam," diye devam ediyor. "Her zaman korkarak. Bunu daha önce bir kez yaptım ve bir daha yapmayacağım. Burada beni meşgul edecek yeterince işim var, o yüzden öyle yapacağım."

Aklımdan geçenleri okumuş olmalı, çünkü ben de ona mantıklı bir şekilde bunu yapmasını söyleyecektim.

Artık buna gerek yok.

"Marion harika bir kadın." Erin ayaklarını kendine doğru çekip rahat bir pozisyon aldı. "Bana istediğim zaman geri dönebileceğimi söyledi, bu çok iyi. Sürekli arkamı kollamak zorunda kalmak bana çok zor geliyor."

"Doğru şeyi yaptın," Chase onu teselli etti. "Kendini güvende hissettiğin yerde olmalısın. Summer, çiçek siparişinin onun web sitesinden geldiğini söyledi, bu yüzden IP adresini takip ederek siparişi nereden verdiğini bulmaya çalışacağız."

"Tamam. İyi." Erin başını sallar, sonra yüzünü dizlerine gömer. "Bu çok berbat."

"Biliyorum." Elimi uzatıp başını okşadım. "Biliyorum. Bir yolunu bulacağız."

"Sanırım iyi tarafı, Joy ile antrenman yapmak için bolca vaktim olacak. Yakında her şeyi kontrol altına alacağım ve o da yapmak için can attığı tüm eğlenceli şeyleri yapmaya başlayabilir."

"Seni burada tutmuyoruz," diye hatırlatır Chase. "İstediğin yere gidebilirsin. Sadece nerede olacağını birine bildirmeni ve mümkünse yanında birini götürmeni istiyoruz."

"Öyle yaparım." Diye iç geçirir. "Kimseyi endişelendirmek ya da baş belası olmak istemiyorum."

Telefonu çalar, cebinden çıkarır ve cevaplar. "Merhaba anne. Ne yapıyorsun?"

Erin'in gözleri sevinçle parlar.

"Öyle mi? Ne zaman? Vay canına, sadece birkaç gün kaldı! *Çok heyecanlandım.*" Bize gülümser. "Tamam, haber ver. Seni de seviyorum."

Telefonunu cebine geri koyar.

"Ailem ziyarete geliyor. Aslında sadece annem, babam ve kız kardeşim Zoey. Drew'un dairesinde kalacaklar."

"Ne zaman geliyorlar?" diye sorar Chase.

"İki gün sonra." Mutlu gülümseme geri gelir. "*Sabırsızlanıyorum.* Sanırım şu anda tam da buna ihtiyacım olduğunu biliyorlar. Ayrıca annem, babama buraya getirmezse boşanacağını söylemiştir herhalde. Bitterroot Valley'e gelmek için can atıyordu."

"Annen aile yemeği yapmak isteyecektir," diyorum, Chase'e bakarak.

"Tabii ki," diye onayladı Chase. "Ayrıca, babanla tanışacağım için heyecanlanmam delilik mi?"

Erin gülümsüyor. "Hayır, delilik değil. O harika biridir. Onu seveceksin."

Chase'in notları için kahve dükkanında olanları birkaç dakika boyunca tekrar gözden geçiriyoruz, sonra sadece Erin ve ben verandada oturuyoruz.

"Yorgunum," diyor fısıldayarak, gözlerini kapatıp başını sandalyeye yaslıyor. "Bu sandalyenin arkasında örümcekler saklanıyor ve saçlarıma tırmanabilirler, umurumda bile değil."

"Vay canına, var olmayan bir örümcek için çok fazla detay."

Dudakları seğiriyor ama gözlerini açmıyor.

"Bugün korktuğun için üzgünüm."

"Daha çok sinirliyim. Bunları bir daha yaşamak istemiyorum ve yaşamamalıyım. Washington'dan bir şeyler gönderiyor olsa bile, yasaklama emrini ihlal etti. Sırf bunun için bile hapishaneye geri dönmeli."

"Chase de öyle dedi."

"Bu yükü senin hayatına soktuğum için çok utanıyorum. Çocukların olan biteni bilmesini istemiyorum, Rem."

Onların korkmasını ya da incinebileceklerini düşünerek endişelenmelerini istemiyorum. İncinmeyecekler, hem çok iyi korunuyorlar hem de o *bana* takıntılı."

"Çocuklara söylemeyeceğim," diye cevap verdim. "Çünkü sana katılıyorum. Endişelenmelerini istemiyorum."

"Garaj yolundaki o kocaman kapıyı nasıl açıklayacaksın?" "Çiftliğe yeni güvenlik önlemleri aldığımızı söyleyeceğim. çiftlikte hayvanların ve diğer her şeyin güvenliği için. Bu yalan değil."

"Doğru." İkimiz de geç öğle yemeği arayan bir kel kartalın otlakta dolaşmasını izliyoruz. "Annenin çocukları alacağı için minnettarım, ama bu benim *işim* olduğu için suçluluk duyuyorum."

"Kendine bu kadar yüklenme," diye cevap verdim. "Berbat bir gün geçirdin. Annem yardım etmeyi sorun etmez, özellikle de böyle durumlarda. Ama kendini kötü hissediyorsan, akşam yemeğini sen yapabilirsin."

"Tamam, kabul ediyorum. Doldurulmuş yeşil biber yapmayı düşünüyordum." Burnumu kırıstırıyorum.

"Hayır mı? Neyi sevmedin?"

"Yerim. Yaptığın her şeyi tartışmadan yerim."

Erin sırtıyor. "Tabii, ama senin *sevdiğin* şeyler yapmak istiyorum. Biftek ızgara yapayım mı? Wild River Ranch sığır eti var."

"Olur. Önce sıcak bir duş al ve biraz kestir."

Bana kaşlarını kaldırdı. "Kokuyor muyum?"

"Hayır." Buna gülmeden edemiyorum. "İyi gelir ve rahatlamana yardımcı olur. Rahat bir yere uzan ve bugün olanları unut. Yapabileceğin başka bir şey yok."

"Sen iyi bir babasın," diye pat diye söylüyor ve bu sözler kalbimi sızlatıyor. "Şu anda *bana* babalık yaptığını ima etmiyorum, çünkü *öyle değil*. Demek istediğim, sakın ve mantıklı birisin ve bazen huysuz görünmene rağmen, yatıştırıcı birisin. Çocukların üzgün veya mutsuz olduklarında seni aradıklarını gördüm, çünkü dünyada onları herkesten daha iyi rahatlatabilecek tek kişi sensin. Bu etkiyi sadece çocuklarına göstermiyorsun."

Son birkaç aydır çocuklarıma ne kadar huysuz davrandığımı düşünmeden edemiyorum, üstelik onların hiçbir suçu yok. Hepsi benim hatam. Bu muhteşem kadın sayesinde *daha iyi* bir baba oldum.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Ayağa kalkıp eğilerek başımı öptü. "Ben duşa gireceğim."

İçeri girer ve ben bir süre olduğum yerde kalır, o kartalı izler ve arazime bakarım.

Bazen çocuklarımın ihtiyaç duyduğu baba *olmadığımdan* endişeleniyorum. Bu işi yürütmekle o kadar meşgul ve dikkatim o kadar dağınık ki. Çocuklarımın çocukluklarını hatırlayıp babalarının nerede olduğunu merak etmelerini istemiyorum.

Erin'in bana daha güzel bir iltifat edemeyeceğini düşünüyorum.

"BABA!" Holly odasından koşarak çıkar, Erin de hemen arkasındadır. "Baba, bak ne güzel örgülerim var! Erin yaptı. İstedğim zaman yapabileceğini söyledi."

Holly'nin uzun, koyu renk saçları bükülüp çok güzel örgüler haline getirilmiş.

Ben bunu kesinlikle yapamam.

"Çok güzelsin," diyorum tatlı kızıma ve yüzünün mutlulukla parladığını izliyorum. "Seni ve Johnny'yi ata binmeye götürmeyi düşünüyordum. Ne dersin?"

"Evet. Ama Erin de gelebilir mi?"

"Erin biraz büyükannenle çalışmak zorunda," diye cevapladı Erin. "Ama sen gidip iki erkekle eğlen, tamam mı?"

"Tamam! Johnny!" Holly, kardeşini bulup iyi haberi vermek için koşarak uzaklaşır.

"Atları çok seviyorlar," diyorum.

"Biliyorum. Onlar sık sık onlardan

bahsederler." "Hiç binmiş miydin?"

Erin başını sallar. "Hayır. Yüksekten pek korkarım, bu yüzden bana uygun olduğunu sanmıyorum."

"O kadar yüksek değil," diye itiraz ettim.

"Ayaklarım yere değmiyor, o yüzden yeterince yüksek. Bilmiyorum, bir ara denerim belki. Anne babana gitmeden önce bir şey lazım mı?"

"Hayır, teşekkürler. Muhtemelen uzun sürmez. Holly'nin henüz fazla dayanıklılığı yok."

"O da öğrenir," dedi Erin. "İyi eğlenceler."

O uzaklaşmadan önce elini tutup kendime çekiyorum. Yüzünü bana doğru çeviriyor, dudaklarım için hazır ve ben onu hayal kırıklığına uğratmıyorum. Her fırsatta bu kadını öpüyorum.

"Mm," diyor çekilirken. "Bu beni bir süre idare eder."

Erin, çocuklar Johnny'nin odasından çıkarken ayrılır.

"Kovboy şapkamı takabilir miyim, baba?" diye sorar Johnny, kahverengi şapka çoktan kafasında. "Kovboyluk yapacaksak şapka lazım."

"Takabilirsin," diyorum.

"Benim de lazım," der Holly ve yatak odasına koşar. Birkaç saniye sonra mor şapkası kafasında geri döner. "Güzel örgülerimle bile takabilirim."

"Görüyorum. Tamam, kovboylar, hadi atlara binelim."

"Bir gün kendi atımı eyerleyebileceğim," diye mırıldanır Johnny, arazimizin derinliklerine uzanan patıkaya girerken.

"Neredeyse hepsini kendin yaptın," diye hatırlatırım. "Yok, Lucky yardım etti."

"Eh, eyerler ağırdır ve atlar uzundur. Bazen yetişkin erkekler için bile kolay değildir. Başaracaksın, dostum."

"Evet," diye ekler Holly. "Sen daha sekiz yaşındasın. Kendine biraz zaman tanı." Kahkahayı bastırmak için dudaklarımı sıkıştırmak zorunda kalırım.

"Özel yere mi gidiyoruz?" diye sorar Holly.

"Öyle olacağını düşünmüştüm, evet. Bu mevsim çok güzeldir."

Ahırdan oraya gitmek zor ya da uzun bir yol değil, bu da çocuklar için daha kolay oluyor. Muhteşem bir bahar sonu günü. Ağaçlar artık tamamen yeşille kaplanmış, bazı yabani çiçekler de burada orada açmaya başlamış, araziye kırmızı ve sarı renklere boyuyor.

Holly, varacağımız yere vardığımızda atının üzerinde yorgunluktan bitkin düşmüş durumda.

Tüm ailemiz nesillerdir burayı çok seviyor. Dağların manzarası büyüleyici ve bazen şanslıysanız geyik veya ayı görebilirsiniz. Ben burada geyik bile gördüm.

"Çok güzel," diyor Holly, dağlara bakarak fısıldıyor. "Onlar *bizim* dağlarımız mı, baba?"

"Bir kısmı. Çoğunlukla sadece seyretmek için kullanıyoruz, çünkü başka bir şey yapmak için çok yüksekler."

Johnny atından inmek için yardımımı istemiyor, ben de Holly'nin yanına gidip ona yardım ediyorum. Muhtemelen benimle birlikte geri dönecek ve ben de onun atını dizginlerinden çekerek geri götüreceğim.

"Oturup bir şeyler atıştıralım," diyorum, bu çocuklarla yapacağım konuşma yüzünden gerginliğim artmaya başlıyor. "Bende kurutulmuş et ve elma var."

Çimlerin üzerine bir battaniye seriyorum ve üçümüz dağlara bakarak oturup atıştırmalıklara saldırıyoruz.

"Millie buraya bir bank koymamız gerektiğini söylememiş miydi?" diye sorar Johnny. "Sanırım öyle bir şey hatırlıyorum."

"Evet, ama gerek yok. Böyle yerde oturabiliriz."

Onlar başlarını sallayıp kurutulmuş eti çiğnerken, onlarla konuşmak için şu andan daha iyi bir zaman olamayacağına karar verdim.

"Hey, millet, sizinle bir şey konuşmak istiyorum." "Kötü bir şey mi?" Holly, kurutulmuş eti çiğnerken sorar.

"Hayır, kötü değil. Aslında, bence çok iyi bir şey."

"Ne oldu baba?" Johnny ciddi bir ifadeyle sorar.

Tanrım, bazen bana o kadar çok benziyor ki, sanki karnıma tekme yemiş gibi oluyorum.

"Erin'le aranız nasıl? Bize yardım etmesi hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," der Johnny hemen, yüzünde parlak bir gülümsemeyle. "O harika. Bana çift haneli toplama yapmanın eğlenceli bir yolunu öğretti. Çok kolaylaştırdı ve şimdi matematikte çok iyiyim."

"Saçımı örüyor," diye ekliyor Holly. "Ve bazen, sen geç saatlere kadar çalıştığın için bizi yatırması gerektiğinde, çok güzel hikayeler anlatıyor. Şarkı da söylüyor."

"Öyle mi?" Bu beni şaşırttı. Erin'in şarkı söylediğini hiç duymamıştım. "Ne tür şarkılar?"

"Taylor Swift'in şarkılarını çok söylüyor," diyor Johnny. "Ve Nash'in. Onları seviyor."

"Birkaç hafta önce, dışarı çok soğuktu," diye başlıyor Holly, "Ceketimi evde unutmuştum ve teneffüste dışarı çıkamayacağım için üzülmuştum

dışarı çıkamayacağım için üzölmüştüim, o da eve gidip ceketimi alıp okula getirdi.”

Bu hikayeleri daha önce hiç duymamıştıim. Erin'in çocuklarımla çok iyi olduğunu biliyordum, ama bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum.

Johnny'nin bacağına bakıp kaşlarını çattıim. "Konu değişmiş oldu ama pantolonun sana hala oluyor mu? Geçen hafta, pantolonun sana küçük geldiğine ve yenisine ihtiyacın olduğuna karar vermiştik."

"Erin okuldan sonra beni alışverişe götürdü," diye cevapladı, sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi. "Yazın çoğunlukla şort giydiğim için yaz boyunca yetecek kadar aldım."

O benim çocuğımı alışverişe götürdü, kıyafetlerini ödedi ve benden parasını istemedi.

"Çok nazikmiş," diye mırıldandım ve Johnny de onaylayarak başını salladı. "Çocuklar, size karşı her zaman dürüst olmak istiyorum. Erin'i gerçekten çok seviyorum. Akıllı ve eğlenceli bir kız ve ailemizle çok iyi anlaşıyor."

"Güzel de," diye ekledi Holly.

"Kesinlikle güzel," diye katılıyorum. "Erin'in kız arkadaşım olmasını istiyorum. Onunla bir çift olmak istiyorum."

Holly kaşlarını çattı. "Ona anne diyebilir miyim?"

"Bence bu biraz aceleci davranmak, tatlım. Belki bir gün Erin ile evlenirsem, o zaman olabilir."

"Erin'in senin kız arkadaşın olması bizim için sorun olur mu diye soruyorsun?" Johnny'nin yüzü hâlâ çok ciddi, ama gözlerinde merak da var.

"Sana bunu soruyorum, ama çok kötü bir iş çıkarıyorum." "Bu küfür," diyor Holly.

"Hayır, berbat küfür değil," diye cevapladı Johnny. "Sen bok diyelim."

"Ah, evet."

Melek gibi gülümseyen oğluma bakıyorum.

"Mesele şu ki, Erin'i kucaklamak ya da öpmek isteyebileceğim zamanlar olabilir ve bunun sizi rahatsız etmesini istemiyorum, bu yüzden senin için sorun olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Biraz iğrenç," diyor Johnny, burnunu kırıstırarak. "Ama sanırım yetişkinler böyle iğrenç şeyler yapar. Büyükbaba büyükannemi sürekli öper, iğrenç."

"Evet, yaparlar."

Holly ve Johnny birbirlerine bakar ve sonra başlarını sallar.

"Evet, bu fikri beğendik," diyor Johnny. "Erin artık ailemizin bir parçası. O en iyisi."

Her şeyin yolunda gitmesinden memnun olarak bir elma alıyorum. O haklı. Erin en iyisi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ERİN

“Eve geldik!” Holly çamur odasından mutfığa koşarak gelir ve ben elimi kaldırıyorum.

“Bekle. Lütfen çamur odasında botlarını çıkar. Hepiniz botlarınızı çıkarın.”

“*O kadar da* kirli değiller,” diye mırıldanarak Holly çamur odasına geri döner. Çizmelerini çıkardıktan sonra çoraplarıyla koşarak geri gelir. “*Evet* dedik!”

“Neye evet dediniz?” diye soruyorum, o da küçük kollarını belime dolayarak bana sıkıca sarılıyor.

“Hemen içeri girip her şeyi anlatacaklarını düşünmemiştim,” diyor Rem kapıdan. O da çorapsız ve yüzünde acı bir ifade var.

“Evet, Holly, ağzını kapalı tutman gerekiyordu ki baban romantik olabilsin,” diyor Johnny, başını sallayarak.

“Çok heyecanlı,” diye cevapladı Holly. “Söyle ona, baba.” “Biri bana *bir şey* söylesin.”

Remington gülerek bize doğru yürür, Holly'yi benden ayırır, yanağına bir öpücük kondurur ve onu mutfak adasındaki tabureye oturtur.

“Çocuklara, sen ve ben... şey, bilirsin... *birlikte* olsak sorun olur mu diye sordum.”

“Senin kız arkadaşın olmak istiyor,” Holly sevinçle duyurur, bu da Remington'ı utandırır.

“Gerçekten mi?” Ona gülümsemeden edemiyorum ve biraz daha yaklaşıyorum. “Bu doğru mu, Grumpy?”

Çocuklar bu takma isme gülerek, Remington yavaşça başını sallayarak bana gülümsedi.

“Evet, Doktor. Doğru. Ne dersin?” “Ben varım.”

Yüzümü avuçlayıp bana doğru eğildi ve neredeyse iffetli bir şekilde öptü. Johnny öğürme sesi çıkardı ve ikimizi de güldürdü.

“Bunu yapman gerektiğini biliyorum, ama bizim önümüzde mi? Cidden mi?” Rem'in gözleri benimkilerden ayrılmaz.

“Alış buna, ufaklık.”

AİLEM BUGÜN GELİYOR ve ben hiç sakin değilim.

Çocukları okula götürdükten sonra, çamaşır yıkayıp mutfağı temizleyerek kendimi meşgul ettim. Sonra banyo eşyalarımı düzenledim ve kullanmadığım tüm kremleri, merhemleri ve pahalı iksirleri ayırıp bağışlamak için bir kenara koydum.

Sabırsızlıktan delirmek üzereyken, sonunda telefonum çaldı.

"Merhaba, bebeğim," diyor annem. "Geldik!"

"Aman Tanrım, çok mutluyum. Tam olarak neredesiniz?"

"Apartman dairesinde, yerleşiyoruz. Bu kasaba çok *sevimli*. Neden burayı bu kadar sevdiğini kesinlikle anlayabiliyorum."

"Siz orada kalın," diyorum, çapraz askılı çantamı omzuma atıp, komodinin üzerindeki kaseden araba anahtarlarını ve birkaç nane şekerini alırken. "Yirmi dakikaya oradayım."

"Hiçbir yere gitmiyoruz," diye söz verdi. "Gelmeni sabırsızlıkla bekliyorum."

"Yoldayım."

Arabama koşarak çıkıp motoru çalıştırdım, sonra durdum. Ne kadar süreceğime bağlı olarak, çiftliğe gidip arabayı değiştirip çocukları almaya vaktim olmayabilir, bu yüzden motoru kapatıp Suburban'a koştum.

Çıkmadan önce Remington'a kısa bir mesaj attım.

Ben: Ailemi görmek için apartmana gidiyorum. Az önce geldiler! Merak etme, çocukları okuldan alacağım.

Mesajı gönderdikten sonra kapıdan çıkıp otoyola giriyorum.

Birkaç ay önce Drew ve London'ın nişan partisi için Seattle'a gitmiştim, ama o kısa seyahat dışında geçen yılın sonlarından beri ailemi görmedim. Yakın zamanda babamı birkaç saat gördüm, ama o sayılmaz.

Bitterroot Vadisi'nden geçip apartmanın bulunduğu kayak köyüne doğru yol alıyorum. Kapıdan girmek için bir şifre gerekiyor, sonra ziyaretçi park yerine park ediyorum.

Kapıyı çaldığımda kapı ardına kadar açıldı ve annem hemen bana sarıldı.

"Bebeğim," diyor ve beni sıkıca sarıyor. Tanrım, ne güzel kokuyor. Bütün anneler ev gibi kokar mı? Çünkü o öyle kokuyor. Yanağıma öpücük kondurup geri çekiliyor ve bana bakıyor. "*Harika* görünüyorsun."

"Teşekkürler."

Zoey ve babam da sırayla bana sarılırlar ve her zamanki gibi mutfağa geçeriz. Mutfakta sanki biri market alışverişi yapmış gibi görünüyor.

"Babanız indiğinde çok acıkmış," diyor annem kraker, peynir ve meyve çıkarırken.

"Tabii ki açtı," diyorum ve babama gülümsüyorum. "O *her zaman* açtır. Ama ben de biraz acıktım. Sizi kasabadaki barbekü restoranına götürmeliyim. Aslında, bu akşam yemeğimizi orada yemeliyiz."

"Kulağa hoş geliyor," diyor annem ve her şeyi tezgahın üzerine dizip bizim seçmemiz için bırakınca, iç çekip yerden tavana kadar uzanan pencereden dışarıdaki dağa bakıyor. "Burası gerçekten muhteşem. Karla kaplı ve ne kadar güzel olacağını hayal edebiliyorum."

"Kışın gerçekten harika," diye katılıyorum. "Ama soğuk. Hem de *çok soğuk*."

"Kışın gelmeliyiz," diyor annem kararlı bir şekilde. "Ve bu *daire*!"

London bana lüks ve çok konforlu olduğunu söylemişti, haklıymış. Burası sanki bir dergide çıkmış gibi."

Annemin güzel şeylere bu kadar heyecanlanmasını hep sevmişimdir, sanki babamla kendilerine böyle bir şey alamayacaklarmış gibi.

Muhtemelen bu, annemin geldiği yerden kaynaklanıyor. Annem yetimhanede büyümüş ve çok fakirdi. Babamla olan hayatında hiçbir şeyi hafife almıyor.

"Bu akşam banyomdaki kocaman küveti deneyeceğim," diyor Zoey, bir üzüm alırken. "*Çılgınca*."

"Yarın sana Bitterroot Vadisi'nin tamamını gezdireceğim ve eğer istersen, Remington'un annesi sizi akşam yemeğine çiftliğine davet etmek istiyor. Bütün aile orada olacak. Onları seveceksin bence."

"Çiftliğini çok görmek istiyorum," diye cevaplar Zoey. "Ve belki sevimli bir kovboy. Ben varım."

"Aynı şekilde," diye ekledi annem, tam o sırada kapı çalındı. "Tabii sevimli kovboylar hariç. Çiftliği görmek için sabırsızlanıyorum."

Babam yavaşça kapıya doğru yürür ve kapı y 1 açar. Karşısında... Remington vardır.

Kapıda dik ve yakışıklı duruyor.

Ve mutlu görünmüyor.

"Hey, ne oldu? Apartmanın yerini nasıl buldun?"

"Sen gelmeden önce beni aradı," diyor babam. "Ona bizi nerede bulacağını söyledim."

"*Tek başına* gittin," diyor Remington. "Bruiser'ı ya da beni de alman gerekiyordu."

"Sadece ailemi görmeye gelmiştim," diye cevap veriyorum, kaşlarımı çatarak. "Hiç durmadım, direkt buraya geldim."

"Anlaşmıştık," diye ısrar etti Remington ve annemin yüzünün eridiğini ve gözlerinin parladığını fark ettim.

"Seni seviyorum. İçeri gel." Annem mutfak adasının etrafından dolaşp Remington'a sarılır. "Neden sana Grumpy dediğini anlıyorum, ama seni seviyorum. Kızımıza göz kulak olduğun için teşekkürler."

"Rem." Derin bir nefes alıp öfkemi bastırmaya çalışıyorum. "Dikkatin için teşekkürler, ama bu benim ailem. Çocukları almaya gelene kadar burada olacağımı biliyordum ve Bruiser biz konuşup şakalaşırken burada takılmak istemiyor. Bu onun zamanını boşa harcamak olur."

"Ben Bruiser'ın patronuyum ve onun zamanını neyin boşa harcadığını *ben* karar veririm," diye karşılık verir Remington ve babam gülümser.

Gülümser.

"Bundan keyif aldığını görüyorum."

"Hey, ben onun tarafındayım. En önemli şey senin güvenliğin." "Ben *güvendeyim*," diye mırıldanıyorum ve bir kraker alıyorum. "Buraya gelip onları görmek için çok heyecanlıydım onları görmek için heyecanlanıyordum ve bunun yanlış olabileceği aklıma gelmedi."

"Başka *herhangi* bir durumda, bunu yapmak tamamen normal

"Remington diyor.

"O biraz yakışıklı," diyor Zoey, hepimizin duyabileceği kadar yüksek sesle ve Remington'un ağzı gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sadece söylüyorum."

"Sizi endişelendirdiğim için özür dilerim," diyorum. "Öyle yapmak istemedim." Annem Rem'e gülümsüyor. "Kasabanız çok güzel."

"Evet," diyor Rem başını sallayarak. "Öyle. Erin, annemin sizi yarın akşam yemeği için çiftliğe davet etmek istediğini söyledi mi?"

"Söyledi, bu nazik daveti memnuniyetle kabul ederiz," diye cevaplar annem.

"Kardeşlerim kendilerini rezil edebilir," diye uyarıyor Remington. "Onlar hayranın."

"Endişelenmiyorum. O zaman konuşacak çok şey olur," der babam omuz silkerek. "Bu senin hayran *olmadığın* anlamına mı geliyor?"

"Hayır, ben öyleyim. Sadece kendimi aptal durumuna düşürmüyorum." Remington omuz silkiyor ve babama gülümsüyor, bu da herkesi güldürüyor ve hepimizi rahatlatıyor. "Sen ailenle kal," diyor Rem. "Çocukları okuldan ben alırım. Eve çıkınca haber ver, lütfen. Yalnız başına gideceksin, eve sağ salım vardığından emin olmak istiyorum."

"Anlaşıldı, dostum." Ona selam veriyorum ve bu onu gülümsetince seviniyorum. "Endişelendiğin için üzgünüm. Seni uğurlayayım."

"Yarın görüşürüz," der babam el sallayarak Remington ve ben kapıdan çıkıp onun Jeep'ine doğru yürürken.

"Çocukları aldığın için teşekkürler," Jeep'e vardığımızda söylüyorum. "Çok nazıksın."

"Önemli değil. Ailen buradayken eğlenmeni istiyorum. Yarın da izin al."

"Oh, gerek yok..."

"Ben hallederim," diye sözümü keser ve avucuyla yanağımı okşar. "Bizi merak etme. Ailenle vakit geçirmeyi hak ettin."

Gözleri, o muhteşem ela gözleri, yumuşak ve nazikti, hiç huysuz değildi ve bu beni *çok* etkiledi.

"Teşekkür ederim." Parmak uçlarına basarak ayağa kalkıp dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdum. "Sen dünyanın en iyi patronusun."

O sıırttı. "Patronlarına hep öpücük verir misin?"

"Aslında, sanırım sen ilksin."

Gülümsemesi genişledi. "Bunu bilmek güzel. Şimdi *seni* öpeceğim, ama patronun olarak değil."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Hayır mı?"

"Hayır." Dudaklarını yaklaştırıyor ve ben anında onun tarafından süpürölüp alınıyorum, dudaklarının dokunuşuyla dizlerimin titremesine ve nefesimin kesilmesine neden olan bu hissin içinde kayboluyorum. "İyi eğlenceler. Beni haberdar et."

"Tamam." Dudaklarımı yaladım, hala onun tadını alıyordum. "Yarın çiftliğe ne zaman gelelim?"

"Ne zaman istersen. Akşam yemeğinden önce onlara tur attırabiliriz."

"Oooh, ben de tur istiyorum. Hala istediğim kadar göremedim." Remington bana kaşlarını çatarak bakar. "Görmedin mi?"

"Hayır."

"Bunu hallederiz." Göz kırparak Jeep'e biner. "Görüşürüz."

Remington beni izliyor, belli ki ben içeri girmeden gitmek istemiyor, ben de dönüp daireye doğru yürüyorum. Artık

zamanım olduğu için, yeni kasabamı planladığımdan daha erken gösterebilirim.
Ailemin burada olmasına *çok* seviniyorum.

"NE KADAR ÇOK SİĞİR VAR," diyor babam çiftlik evine dönerken. "Hiç bu kadar çok ineği bir arada görmemiştim."

"Biz orta büyüklükte bir çiftlikiz," diyor Rem. "Bazıları bizden çok daha büyük. Ama Montana'nın en büyük çiftliklerinden biriyiz."

Sesinde gurur var. Ve gurur duyması da gerek. Wild River Çiftliği sadece güzel değil, aynı zamanda karlı da.

Joy'dan öğrendiğim kadarıyla, tüm çiftçiler aynı şeyi söyleyemez. "Resmen açlıktan ölüyorum," diyor Zoey arka koltuktan.

"İyi, çünkü annem bir orduya yetecek kadar yemek hazırladığından eminim."

Çiftlik evine vardığımızda, herkesin akşam yemeği için çoktan gelmiş olduğunu görmek beni şaşırtmadı. İçeri girdiğimizde, uzun zamandır görmemiş eski dostlar gibi karşılandık. "Vay canına, tanıştığımıza çok memnun oldum," diyor Chase, babamın elini sıkarken.

"Senin hayranınım." "Hepimiz öyleyiz," diye ekliyor Ryan.

"Özellikle Ryan," diye ekledi Brady. "Senin Super Bowl formasına teklif verdi ve kazandı."

Babamın kaşları şaşkınlıkla saç çizgisine kadar yükselir. "Ona bir milyon dolar ödeyen aptal *sen misin?*"

"Ne?" Joy nefesini tutar ve eğer inci kolye takmış olsaydı, oğlunun itirafına duyduğu şaşkınlıkla onu sıkıca tutardı.

"O aptal benim," Ryan pişman bir gülümsemeyle onaylar. "Ofisimde çerçeveli olarak duruyor."

Wild erkekleri sadece seksi değil, aynı zamanda çok komiktir.

"Tamam, zavallı adama yağ çekmeyi bırakın," der Joy, başını sallayarak. "Yemek hazır ve bahar havasında geçirdiğiniz öğleden sonra hepiniz acıkmış görünüyorsunuz."

"Muhteşem bir çiftliğin var," diyor annem. "Burada nasıl iş yapabiliyorsun? Ben olsam bütün günümü o dağlara bakarak geçirirdim."

"Dağların iyi yanı, ne yaparsam yap, işim bittiğinde hala orada olmaları." Joy gülümser ve annesinin koluna girer

annemin koluna takarak yemek odasına doğru yürür. "Meg, Seattle'daki hayat hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Remington'a gülümsüyorum ama o gülümsemiyor. Hatta bana bakmıyor bile.

Bakışlarını takip ediyorum ve şaşkınlıkla gözlerimi kırptıyorum çünkü Brady, benim küçük kız kardeşime açıkça asılıyor.

"Oh, o doğru değil," diyor Zoey kıkırdayarak ve elini Brady'nin pazısına koyuyor.

Gözleri kısılmış olan babama bakıyorum.

"Hadi." Herkese beni takip etmeleri için işaret ediyorum. "Yemekler bitmeden içeri girelim."

Geride kalıp Zoey'i bekledim.

"Burada Brady ile bir şey yapmaya kalkışmayacağını söyle bana."

"Yok canım," diyor. "O sevimli ve hoş bir çocuk, ama asıl hoşuma giden, babamın şakaklarında benimle flört ettiğimi görünce damarlarının atması."

Buna gülmekten kendimi alamıyorum. Aşırı koruyucu babamıza kalp krizi geçirtcek olan Zoey'e bırakalım.

"Çiftliğe eklediğiniz güvenlik önlemlerini beğendim," diyor babam, hepimiz oturup tabaklarımızdan yemeye başladıktan sonra. "Çok özen göstermişsiniz, teşekkür ederim."

"Sevdiklerimizin güvenliğini çok önemsiyoruz," diye cevaplar John ve bana gülümser. "Erin'i çok seviyoruz. Ayrıca, buradaki güvenliği artırmanın zamanı gelmişti."

"Yeni bir kapımız var," diyor Holly tatlı bir gülümsemeyle. "Kötü adamları uzak tutmak ve ineklerimizi korumak için."

"Doğru," diye cevap verip ona göz kırptıyorum. "Güzel bir kapı, değil mi?"

"Beğendim," diyor başını sallayarak ve sonra kızarmış tavuktan bir parça ısıyor. "Çocuklarınız çok sevimli," diyor annem Remington'a. "Johnny, nasıl dişlerin bu kadar eksikken bu kadar tavuk yiyebiliyorsun?"

"Bu sabah bir tane daha düştü," diye cevaplar Johnny memnuniyetle. "Sinekler gibi düşüyorlar. Diş perisi her seferinde bana beş dolar getiriyor. Kötü bir geçim kaynağı değil."

Bütün masa bu sözlere gülmekten kırılır ve Johnny boş ağzını göstererek kocaman gülümser.

"Millie," diyor Zoey, "Elbiseni çok beğendim."

"Oh, teşekkürler," diye cevaplar Millie. "Şehir merkezindeki Polly'nin dükkanında buldum."

"O dükkanı *çok seviyorum*," diye annem ve Zoey aynı anda cevap veriyor. "Bugün oradan bir sürü şey aldım," diye Zoey ekliyor. "Orada çok eğlendik," diye annem de katılıyor.

"Yani bugün orada bir sürü şey aldım demek istiyorsun," der babam somurarak. "Kızlarım beni mahvetmeye çalışıyor."

"Boş ver baba," diyorum ve masanın karşısından ona sırtarak bakıyorum. "Ayrıca, sen de kendin yığına bir şeyler ekleyip durdun. *'Megan, bu sana çok yakışır. Zoey, bu senin için yapılmış gibi. Erin, bu olmadan yaşayamazsın.'* Ailede suçlu sensin."

"Suçluyum," diyor babam omuz silkerek. "Kızlarımı şımartmayı seviyorum."

"Olması gereken bu." Joy, herkesin masanın etrafında toplanmış, bütün gün hazırladığı lezzetli yemekleri yerken çok mutlu görünüyor.

"Joy, bugün kendini aştın. Çok lezzetli." Daha fazla yeşil fasulye alıyorum. "Keşke ben de böyle yemek yapabilseydim."

"Sana öğretebilirim," diyor Joy.

"Grup dersi yap," diye ekliyor Millie.

"Burada olamayacağım için kışkırdım," diyor Zoey. "Belki sırf bunun için geri gelirim."

Ve akşamın geri kalanı böyle geçer. Şakalar, espriler ve ben doğmadan çok önce oynanan futbol maçları hakkında hikayeler.

Bunu çok seviyorum. İki ailemiz, umduğumdan daha iyi anlaşıyor.

Öyle olmayacağını düşünmemiştim, ama yine de gergindim.

Ve şimdi bunun gereksiz olduğunu anlıyorum.

Yukarı bakıyorum ve Rem'in su bardağının kenarından beni izlediğini görüyorum. "Hey, Doktor," diyor, "patatesleri uzatır mısın lütfen?"

"Tabii." Kaseyi ona uzatıyorum ve o parmaklarını benim parmaklarımın üzerinde gezdirerek içimi ürpertiriyor. Gözlerindeki bakıştan, ne yaptığını çok iyi bildiğini anlıyorum.

"Doktor?" diye sorar annem.

"Yedi Cüceler," diye cevapladım.

"Bunun nasıl olduğunu duymam lazım." Annem Remington'a döner. "Anlat."

Bana bakar ve ben başımı sallar. "Devam et."

"Çocukları okuldan almadan önce her öğleden sonra kahve dükkânına giderdim ve Erin'i gördüm. Adını bilmiyordum. Zamanla, ben oradayken neredeyse tüm cüceler gibi davranmaya başladı. Uykulu, mutlu ve hatta şapşal."

"Bir anlık akılsızlık yaptım," diye araya girdim. "Sadece açıklığa kavuşturmak için. Ayrıca ben sevimli ve sevimliyim."

Herkes başını sallar, sonra Rem'e döner.

"Sonra elime kahve döküldü ve o beni temizledi. Ben de ona Doc dedim."

"Ben de ona Grumpy diyorum," diye ekliyorum. "Çünkü öyle. Çoğu zaman."

"Sen buraya taşındığından beri çok daha az huysuz," diyor Johnny diyor, beni şaşırtıyor. "Daha çok gülüyor."

"Ve bizimle birlikte şeyler yapıyor," diye ekledi Holly. "Bizi ata bindiriyor falan."

"Erin'in sizinle olmasını sevdiğinizde sevindim," diyor annem. "Bu spontane gezi tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Biz de geziye gidiyoruz," diyor Holly. "Ne zaman gidiyoruz, büyükanne?"

"Birkaç gün sonra," diye cevaplar Joy ve anneme döner. "John ve ben çocukları Spokane'e götürüp birkaç gün alışveriş ve yemek yapacağız."

"Ve Melissa teyzeyi göreceğiz," diye ekler Johnny.

"Oh, ne güzel," diye cevaplar annem. "Belki bir gün ikiniz de Seattle'ı görmek istersiniz."

Gözlerim yine Remington'a takılır, o da sadece beni izliyor, masadaki tüm konuşmaları dinliyor. Ryan ve Brady babama takım ve ünlü bir futbolcu olmakla ilgili milyonlarca soru soruyorlar. Chase, Millie ve Zoey ise suç hakkında konuşuyorlar. Bu beni şaşırtmamalı, çünkü kız kardeşim bu bahar üniversiteden mezun olduktan sonra kolluk kuvvetlerinde kariyer yapacağına eminim.

Etrafımda olan kaos ve sohbeti *seviyorum*. Ailemin geri kalanıyla birlikte olduğumu hatırlatıyor bana.

Her şeyin ortasında, tam da ihtiyacım olan şey bu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

REMINGTON

'da kaostan uzaklaşmaya ihtiyacım var. Herkesle akşam yemeği umduğumdan daha iyi geçti ve Erin'in ailesini seviyorum, ama gürültüye alışkın değilim ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Bu yüzden, herkes annemin çikolatalı kremalı pastasını yerken gizlice kaçıp arka terasa oturuyorum ve dağların ardında batan güneşi izliyorum.

Ona aşık oluyorum. Bunu birkaç haftadır biliyorum ama kabul etmiyordum. Bu gece, onu ailemle ve kendi ailemle izlerken, iki aileyi de nasıl kusursuz bir şekilde dengelediğini, sohbetleri akıcı bir şekilde sürdürdüğünü ve küçük kızım yanlışlıkla meyve suyunu döktüğünde Holly'ye yardım ettiğini görünce, haftalardır bildiğim şey daha da pekişti.

Erin inanılmaz bir kadın.

Kapı arkamdan açıldı ve içeriden kahkahalar ve sohbet sesleri dışarı sızdı. Will dışarı çıktı ve kapıyı kapatarak gürültüyü bir kez daha kesintiye uğrattı.

"Gizlice çıktığını gördüm," diyor ve bana bir tabak turta uzatıyor. "Turta varken çekip gidemezsin. Sanırım bu federal bir yasa. Yanına oturabilir miyim?"

"Hiç sorun değil," diyorum, tabağı alıp bir ısırık alırken. "Annem harika bir aşçıdır."

"Tabii ki öyle." Will bana sırtarak bakıyor. "Yemek en sevdiğim şeydir. Tabii, karım dışında."

"Hala ona deli gibi aşıksın." Bunu yüksek sesle söylediğimi fark edince kaşlarımı çatıyorum. "Özür dilerim, bunu söylememeliydim."

"Neden? Doğru ya. Megan'a deli gibi *aşığım*. Onu ilk gördüğüm günden beri, o zamanlar beni sevmese de."

"Neden olmasın?"

"Şey, hastanenin pediatri bölümünde çalışıyordu. Hemşire ve *çok* hasta çocuklarla çalışıyordu. Ajansıma birkaç kez ulaşip hastaları neşelendirmek için gelip gelemeyeceğimi sormuştu. *Eski* ajansım bu tür istekleri hemen reddettiği için bana hiç ulaşmadı."

"Çok nazikmişler."

"Saçmalık. Tabii ki gitmek isterdim. Bu yüzden, bunu öğrendiğimde takımdan birkaç arkadaşımı da yanıma alıp çocuklara hediyeler ve eşyalar götürdük ve onlarla vakit geçirdik."

"Eminim bu, Meg'in gözüne girmenize yardımcı olmuştur."

"Yardıma oldu," diye onayladı. "Ayrıca çikolatalı keklerle bayılır, ben de onlardan da gönderttim. Önemli olan dikkat etmek. Kulağa saçma gelebilir ama doğru. Neyse, onu büyüledim. Ve hayatımın onsuz olmazdı diyebilirim."

"Sonunda herkesin istediği şey bu. Hayatını daha iyi hale getirecek kişiyi bulmak."

Gözlerini manzaraya çevirmeden önce bana baktığını hissettim. "Sana karşı acımasızca dürüst olacağım, Remington."

"Ben de öyle tercih ederim."

"Yaş farkınızı beğenmiyorum. Bence kızım için çok yaşlısınız."

"Ben de Holly benzer bir durumda olsaydı muhtemelen aynı şeyi söylerdim." Başımı sallayıp pastadan bir ısırık alıyorum.

"Benim fikrim seni kızdırmıyor mu?"

"Mantıklı. Bu beni kızdırmıyor. Kızın hayatımı daha güzel yapıyor. Sadece çocuklarıma karşı ne kadar harika davrandığı için değil, tabii ki bu da bir etken, çünkü Johnny ve Holly hayatımın en önemli parçaları."

"Anlıyorum."

"Ondan daha fazlası var. Kendisinin ne kadar zeki olduğunu yeterince takdir etmiyor. Esprili ve eğlenceli. Evimi *seviyor*, sadece bu evi değil, evin bulunduğu araziye ve Bitterroot Vadisi'ni de seviyor ve bu benim için önemli. Kızına aşık olmayı planlamamıştım, öylece oldu ve bunun için minnettarım. Tabii, yaş farkı var ama o artık yetişkin. Çocuk değil."

"Hayır, haklısın. On sekiz ya da on dokuz yaşında olsaydı durum farklı olurdu."

"O kadar genç birine, ne kadar güzel olursa olsun ilgi duymazdım. Ayrıca ben otuz altı yaşındayım, yetmiş altı değil. Bu ürkütücü falan değil."

Bu onu güldürdü.

"İkinizin birbirinize yakıştığını kendi gözlerimle görüyorum," der Will sonunda. "Kör değilim. Onu korumak için attığın adımları beğeniyorum ve ona ve tüm ailene çok iyi davrandığını görebiliyorum."

"Başka türlü olsaydı babam beni döverdi."

Will düşünceli bir şekilde başını sallar. "Sen de benim gibi yetiştirilmişsin galiba."

Ve bunu seviyorum. Bu ilişki nereye gidiyor sence, Rem?"

"Sonuna kadar." Nefesimi veriyorum ve Will omzuma dokunmak için uzanıyor. "Bu beni çok korkutuyor."

"Gerçek olmasaydı korkmazdın. Hadi konuyu değiştirelim."

En sevdiğin futbol takımı hangisi?"

"Her zaman Denver'ı
sevmişimdir."

"Şimdi her şeyi mahvettin." Koluma yumruk atar ve sonra birlikte güleriz.

"Çocuklar yokken çok sessiz," diyor Erin birkaç gün sonra. Babam, arabayı çocuklarla ve valizlerle doldurup, annemi de yolcu koltuğuna oturtturarak Washington'a doğru yola çıktı. "Yani, okuldayken evde olmadıklarını biliyorum, ama bu... *farklı bir his*."

"Beni her zaman şaşırtıyor," diyorum ve kolumu omzuna atıp onu kendime çekiyorum. "Bu hafta ailenle vakit geçirmek çok güzeldi."

"Ben de," diyor ve bana gülümsüyor. "Gittiklerini görmek beni üzdü."

"Önümüzdeki birkaç gün seni meşgul edecek planlarım var, böylece bunu düşünmezsin."

Ona gülümsedim ve parmaklarımla yanağını okşadım. O üç günü onunla yatakta geçirmekten daha çok istediğim bir şey yoktu.

"O bakışı biliyorum," diye fısıldadı. "Bunu hayatta atlatamayız."

"Ama denemek eğlenceli olur." Gülümsüyorum. "İlk olarak, mülkü daha ayrıntılı bir şekilde gezmek istiyorum. Ailenize yaptığımız tur sadece yüzeyseldi."

"Evet." Yumruğunu havaya kaldırıyor. "Evet, lütfen."

"Bütün günümüzü alır, o yüzden yanımıza yiyecek bir şeyler alalım. Ve bol su."

"Ama arazide bol su var. Dereler, göletler falan."

Kafamı salladım. "Onlar için filtre gerekir. O suyu içmek istemezsin. *İçebilirsin* ama muhtemelen sığırlardan gelen bakteriler vardır."

"Şişe su en iyisi." Gülümser ve buzdolabından ve dolaplardan eşyaları çıkarmaya başlar. "Sandviç yapabilirim, protein barlarımız ve cipslerimiz var. Meyve de var."

"Harika, teşekkürler. Garajdan bir soğutucu alıp hepsini soğuk tutacağım."

Soğutucuyu alıp dondurucudaki tüm buzı içine boşaltana kadar Erin, içine koymam için güzel bir atıştırma yığını hazırlamış.

"Sadece bir gün," diye hatırlatıyorum, tüm yiyeceklere bakarak. "Bir hafta değil." "Hiç riske girmeyeceğim. Yeterince yemek yemediğimde açlıktan sinirlenirim"

." Gülümser ve son sandviçi ikiye bölerek sandviç poşetine koyar. "Tamam, bu iş halloldu. Ne giyeyim?"

"Kesinlikle kot pantolon. Yürüyüş ayakkabısı ya da benzeri bir şey. Üstüne bir şeyler giy. Öğleden sonra hava ısınabilir."

"Hemen geliyorum!" O evin içinde koşuştururken, ben de soğutucuyu hazırlayıp Jeep'e taşıyorum.

Bunu at sırtında yapmayı çok isterdim, ama o zaman birkaç günlük bir geziye dönüşür, bu yüzden bu sefer motorlu araçla gideceğiz. Umarım bir gün Erin'i ata bindirip ona binmeyi öğretir ve korkusunu yenmesine yardım ederim.

Bugün o gün değil.

Erin geri koşarak geldiğinde ben de yürüyüş botlarımı giymiştim. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, ormanda macera yaşamaya hazır gibi giyinmişti. Önü açık flanel gömleğinin altında gri tişörtü görünmüyordu, bu yüzden kot pantolonunun kıcını nasıl sıktığını göremiyordum. Outdoor kıyafetleri ona çok seksi yakışıyordu.

"Bana bakıyorsun," diyor, kendine bakarak. "Yanlış mı?"

"Hayır." Yanına yaklaşıp çenesini kaldırıyorum. "Mükemmel. Her zaman muhteşem görünüyorsun."

"Aww, ormanda seks yapmak istediğin için böyle söylüyorsun."

"Buna güveniyorum." Gülerek uzaklaşıyorum. "Hadi başlayalım, Doktor."

"Memnuniyetle, Grumpy."

Jeep'e bindiğimizde, ailemin evinin yönüne doğru yola çıktık.

"Bu tarafta bu kadar çok arazi olduğunu bilmiyordum," diyor Erin ve camını indiriyor. "Yani, anne baban ve Brady'nin burada yaşadığını biliyorum, ama burasının arazinin kenarı olduğunu sanıyordum."

"Hayır, tam ortasındayız. Sen pek görmedin diye buradan başlayayım dedim."

"Sen rehberimizsin," diyor gülümseyerek güneş gözlüklerini takarken. "Bana *her şeyi* göster."

Brady'nin kulübesi görünür olunca onu işaret ediyorum. "Bu arazideki en eski kulübe. Brady şu anda orada yaşıyor. Önceden bir süre boş kalmıştı. Annemle babam evlendiklerinde burada yaşamışlardı."

"Çok küçük görünüyor," diyor.

"Öyle. Ama bir veya iki kişi için yeterli." Yolun kıvrımını takip ediyorum. "Annemle babamın evini gördün."

"Çok sevimli." Erin gülümser. "Onlar için gerçekten mükemmel."

"Katılıyorum. Babamın yaptığı iyi bir hareketti. Buradaki arazinin çoğu ormanlık. Daha fazla otlak alanı için bir kısmını temizlemeyi düşündük ve sürümüzü büyötmeye devam edersek gelecekte bu mümkün olabilir, ama şimdilik ormanı seviyoruz. Kışın şiddetli fırtınalarda arazimizi koruyor ve tüm hayvanlar orada yaşayabiliyor."

"Bambi'nin evini yıkma," diyor Erin.

"Hayır, hanımefendi. Yerel avcılar izin isterse, sığırlardan uzakta avlanmalarına izin veriyoruz."

"Oh, iyi fikir. Sık sık soruyorlar mı?"

"Her yıl. Düzenli avcılar, uzun zamandır burada avlanıyorlar. Ama her zaman önce izin istiyorlar, bunu çok takdir ediyoruz. Arkada küçük, güzel bir göl var."

Küçük bir tepeyi geçerken gözleri fal taşı gibi açılır ve arka planda dağların bulunduğu bir göl belirir.

"Vay canına," diye fısıldadı. "Her seferinde arazinizin daha güzel olamayacağını düşünürken, yeni bir şey görüyorum."

"Bahar karlarının erimesinden dolayı su seviyesi yüksek. Motorlu tekneler için yeterince büyük değil, ama yazın burada kürek sörfü ve kano yapmayı seviyoruz. Bazen balık da tutuyoruz."

"Sörf tahtası kullanmayı öğrenmek *isterim*," diyor heyecanla. "Derin mi?"

"Ortada yaklaşık 15 metre derinliğinde, yani evet. Ama kıyılar sığ. Çocuklar yazın burada yüzmeyi çok seviyor."

“Her gün buraya geleceğiz.”

Arabayla ilerleyip çiftlik evinin etrafından dolaşıp ahır geçip daha uzağa gidiyorum.

"Artık kullanmadığımız eski binaları gösterdim, ama belki biraz keşfetmek istersin diye düşündüm."

"Uh, *evet*." Koltuğunda zıplıyor. "Terk edilmiş binaları *seviyorum*." "Öyle mi?"

"Tabii ki. Orada daha önce kimlerin yaşadığını ve yeni olduğunda nasıl görüldüğünü düşünmeyi seviyorum."

"Orası çiftlikte inşa edilen ilk ahırdı." "Neden ilk evden bu kadar uzakta?" diye merak ediyor.

"Kesin olarak bilmiyoruz. Her neyse, üç kez büyük dedem bu araziyi neredeyse yüz elli yıl önce satın aldı. Yani o yapı da o kadar eskiye dayanıyor."

"Çılgınca," diyor kız. "Duvarlar çökmüş."

“Evet, içeri hiç girmiyoruz. Ahır olarak kullanıldığı günler çoktan geçti. Ama etrafında dolaşıp bakmak eğlenceli. Birkaç tane daha küçük bina var. Biri yem kulübesiymiş, diğerinin ne için kullanıldığını bilmiyoruz.”

Arabayı durdurup motoru kapattım.

"Burada biraz bekle. Vahşi hayvanları rahatsız etmediğimizden emin olmalıyım."

"Ayılar mı?"

"Başka şeyler de var." Silahımı kılıfından çıkarır ve etrafta dolaşırım, hayvanlarla karşılaşmadığım için mutluyum. Jeep'e geri döner ve Erin'in kapısını açarım. O dışarı çıktıktan sonra silahı kaldırırım. "Burada bir şey yok."

"İyi." Yaklaşp ahırın kapısından içeri bakar. "Vay canına, çökmüş."

"Ben doğmadan önce," diye onayladım. "Babam ahırın ahşaplarını başka projeler için kullanmaktan hep bahsederdi, ama hiç fırsat bulamadı."

"*Dalga mı geçiyorsun?*" Erin bana dönüp bakıyor. "Bu çok şey için kullanılabilir. Döşeme, mobilya, her şey. Ama çok güzel bir zemin olurdu."

“Çiftlik evinin zemini artık hoşuna gitmiyor mu?”

"Hiç de değil. Ama birisi bunu kullanabilir. Yıllardır çok popüler, Remington. Birisi bunun için çok para öder."

“Babam yeni evlerinde birazını kullandı. Satmayacağız ya da mülkten çıkarmayacağız. Burada kalacak.”

"Mantıklı." Ellerini beline koyup tekrar içeriye baktı. "Bu odunlar bu arazideki ağaçlardan mı kesildi, biliyor musun?"

"Muhtemelen tam burada, durduğumuz yerde yetişmişlerdir," diye onayladım. "Burada başka bir yerden odun getirmek için çok fazla ağaç var, özellikle de o zamanlar her şey at ve at arabasıyla yapıldığında."

“Haklısınız. Umarım bunun için bir proje bulursunuz. Ya da burada yeniden kullanabilirsiniz.”

"Nasıl?"

"Tahtaları tek tek söküp yeniden yapabilirsiniz, sağlam olması için yeni tahtalar ekleyerek. Bir şekilde kullanın. Misafir evi, düğün ve büyük partiler için etkinlik alanı... Ne isterseniz yapabilirsiniz. Düğünler burada *muhteşem* olur. Bu manzarayla?"

Dağları işaret etti.

"Fotoğrafları hayal edebiliyor musun? Vay canına, bu her kızın hayali. Güzel, rustik bir etkinlik alanı ve en güzel fotoğraflar için bu inanılmaz manzara. Ben olsam öyle yapardım."

Gözümde canlanıyor. "Çayırımın ortasında olması çok kötü."

"Otlağı taşıyabilir misin?" Parmaklarıyla dudaklarını okşayarak ileri geri yürüyor. "Sadece bu bir iki dönümlük alanı çitle çevirir misin? Böylece konuklar inekleri *görebilir*, ama birinin düğününe girmezler."

"Evet." Daire çizerek kafamda plan yapıyorum. "Bu işe yarayabilir. Çok büyük bir proje."

"Büyük bir iş olur," diye onayladı. "Sadece fikir veriyorum. Bunu yapıp yapmamak sana kalmış, ama çok yazık olur."

Haklı. Öyle. Bunu düşünmem ve ailemle konuşmam gerekecek. Böyle bir şeye karar verirsek, umarım Erin yardım etmek ister. Bu *onun* vizyonu.

"Peki, bunun ne için olduğunu bilmiyor musun?" diye soruyor ve en küçük binayı işaret ederek beni düşüncelerimden çıkarıyor.

"Sanırım tuvaletti," diyorum ve kapıyı denemek için elini geri çekince gülüyorum. "İçinde bir şey varsa, çoktan gitmiştir."

"Yine de, burası iyi. Orası yem kulübesi miydi?" "Evet."

"Duvarları sağlam," diyor ve içeri girerken. "Burayı biraz genişletip etkinlikler için bir kahve standı ya da bar alanı yapabilirsin. Ya da gelinin büyük gününe hazırlanabileceği özel bir düğün süiti yapabilirsin."

"Fena fikir değil," diye mırıldandım.

"Demek gizemli bina bu?" Erin, diğer ikisinden daha uzaktaki son binayı işaret etti.

"Evet. Av sezonundan sonra sonbahar ve kış aylarında et depolamak için kullanılmış olabilir, ama bilmiyoruz."

"Huh." Kafasını içeri sokup sonra bana döner. "Burası muhteşem bir yer."

"Ben de hep sevmişimdir."

Bana katıldığında kafasında bir şeyler döndüğünü anlayabiliyorum ve birlikte ahıra geri dönüyoruz.

"Bugün göreceğ çok şey var."

"Bütün gün burada kalıp hayal kurarak geçirebilirim," diye itiraf ediyor ve gülüyor. "Ama kesinlikle geri kalanını da görmek istiyorum. Başka bir zaman tekrar gelirim."

"Yalnız başına değil."

Bana kaşlarını çatarak bakar. "Stalker'ımın ahırda saklandığını sanmıyorum, Grumpy."

"Onunla bir ilgisi yok." Başımı sallayıp kapıyı ona açıyorum. "Hayvanlar tarafından incinmeni istemiyorum."

"Ah, evet. Ayılar. Tamam, anlaştık."

Erin'in ailesiyle geçen gün gezdiğimiz yerlerin bir kısmından geçiyorum. Ailemin en sevdiği yerde yavaşlayıp manzarayı seyrediyoruz, sonra tekrar yola koyuluyoruz.

"Bu çiftlik elli bin dönümle başladı," diye anlatıyorum ona arabayı sürerken. "Şimdiyse seksen bine yaklaştık. Yanındaki araziyi de satın aldım. Eski sahipleri evlerini, ahırlarını ve atları için beş dönüm araziyi kendilerine ayırdılar, ama çiftçiliği bırakmışlardı ve miras bırakacak çocukları da yoktu. Arazinin işlenip kullanılmasını istediler, biz de satın aldık."

"Şu anda o arazide miyiz?"

"Henüz değil." Ona gülümsüyorum. "Oraya varıyoruz. Bu bizim için çok iyi oldu çünkü onun sığırlarını da aldık ve artık daha fazla otlak alanımız var."

"Yani, genişlemeye devam edebilirsiniz," diye doğru tahmin etti.

“Doğru. Şimdi, bekle, çünkü şuradaki tepeye tırmanacağım.”

"Jeep ile mi?" "Evet."

Jeep'i dört çeker moduna alıp gazı kökleyerek dik yokuşu tırmanıp tepeye çıktık.

"Uh, Grumpy?"

"Evet, Doktor?"

"Yüksekten korktuğumu söylemiş miydim?"

Ona baktım, gözleri sıkıca kapalıydı, ben de elini tutup kendi elime aldım.

"Bir şey yok. Jeep'ten inmeyeceğiz bile, söz veriyorum. Gözlerini aç."

"Bu tepeden iner inmez seve seve açarım."

Gülümseyerek uzanıp parmaklarımla yanağını okşadım. "Hadi ama güzel kız. Bitterroot Vadisi'nin manzarası buradan *muhteşem*."

Bu, onun bir gözünü aralamasına neden oldu ve sonra her iki gözü de manzaraya bakarken yuvarlaklaştı.

“Bu nasıl mümkün olabilir? Şehirden çok uzaktayız.”

"Burada daha yüksekteyiz, bu yüzden manzara mükemmel. Geceleri tüm ışıklar ile çok vahşi görünüyor."

"Bunu görmem gerek," diye mırıldanır.

"Eskiden burada bir yangın gözetleme kulesi vardı," diye devam ettim.

"Orman Servisi yaz aylarında bu tepenin kirasını öder ve bir adamı buraya yerleştirip yangınlara karşı göz kulak olmasını isterdi."

"Neden artık bunu yapmıyorlar?"

"Teknoloji. Bazı kuleler hala kullanılıyor, özellikle uzak bölgelerde, ama artık drone'larımız ve uydularımız var."

"Bence bu çok yalnız bir iş olmalı."

"Bazıları bu işte çok başarılı. Tamam, aşağı inelim, seni öğle yemeği yiyeceğimiz bir sonraki yere götüreyim."

"Oh, lanet olsun." Derin bir nefes alır ve gözlerini tekrar sıkıca kapatır.

Gülerek başımı salladım. "Bana olan güvenin hayranlık uyandırıcı."

YIRMİNCİ BÖLÜM

ERİN

"

'a güveniyorum," diye ısrar ettim, gözlerimi hala sıkıca kapalı tutarak. "Ama iniş ve çıkışları sevmiyorum. Sanırım önceki hayatımda uçak kazasında falan ölmüş olmalıyım. Kuzenim Haley'e bunu sormalıyım."

"Haley senin önceki hayatlarını bilir mi?" Sesinden pek emin değil gibi.

"Belki. Bilmiyorum. Aşağı indim mi?" Hayatımın ilk panik atakını, aşık olduğum adamın bana çiftliğini göstermeye çalışırken, onun yanında oturarak yaşamak istemiyorum.

aşık olduğum adamın bana çiftliğini göstermeye çalışırken

"Neredeyse," diye mırıldanıyor. Birkaç dakika sonra, sonunda "Evet. İndik," dediğini duyuyorum.

Bir gözümü araladım ve tekrar düzleştığımızı görünce diğerini de açtım. "Uff."

"Yani, geçmiş hayatında ölümcül bir uçak kazası yaşamış olman dışında, neden yükseklikten korktuğunu bilmiyor musun?"

"Aslında hayır. Eğer bunu kastediyorsan, belirli bir olay ya da benzeri bir şey olmadı." Cebime uzanıp bir nane şekeri çıkarıp ağzıma attım. "Nane şekeri ister misin?"

"Tabii." O da alır. "Yani, belirli bir korkutucu yükseklik olayı yok."

"Hayır. Ama küçükken beri lunaparkta ya da eğlence parklarında korkutucu oyuncaklara binmek istemediğimi biliyorum. Midemi bulandırıyorlar ve yüksekte olmayı sevmiyorum."

"Birçok insan hareket hastalığına yakalanır."

"Biliyorum, çok kötü. Neyse, ben kaçınıyorum."

"Uçakta nasılsın? Seyahat ederken?"

"Aslında fena değil. Sadece uçağın ön tarafında koridor kenarında bir koltuk seçiyorum. Hareket hastalığına yatkınsan, uçağın ön tarafında beklenmedik bir türbülansa girdiğinde genellikle sarsıntı daha az olur, biliyor muydun?"

"Bunu duymamıştım ama uçağın ortasında en güvenli yer olduğunu biliyordum."

"Biliyor musun, benim bir teorim var: Eğer düşüyorsan, en güvenli yer yoktur. Tabii yerden başka."

Ona bakabilmek için koltuğumda döndüm. "Sen heyecan arayan tiplerden misin?"

"Hayır." Bana gülümsüyor. "Kesinlikle değil. Ama roller coaster'lara binmeyi severim. Johnny de bayılır. En azından binmesine izin verilenlere. Ama Holly tıpkı sana benziyor. Onlar onu hasta ediyor."

"O zaman o ve ben, siz ikiniz roller coaster'da hayatınızı tehlikeye atarken, funnel cake yiyip sizi izleyebiliriz." Durup kaşlarımı çattım.

"Ne oldu?"

"Beni karnavala falan davet edeceğini varsaymamalıydım. Bu çok büyük bir varsayım."

"Oh, seni davet ederiz," diye beni temin eder ve elimi tutup dudaklarına götürür, parmak eklemlerimi ısırır. "Seninle birlikte olmayı seviyoruz, Doktor."

"Bunu duymak güzel. Vay canına!" Elimini ondan çekip işaret ettim. "O ne?"

"Neye benziyor?" Jeep'i park yerine koyup motoru kapatır.

"Dağın yan tarafında bir delik, içinde bir kapı var."

"Aynen öyle." Bana gülümser, sonra arabadan atlar ve arkadan soğutucuyu çıkarır. "Burada durup yemek yiyebiliriz diye düşündüm."

"Oradan bir şey çıkacak mı?" diye soruyorum, hala Jeep'ten inmeden.

"Umarım çıkmaz." Arka kapıyı kapatıp yere düz bir yere gider, büyük bir battaniye serer ve soğutucuyu köşesine koyar. Sonra bana gülümser ve yanına gelmem için işaret eder.

Özellikle endişeli görünmüyor, ben de endişelenmemeye karar veriyorum.

"Burası bir altın madeniymiş," diyor battaniyenin üzerine otururken. "1800'lerin ortalarından kalma. Batı Montana altın arayan insanlarla doluydu, altın madenciliği yapıyorlarmış."

"Orada altın var mı?" diye soruyorum, ondan hindi sandviçini alırken.

"Sanmıyorum. Yaklaşık yetmiş yıl önce güvenlik nedeniyle kapatılmıştı.

. Hayvanlar orada yaşırdı ve çocuklar keşfetmemeleri gereken yerleri keşfederken yaralanabilirdi. Maden,

öncüllerim bu mülkü satın almadan önce terk edilmişti. Yararsız olduğu düşünölmüş, bu yüzden mülk ucuzmuş."

"Atalarının burayı ne kadara satın aldığını biliyor musun?"

"

"Yirmi beş dolar ve bir şişe viski olduğunu duydum." Bana sırtarak bana sırtıttı. "Bence iyi bir yatırımdı."

"Haklısın. Peki Lexingtonlar arazilerini ne zaman satın aldı?"

Remington bana kaşlarını çatarak baktı. "Neden bu güzel günü onlar hakkında konuşarak mahvediyoruz?"

"Merak ediyorum."

"Bir yıl sonra," diye cevapladı.

"Yani Wilds ailesi buraya önce gelmiş."

"Evet, öyleydi. Onların arazisi o çitin diğer tarafında." Yaklaşık yüz metre uzaklıktaki tahta çiti işaret ediyor. "Artık birbirimize ateş etmek gibi saçmalıklar yok. Ama bu tarafta kameralar var, onların tarafında da kameralar var, kötü bir şey olmaması için."

"Bence ikiniz de paranoyaksınız," diyorum, ağzımda bir ısırık sandviçle. "Tabii, eskiden televizyon ya da başka eğlence yoktu, belki aile kavgası normaldi, ama hadi ama Rem. O günler çok geride kaldı, belki geçmişi geçmişte bırakabilirsin."

Bana bakar ve böyle bir şey önerdiğim için tamamen şaşkın görünür.

"Millie bana Holden'dan bahsetti, iyi birine benziyor. Yani, o korkunç turistlere ve her şeye karşı onu tamamen korumuş."

Rem sandviçini kenara koyup parmağını kaldırdı. "Dur. Ne turistler?"

"Oh." Utançla yüzümü kırpıştırıp sandviçten büyük bir ısırık alıyorum, böylece kendimi bu durumdan kurtarmanın bir yolunu düşünürken konuşamam.

"Erin."

Parmağımı kaldırıp yemeğimi çiğnemeye odaklandım. Millie ve Chase arasında, Rem'in o korkunç turist olayını duymuş olacağını düşünmüştüm.

Maalesef duymamış galiba.

"Önemli değil," diyorum sonunda. "Hiç telaşlanacak bir şey yok." "Telaşlı görünüyor muyum?"

"Sinirlenmek üzere gibisin."

Gülüyor ve bir lokma alıyor. "Sanırım olayı anlayabiliyorum. Bazı turistler çok sinir bozucu davranıyormuş. Millie onlara seslenmiş ve Millie yaralanacak gibi olunca Holden onu korumak için araya girmiş."

"Adamın suratına yumruk attı," diye onayladım. "Ve, ne olursa olsun, onu Holden'ın koruduğu için pek sevinmedi. Ama korudu. Bu da bana onların ailesinin tamamen kötü olmadığını gösteriyor."

"Holden işleri devraldı," diyor Remington. "Benimki gibi, babası emekli oldu. Onunla bir sorunum yok."

"İyi."

"Ama ben de onu sevmiyorum."

Gözlerimi devirdim ve soğutucuya koyduğum küçük elmalı tartları çıkardım ve birini açtım.

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun," diye devam etti Rem, "babanın anlayamadığı oyuncular ya da takımlar vardı. Aralarında rekabet vardı."

"Bu bir *spor*," diye cevap veriyorum. "İki yüzyıldır komşun olan Grumpy. Bu aptalca." "Ah, peki." Omuzlarını silker ve kendi elmalı tartını alır. "Bu bir gelenek." Başka bir şey söylemeye başlar ama onu durdururum ve dinlerim.

"Sanırım bir şey duydum," diye fısıldarım. İkimiz de bekleyip dinlerken hareketsiz kalırız, sonra Remington ayağa kalkar, beni de ayağa kaldırır ve Jeep'e doğru koşarız.

İçeriye güvenli bir şekilde girince, silahı alır. "Dışarı çıkmayacaksın," derim.

"Tabii ki çıkacağım. Sen burada kal, duydun mu?"

"Kalacağım. Ayı ya da anne geyik tarafından yenmek istemiyorum."

"Ben de." Yüzü sertleşmiş, Jeep'in arkasına doğru yürüyor, böylece etrafı daha iyi görebiliyor, sonra sürücü tarafına koşarak sürücü koltuğuna tırmanıyor. "O lanet olası bir boz ayı."

"Ne?" Sesim cırtlak çıkıyor. "Nerede?"

"Hala yirmi metre kadar uzakta. Öğle yemeğimizi yemesine izin veremem." "Paylaşabilirim."

"Hayır, sonra açıklarım, ama sen burada kal."

Ben itiraz etmeden Remington cipten atlayıp az önce oturduğumuz yere koşar, tüm eşyalarımızı kollarının arasına alır ve bana doğru koşarak her şeyi arka koltuğa atıp kapıyı kapatır. Ayı çimlerin üzerinde durur ve Rem'e bakar.

"Sana kızgın gibi görünüyor."

"Eminim öyledir. Ama insan yemeği yemesi yasak, yoksa onu uyutmak zorunda kalırız."

"Aman Tanrım." Rem'e kaşlarını çatarak bakıp sonra bakışlarını tekrar ayıya çeviriyorum. "Vay canına, o bir dişi ve bir anne."

İki minik, tüylü yavru ayı, neşeye ve oynak bir şekilde annelerinin peşinden geliyor.

"Gitmeliyiz," diyor Rem ve motoru çalıştırıyor. Bu ses üç ayıyı da ürkütüyor ve anne ayı arka ayakları üzerinde yükseliyor. "Tanrım, ne kadar büyük."

"Jeep'e girebilir mi?"

"Kolayca," diye onayladı ve geri çekilmeye başladı. "Ama bizi yakalayamaz. O istemeyecektir. O sadece bizim gitmemizi istiyor."

"Memnuniyetle."

Rem başını sallar, direksiyonu çevirir ve geldiğimiz yöne doğru yola çıkar. Aynaya bakıyorum ve anne ayının bizi takip etmediğini görüyorum. Yavrularıyla birlikte durmuş, bizim gidişimizi izliyor.

"Çocuklara onun burada olduğunu haber vermem lazım," diyor. "Dikkatli olmalıyız. Dikkatli olmazsak sığırlarımızı yer."

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum iç çekerek.

"Genelde yapmazlar. Balık, çilek veya daha küçük kemirgenleri yemeyi tercih ederler. Ama kış sert geçerse ve aç kalırlarsa, bulabildiklerini yerler. Onun benim arazimde olması hoşuma gitmiyor. Balık ve Vahşi Hayat Departmanı'nı arayıp onu takip ettireceğim."

"İyi fikir. Vay canına, ilk kez vahşi doğada ayı gördüm. Çok güzeldi. Yavruları da çok sevimli. Onları kucaklamak geliyor içimden."

"Ulusal parklarda yavru bizonları okşamaya ya da ayı yavrularını kucağına almaya çalışan aptalları duydun mu?"

"Evet. Vahşi hayvanlara dokunabileceklerini düşünmeleri bile saçma, bunu ben bile biliyorum."

"Beni en çok üzen şey, böyle bir şey olduğunda hayvanı öldürmek zorunda kalmaları. İnsanlar onlara dokunursa, anneleri onları reddeder, hatta öldürür."

"Bunu bilmiyordum. Tanrım, bu çok korkunç."

"Bu anne hayvanın öldürülmesini istemiyorum; sadece benim sığırlarıma saldırmasını istemiyorum."

"Neden şimdi birkaç telefon etmiyorsun?" diye öneriyorum.

O da başını sallayıp durur ve etrafa bakındığımda, Millie'nin o sabah beni getirdiği özel yere geldiğimizi fark ederim. Sanki bir ömür geçmiş gibi.

O konuşurken, ben Jeep'ten inip kapıya yaslanıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturup dağların büyüğü manzarasının tadını çıkarıyorum. *Burası* özel bir yer. Bütün çiftlik öyle, ama bu nokta bana daha çok hitap ediyor. Eminim Millie ve ailesi için de öyledir.

Küçük bir geyik ağaçların arasından çıkıp bana bakıyor, kuyruğunu sallıyor. "Merak etme, ufaklık. Ben burada kalacağım."

Annesi hemen arkasından çıkar, çiğneyerek ve kulaklarını dikerek.

Hareketsizce durur, ikisi de ağaçların arasına girene kadar onları izlerim. "Bütün hayvanları görmek çok hoşuma gidiyor," Remington yanıma gelince itiraf ederim. "Bu manzaraya huzur katıyorlar." "Lucky ve Fish and Wildlife ile konuştum. Onlar halledecekler."

hall

olac "Ne demek istiyorsun?"

ak." "Onu ve yavrularını izleyecekler. Sığırlardan uzak durmalarını sağlayın. Sığırlardan uzak durmalarını sağlayacaklar. Muhtemelen çiftlikten uzaklaşacaklardır. İnsanları pek sevmezler."

"Onları suçlayamam."

Yan yana duruyoruz, kollarımızı kavuşturmuş, manzaraya bakıyoruz. Başımı omzuna yaslıyorum ve başımın üstüne öptüğünü hissediyorum.

"İstersen biraz daha yiyebiliriz," diyor.

"Henüz değil." Genelde birinin üzerine atlayan biri değilim, ama lanet olsun, onu istiyorum. Ona dönüp elimi göğsünden saçlarına kaydırıyorum. "Rem?"

"Evet?"

"Bence artık ormanda seks yapma zamanı geldi."

Gözleri parladı ve ağzıma doğru indi, sonra yüzümü ellerinin arasına aldı ve nefesimi kesen bir öpücük verdi.

"Seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim," diye dudaklarıma fısıldadı. "Uyanık olduğum her dakika içimi kaplayan sürekli bir acı, sürekli bir ateş."

"Bunu duymak gerçekten çok iyi, çünkü belki de sadece ben böyle hissediyorum sanıyordum."

Güler ve beni biraz daha öper, zeki elleri kot pantolonumu açar ve tişörtümü çıkarır, böylece elleri dolaşabilir.

"Ormanda çıplak kalmayacağım," diyorum ona.

"Gerek yok," diyor ve beni Jeep'e doğru çeviriyor. Aniden kot pantolonum dizlerimin etrafında, Rem kalçalarımı geri çekiyor, ellerim aracın yan tarafına dayanıyor.

Hızlı olmasını istiyorum ama yeterince hızlı hareket etmiyor. Fermuarının sesini ve kot pantolonunun aşağı indirildiğini duyabiliyorum.

Eli göğsümden aşağı kayarak ön tarafıma, amıma doğru ilerledi.

"Benim için çoktan ıslanmışsın." Dudakları kulağıma yakın, nefesi boynumda sıcak. "Seni her şekilde, her şekilde istemekten asla vazgeçmeyeceğim."

Elimi eline alır ve klitorisime doğru indirir, parmaklarımız birbirine dolanmış halde, o sert, hassas noktayı ovuşturur ve beni zevkten inlemeye başlar. Şimdi içime giriyor ve bu neredeyse dayanılmaz bir zevk.

"Tanrım, çıkardığın sesleri dinle, her zaman beni karşıladığın gibi, her bir itişte."

"Çok iyi," diye inleyerek omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Bu çok iyi."

Beni öper ve beni uçurur, sadece havai fişekler vardır.

Vücudum *zonkluyor*, rahatlamak için yalvarıyor, ama aynı zamanda onun durmasını da istemiyor.

"Durmayacağım," diyor.

Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım. "Sen *benimsin*, Erin."

"Tanrım, evet." Zaten tekrar sıkılıyorum ve o da bunu hissediyor olmalı çünkü hareketleri sertleşiyor ve sonunda ikimiz de o lezzetli uçurumdan birlikte düşüyoruz, unutulmaya.

Nefes nefese, alnı sırtıma yaslanmış, dengemizi sağlamaya çalışıyoruz. İkimizin de ayakları yere basar basmaz, içimden çıkıyor ve kendi kıyafetlerini düzeltmeden önce ilk işi beni düzeltmek oluyor.

"Ben iyiyim," diyorum gülümseyerek kot pantolonumu iliklerken. "Dışarıda seks yapmaktan hoşlanacağımı düşünmemiştim."

"Peki şimdi?"

"On üzerinden on yıldız. Kesinlikle tavsiye ederim."

"Oh, bunu kesinlikle bir ara yıldızların altında yapabiliriz."

"Ben öyle demek istemedim..." O bana gülümsediğinde sözümü kesiyorum.
"Evet. Evet, eğlenceli olur. Bir dahaki sefere ne denemek istiyorum biliyor musun?"
"Neymiş?"
"Ön verandadaki sandalyeler. Çok rahatlar."
"Senin isteğın benim için emirdir," diyor ve alnımı öpüyor.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

REMINGTON

"

Haklıydın," diyor Erin, evin verandasına çıkan merdivenleri tırmanırken. "Her şeyi görmek bütün günümüzü aldı. Şimdi de yorgunluktan bitkinim."

Kapının kilidini açıp onu içeri davet ederek ona gülümsüyorum.

"Bir anne ayı ve yavrularını gördüğüme inanamıyorum," diye devam ediyor, ayakkabılarını çıkarırken. "*Üstelik* eve dönerken bir dağ aslanı da gördük. Rem, bu çılgıncaydı. Orada dışarıdayken hiç korkmuyor musun?"

"Hayır." Botlarımı çıkarıp şapkamı duvara asıyorum. "İnsanları sevmedikleri için evlerin veya ahırın yakınına yaklaşmazlar. Tabii, başka bir yere giderken buradan geçebilecekleri hayvanlar olabilir, ama burada takılmazlar."

"Korkutucu," diye mırıldanıyor.

"Hey." Çenesini kaldırıp kulaklarının arkasındaki saçlarını düzelttim. "Hayvanlardan korkmana gerek yok. Gözlerini ve kulaklarını açık tut ve dikkatli ol, özellikle de yalnızsan. Ayrıca, boz ayıyı duyan sendin. Doğru şeyi yaptın."

Derin bir nefes verir. "Evet, haklısın. Akşam yemeği ister misin?"

Kaşlarını kaldırırım. "Aç mısın?"

"Hayır, *çok yorgunum.*" Kıkırdar ve alnını göğsüme yaslar. "Yatmak istiyorum, saat daha dokuz."

"O zaman yatalım." Başının üstüne öpücük kondurduktan sonra omuzlarından tutup onu nazikçe iterek alnına öpücük kondurdum.

"Tanrıya şükür," der ve yatak odasına doğru yola çıkar.

"Nereye gidiyorsun?"

Durur ve bana kaşlarını çatarak döner. "Yatağıma."

"Çocuklar yokken *benim* yatağımda yatacaksın, Doktor."

Gözlerini kırıştırıp gülümser ve odasına doğru devam eder. "Sadece birkaç şey alacağım."

O işlerini hallederken, evin kapılarının kilitli olduğundan emin olup ikimize birer kadeh şarap dolduruyorum. Mutfaktan çıktığımda Erin, bir çanta dolusu eşya ile yatak odasından çıkıyor. Kirli kıyafetlerini de değiştirmiş ve benim eski üniversite sweatshirt'ümü giymiş. Pantolonu yok.

"Hafta sonu gezisine çıkacak gibi görünüyorsun. Pantolonsuz bir geziye."

Gülüyor ve omuz silkiyor. "Sanırım öyle *sayılır*."

Ona bir kadeh şarap verip çantasını alıyorum ve şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Bu çok ağır."

"Çok şey almam gerekti," diyor umursamazca omuz silkerek ve merdivenlere doğru yürüyor. Yürüyüşündeki tipik zıplaması kaybolduğu için yorgun olduğunu anlayabiliyorum. Sanki ayakları elli kilo ağırlığında gibi, koridordan benim yatak odama doğru ağır adımlarla yürüyor.

Ama o bacaklar *muhteşem*.

Erin şarabını yudumlayıp bana döndü. "Biliyor musun, şimdi aklıma geldi de, seviştiğimiz tüm zamanlarda, ya aşağıdaki yatakta ya da bir cipin yanında olmuştuk."

Sırıtır ve yatağıma bakar. "Hangi tarafta uyuyorsun?" diye sorar. "Kapıya en yakın tarafta."

Başını sallar ve diğer tarafa dolanarak telefonunu ve şarabını komodinin üzerine koyar.

"Sende keneler var mı diye bakmalıyız."

Kaşları birden yükselir. "Anlamadım?" "Keneler."

Bahar geldi, keneler var."

"Bu, hayatımda duyduğum en romantik olmayan şey olabilir." Muhteşem gözleri dehşete kapılır. "*Keneler* mi?"

"Muhtemelen yok." Sesi sakın tutuyorum ki paniğe kapılmasın. Kimse o iğrenç küçük yaratıkları düşünmek istemez, ama bakmamız gerekiyor. "Buraya gel. Banyoya gidelim."

Ona beni takip etmesini işaret ettim ve banyoya girdim, her ihtimale karşı çekmecedan bir cımbız çıkardım.

"Soyun," diye emrediyorum.

"*Sen* soyun," diye karşılık veriyor. "Sen de kirlisin."

Gözlerimi ondan ayırmadan, hepsini çıkarıp çamaşır sepetine atmakta hiçbir sorun görmüyorum. Çıplak bir şekilde ona dönüp

kaşlarımı kaldırdım.

"Sıra sende."

Sweatshirt'ünü çıkarır, lavabonun üzerine koyar ve aynı şeyi külotuyla da yapar.

"Biliyor musun, seninle çıplak kalmak, etrafta küçük böcekler olmadığında çok daha seksi."

"Buna itiraz edemem. Dön arkanı." Başından ayak parmaklarına kadar vücudunu taradım, saçlarını, kulaklarının arkasını ve bacaklarının arasını bile kontrol ettim.

"Eğer bir kene vajinama girerse, beni vurup acımı dindir."

Kıkırdarak onu bir kez daha döndürdüm. "Sen hazırsın. Sıra bende."

"Ohhh, sıra bende." Bu onu memnun eder ve bakışları üzerimde dolaşır, bu da beni tahrik eder. "Kene görmüyorum, ama kene fikri seni tahrik ediyor."

"Yanlış." Elimle bileğini yakalayıp kendime doğru çekerim. "*Sen* beni tahrik ediyorsun."

"Tesadüfen," diyor, dudaklarına bakarak, "ben de öyle. Ama çok yorgunum ve ormanda *iki kez* seks yaptık."

"Hadi ikimiz de hızlıca duş alalım, sonra yatakta sarılıp bir şeyler izleyelim."

Bu fikir onu çok sevindirdi. "*Evet*. Harika."

VÜCUDUM her sabah saat beşte uyanmaya alışık, pazar günleri bile, o günleri çocuklarla geçirip çiftliği erkeklere bırakıyorum. Bu yüzden, gözlerimi açtığımda saatin çok erken olduğunu görünce şaşırıyorum.

Ancak Erin'in hala derin uykuda, yanımda kıvrılmış halde yatıyor olduğunu görmek hoş bir sürpriz. Güneş henüz doğmamış, ama ona dönüp yanağına bir öpücük kondurduğumda dışarıda ilk ışıklar belirmeye başlıyor.

O kıpırdamıyor.

Duş aldıktan sonra ikimiz de çok yorgunduk, seks yapmayı bırakın televizyon izlemeye bile halimiz yoktu. Erin söz konusu olduğunda bunun benim için mümkün olduğunu bilmiyordum, ama görünüşe göre benim de yorgunluk sınırim var.

Ancak bu sabah kendimi yenilenmiş hissediyorum ve Erin *benim yatağında* yatıyor.

Neredeyse evime taşındığı günden beri onu burada istiyorum. Ve bu, çocuklarımın kafasını karıştırmayacak olsaydı, onu çoktan buraya alırdım.

Ama şimdi burada. Ve her saniyesinin tadını çıkarmaya niyetliyim.

Elim onun yan tarafında yukarı aşağı kayıyor. Gece çok ısınmış olmalı çünkü sweatshirt'ü yok ve sadece küçük beyaz külotunu giyiyor.

Bir an sonra yok olacak.

Tembelce parmak uçlarımı kaburgalarının üzerinden göğsüne doğru sürüklerim, meme ucu canlanır ve benim için büzülür.

Erin, uykudan uyanıyormuş gibi derin bir nefes alır ve ben dudaklarını nazikçe öperim.

"Mm," diye inliyor ve daha fazla öpücük için eğiliyor. Bacağını benim bacağımın dışından yukarı doğru çekip kalçama atıyor ve kendini bana açıyor.

Ama ben acele etmiyorum. Kendimi ona kaptırmak istiyorum.

Elimi aramızdan aşağıya, karnına doğru kaydırduğımda, o hala gözlerini açmamıştı. Daha da aşağıya, onu avuçlayana kadar.

Bu onu uyandırır.

Bana binmeye çalışır ama başımı sallar ve onu yatağa geri iterim.

"Bu sabah tembelsin," diyorum, parmak uçlarımla onun kıvrımlarını hafifçe okşayarak. "Acele yok."

O iç çekip omzumu, sonra boynumu öptü. Eli kolumdan aşağı kaydı ve parmaklarını benimkilerle birleştirerek kalbimi çarpıtan tatlı bir hareket yaptı.

"Çok tatlısın," diye fısıldıyorum ve dudaklarına bir kez daha öpüyorum, sesim hala hafif ve tembel. Bunu onunla bütün gün yapabilirim.

Ama Erin biraz daha sabırsız ve bana daha da yaklaşıyor, çekirdeğini ereksiyonuma sürüyor ve bu, eğilip kendimi onun kaygan merkezine yönlendirmem için yeterli.

En hafif bir itmeye onun içine giriyorum ve kalçalarını avuçlayarak onu sıkıca kendime çekiyorum. Yan yan yatmış, birbirimize bakıyoruz, şafak vakti loş ışığında birbirimizi samimi bir şekilde izliyoruz.

"Oh, Tanrım," diye inliyor ve dudağını ısırtıyor. "Bu açıl."

Şimdi biraz daha hızlı hareket etmekten kendimi alamıyorum, onu itip çekerken kalçalarını tutuyorum, bu kadın ve beni

beni her santiminden daha fazlasını arzularken, beni çıldırtacağını bildiğim bir sonun peşinde koşarken.

Erin yanağımı avuçlayıp uzun ve yavaşça öpüyor, dili benimkine değiyor ve ben gerginliği, adrenalini hissediyorum ve sonra orgazmın beni sarmasını engelleyemiyorum.

Amcığı etrafımda bir mengene gibi, kasılır ve beni kurutur.

Ve uykudan ağırlaşmış gözleri benimkilerle buluştuğunda, sinsi bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Gün başlangıcı için iyi bir yoldu."

"Sanırım bu benim yeni favorim," diye katılıyorum. "Sen uyumaya devam et." "Sen de öyle yap."

"Biraz çalışmam lazım. Senin yatağıma kıvrılmış olduğunu ve az önce yaptığımız şeyin kokusunun havada asılı olduğunu bilerek gitmek hoşuma gidiyor."

"Tanrım, sen pis konuşmada çok iyisin. Hep huysuzlar böyle olur."

Gülerek onu sırt üstü yatırıp tekrar öpmeye başladım. "Burada, benim yatağımda, benim odamda, çıplak ve hala içindeki sikimden dolayı titreyerek duruşunu çok *seviyorum*."

ve hala benim sikim içinde olduğun için titriyorsun." "Devam edersen işe geç kalacaksın," diye uyarıyor beni.

"Geri döneceğim," diye söz veriyorum. "Sadece birkaç saat, sonra geri döneceğim. Ve sonra günün geri kalanında bu yataktan çıkmayacağız."

"Sözünü tutmanı bekliyorum."

"HABERLERİM VAR," diyor Chase, sanki hâlâ burada yaşıyormuş gibi ön kapıdan girerken. "Erin nerede?"

"Buradayım," diye bağılıyor mutfaktan. "Çocuklara akşam yemeği hazırlıyorum."

"İçeri girmeden önce," dedim kardeşim, "haberler iyi mi, kötü mü?" "Harika haberler," diye cevapladı gülümseyerek ve mutfığa girdi.

Çocuklar anne babamla şehir dışına çıkali bir ay oldu. Erin'le baş başa geçirdiğim birkaç günün üzerinden bir ay geçti.

Ve çok huzurlu geçti.

Çiçek gönderilmedi, o pis stalker'ın Bitterroot Vadisi'nde olduğunu düşündürecek hiçbir şey yoktu.

Ve ben de tam böyle olmasını istiyorum.

"Hey, çocuklar," diyorum çocuklara. "Bu seferlik yatak odanızda akşam yemeğinizi yiysin, ne dersiniz?"

"Bu haberleri dinleyemeyeceğiz anlamına mı geliyor?" Holly kaşlarını çatarak sorar. "Çünkü ne olduğunu bilmek istiyorum."

Kızım yaşlandığında harika bir dedikoducu olacak. "Bu yetişkinlerin konuşması," diyorum ona. "Yukarı çık ve Barbie'lerinle oynayın, tamam mı?"

"Yatağına oturup televizyon izleyebilir miyiz?" diye sorar Johnny.

"Evet, ama içeceklerinize dikkat edin." Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum, ama Erin'in takipçisi hakkında konuşmak istemiyorum. Korkmalarını istemiyorum.

"Onları yerleştirmeye yardım edeyim," diyor Erin, tabakları, çatal bıçakları ve önceden bardaklara koyduğu içecekleri bir tepsiye yükleyerek.

Her şeyi düşünüyor.

Johnny ve Holly onu merdivenlerden yukarı takip ederken, Chase lavaboya doğru yürür ve pencereden dışarı bakar, sonra bana döner.

"Onunla evleneceksin." Bu bir meydan okuma ya da suçlama değil. Sadece basit bir ifade.

"Evet." Elimi saçlarımın arasına soktum. "Evet. Ama henüz teklif etmedim."

"Buraya girdiğimde, sanki her zaman böyleymiş gibi geldi. Dördünüz. Jess'e saygısızlık etmek istemem, onu sevdiğimi biliyorsun."

"Anlıyorum," diyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum. Evet, uyuyorlar. Her şey mükemmel uyuyor ve bir yanım, diğer ayakkabının ne zaman düşeceğini ve aslında her şeyin olması gerektiği gibi uymadığını fark edeceğimi merak ediyor, ama sonra sorun yaratmamaya karar veriyorum."

"Kendine iyi bir tavsiye veriyorsun," diyor gülümseyerek, ama sonra tekrar ciddileşiyor. "Çocukların ona çok bağlanmış."

"Biliyorum. Planlamamıştım ama kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum." "Hepiniz için mutluyum," derken Erin aceleyle geri gelir.

"Tamam, yerleştiler ve yatakta dökülme olmamalı. Her ihtimale karşı, kırıntıları yakalamak için yorganın üzerine ekstra bir battaniye koydum."

"Çok akıllısın," diyorum gülümseyerek. "Ve çok da kullanışlısın. Teşekkürler. Tamam, Chase, ne var ne yok?"

"Washington'daki şartlı tahliye memuruyla az önce konuştum. O pislik tek bir randevuyu bile kaçırmamış. Bildiğimiz kadarıyla

Washington'da. Şu ana kadar çiçeklerin ondan geldiğini kanıtlayamadık, ama kanıtladığımızda, yasak emrini ihlal ettiği için muhtemelen hapse geri dönecek. Ama en iyi haber, Montana'da değil."

"Tanrıya şükür," diyor Erin rahat bir nefes alarak. "Kahve dükkanında tekrar işe başlayabilirim."

"Aceleci olmayalım."

"Neden?" diye karşılık verdi. "Özledim. Hem sadece pazar günleri çalışacağım, çünkü annen o günü çocuklarla geçirmek istedi. Bu bize uyar."

"O güvende," diyor Chase bana.

"Buna ihtiyacım var." Erin bana doğru gelir, elimi tutar ve yanağına bastırır. "Ben bağımsız biriyim, Grumpy. İşime geri dönmem, arkadaşlarımı refakatçi olmadan görmem, her şeye ihtiyacım var. Çiftlik benim için hapisane değil. Orayı seviyorum, ama hayatımın geri kalanına ihtiyacım var."

"Çok güzel bir konuşmaydı," diyor Chase onaylayarak. "Git buradan, Chase."

"Görüşürüz!" Elini sallayarak mutfaktan çıkar. Arkasında kapının kapandığını duyarım, ardından motorunun gürültüsü duyulur.

"Tamam," diyorum sonunda derin bir nefes alarak. "Yine de seni koruyacağız." "Oh, evet, aptalca bir şey yapmayacağım. Çok heyecanlıyım." Zıplıyor

sonra kollarıyla boynuma sarılır ve beni öper. "Teşekkürler, Grumpy."

"Rica ederim, Doktor."

"Okul yılının bittiğine inanamıyorum," diyor Erin, Holly'nin anaokulu mezuniyet töreni için güzel örgülerine son rötuşları yaparken. "Bu bahar çok çabuk geçti."

"Unutma," diyor Holly, sanki ebeveynmiş gibi, "sen, baban ve Johnny için yer ayırdık."

"Unutmam," diye söz verir Erin. "Peki ya ailenin geri kalanı?" "Onlar arkada oturmak zorunda," der Holly. "Çok kalabalıklar çok kişi var."

Gülüyorum ve herkesi Suburban'a bindirip, ilkokuldaki törene gitmek için kasabaya doğru yola çıkıyoruz.

Zamanın nasıl geçtiğini konuşmuşken, Holly'nin gelecek yıl birinci sınıfa başlayacağına inanabiliyor musun? Çocuklarım çok hızlı büyüyor.

"Cumartesi günü Aurora'nın doğum günü partisine davet edildim," diyor Holly bugün beşinci kez. "Saat ikide."

"Unutmayız," diyorum.

"Tamam. Umarım diğerleri de mezuniyetime gelir. Büyükannem, büyükbabam ve Millie teyzem gibi."

"Merak etme."

Vardığımızda park yeri yok, ben de bir blok ötede park ediyorum. Holly'nin elini tutuyorum, Johnny de Erin'in elini tutuyor ve yola çıkıyoruz.

Holly sınıfına gitmesi gerektiği için diğerlerini diğer ailelerin yanındaki koltuklarımıza götürdüm. Arkamı döndüğümde ağzım açık kaldı.

"*Hepsi* gelmiş," diye Erin'e fısıldadım, o da bana sadece gülümsedi. "Biliyorum."

Herkes burada. Sadece ailem ve kardeşlerim değil, çiftlikteki tüm çalışanlar da burada ve bize el sallıyorlar. Erin'e baktığımda, telefonunu kaldırmış, FaceTime'da Zoey ile birlikte ailesi görünüyor.

"Solgun görünüyorsun Rem," diyor Meg telefondan. "Nefes almalısın."

"Bayanlar ve baylar," diyor müdür hoparlörden, "lütfen yerlerinize geçin, başlayalım."

"Onlara borçluyum," diye fısıldadım, sadece Erin duyabilsin diye.

"Hepsine borçluyum." "Hayır, değilsin. Aile böyle yapar, Rem."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

ERİN

"

Ne yapıyorsun?"

Şaşkınlıkla masamdan başımı kaldırdım ve Rem'in kapı pervazına yaslanmış beni izlediğini gördüm. Joy'un muhasebe işlerini tamamen devraldığından beri, Remington ahırdaki ofisinde çok iş olduğu için masasını bana verdi.

Şu ana kadar bu düzen benim için gayet iyi işliyor.

"Çalışmak için çok geç oldu," diyor kapı pervazından uzaklaşıp yavaşça bana doğru yürürken. "Çocuklar yatmış."

"Muhasebeyle uğraşmıyorum," diye itiraf ettim. "Ama yaz programını yapıyorum."

"Program mı? Çocuklar daha dün okuldan döndü."

"Biliyorum, ama rutinlerinin olması iyi olur diye düşündüm. Bir program. Çoğu zaman onlarla birlikte olacağım, o yüzden işleri ayarlamaya çalışıyorum. Bak." Takvimi ona doğru çeviriyorum. "Örneğin, pazartesi günleri Holly dans dersine gidecek, ardından Johnny karate dersine gidecek. Ama sabahları kendi seçtikleri bir kitap okumalarını istiyorum ve derslerden önce kütüphaneye gidip kitaplarını değiştirecekler. Salı günleri matematikle başlayacağız, öğle yemeğinden sonra da bana gösterdiğin muhteşem göle yüzmeye ya da kürek sörfü yapmaya gideceğiz."

"Vay canına," diye mırıldanarak takvime bakıyor. "Onlara binicilik dersi mi veriyorsun?"

"Tabii ki hayır." Ona gülümserim. "Ama işe aldığın yeni çiftlik işçilerinden biri haftada bir saat ders vermeye gönüllü oldu. Zaten *biliyorlar* ama pek pratik yapamıyorlar, bu şekilde pratik yapabilirler."

"Hangi çocuk?"

"Kyle mi?"

Rem onaylayarak başını sallar. "Kyle'ı bulduğuma sevindim. Bunu desteklerim. Bu ne?"

Sundays'deki sarı yıldızı işaret etti.

"Büyükannenin günü," diye gülerek cevap veriyorum. "Ve kahve dükkanında geçirdiğim günü henüz yazmadım, ama yazacağım."

"Peki hangi gün izinlisin?"

Ona bakarak gözlerimi kırıştıtırırım. "Ne demek istiyorsun?"

"Muhasebe, çocukların ve kahve dükkanı arasında kendine hiç izin günü ayırmamışsın."

"Rem, kahve dükkanında geçirdiğim günü izin günüm olarak sayıyorum."

"Siktir et." Sesi yumuşak ama gözleri, *bu konuda geri adım atmayacağını* söylüyor.

"Başka bir gün izin alırsam, seni zor durumda bırakırım"

"Bir gün daha izin alırsam, seni zor durumda bırakırım. Ayrıca, bu programı *seviyorum*."

bu programı seviyorum."

"Bunu ancak iki haftada bir gün kendine ayırırsan kabul ederim. Spa'ya gidebilirsin, Millie ile takılabilirsin ya da, siktir, bütün gün kayak merkezindeki o lüks dairede oturman bile umurumda değil, ama kendine zaman ayırmalısın. Çocuklar okulda değilken, kendine zaman ayıramayacaksın ve buna ihtiyacın var."

"Tamam." Programı inceleyerek yavaşça başımı sallıyorum. "Bir şekilde hallederim." "Güzel. Hoşuma gitti. Haklısın, rutinleri olduğunda daha iyi oluyorlar."

"Ben de öyle," diyorum gülümseyerek. "Rutin olmadan her şey kaosa dönüşüyor ve ben bununla başa çıkamıyorum."

"Burada işin bitti mi?"

"Şimdilik." Ayağa kalkıp masa lambasını kapatıyorum, sonra masanın etrafından dolaşıp Rem'in kollarına atlayarak ona sıkıca sarılıyorum. İkimiz de birbirimizle kendi rutinlerimizi oluşturduk ve bu da onun bir parçası.

Çocuklar yatıp ev sessizleşince Remington beni arar ve ben dünyanın gördüğü en güzel kucaklaşmayı yaşarım.

Bu, seks kadar iyi, ve bu çok şey ifade ediyor. Ve bu sarılma neredeyse her zaman sekse yol açıyor.

"Aurora için aldığımız güzel Barbie bebeği ve kıyafetleri çok *sevdim*," diyor Holly arka koltuktan. Pembe elbisesiyle çok sevimli, pembe temalı parti ve davetiyeye yazan kıyafet kurallarına çok uygun. Saçları yine örgülü, son zamanlarda en sevdiği saç modeli bu galiba. Benim için sorun değil. Böylece çocukların arasında olmadan sohbet edip vakit geçirebiliyoruz.

. Örgülerin ucuna pembe kurdeleler bağlanmış ve büyük pembe hediye çantası yanındaki koltuğun üzerinde duruyor.

"Ben de onu beğendim," diye katıldım. "Çok güzel."

"Belki doğum günü dilek listeme eklerim." "Doğum günün *ne* zaman, Holly?"

"Yirmi Haziran."

Sadece birkaç hafta kaldı. Nasıl olur da doğum günlerini bilmiyorum?

"Johnny'nin doğum günü ne zaman?"

"Yirmi üçüncü Aralık. İnsanlar doğum günü ve Noel hediyelerini birleştirmeye çalıştıkları için bunu saçma buluyor."

"Evet, biraz saçma. Doğum günü partin için ne istediğine karar verdin mi?"

"Prenses partisi istiyorum," diyor heyecanla. "Arkadaşlarımın güzel prenses elbiseleri giymesini istiyorum. Ve ahırdan atlara binebiliriz."

"Prenses elbiseleriyle bu biraz zor olur ama arkadaşlarının anne ve babaları izin verirse, çiftlik çalışanlarından bize binmemize yardım etmelerini isteyebiliriz, bu fikri beğendim."

"Evet! Ve güzel bir prenses pastası, çiçekler ve balonlar da olabilir."

Bunu bir ay önce planlamaya başlamalıydım. Doğum günlerinin ne zaman olduğunu sormayı hiç akıl edemediğime *inanamıyorum*.

GPS'in yardımıyla Aurora'nın evini bulup sokağa park ediyorum. Holly'yi arka koltuktan indirip hediyeği ona veriyorum, böylece arkadaşına kendisi verebilir.

Arka bahçeye doğru yürümeniz gerektiği yazan bir tabela var, biz de öyle yapıyoruz ve daha önce hiç bu kadar sevimli bir şey görmemiştim. Barbie kutusu gibi görünen bir fotoğraf kabini var, kızlar içine girip kendileri Barbie gibi görünebiliyorlar.

Pasta elbette Barbie pastası ve buradaki herkes, büyük küçük, parlak pembe giysiler giymiş.

Ben bile Polly'nin dükkanında bu özel gün için sevimli pembe bir bluz buldum.

"Oh, çok güzel," diyor Holly heyecanla ve sonra Aurora'ya koşarak kıza hediyesini veriyor.

"Bunu masaya koyalım," diyor Aurora'nın annesi Christine gülümseyerek. "Bu güzel hediye için çok teşekkür ederiz."

"Rica ederim," diyor Holly utangaç bir şekilde, sonra Aurora elini tutuyor ve ikisi oynamak için koşarak uzaklaşıyorlar.

"Merhaba, ben Erin."

"Oh, evet, seni görmek ne güzel, Erin," Christine büyük bir gülümsemeyle söyler. "Holly'yi getirdiğin için teşekkürler. Aurora ona bayılıyor."

"Ben de öyle. Ne yapabilirim?"

"Şu anda bir şey yok. Kızların şeker komasına girmemeleri için pasta öncesi hafif bir atıştırma ikram ediyoruz. Hadi, diğer annelerin yanına katıl."

"Ben..."

"Yeterince katıldın," diye sözünü keser. "Bir şey içmek ister misin? Limonata ve şişe su var."

"Limonata çok iyi olur." Birdenbire okulun ilk günü kadar gergin hissettim. Ya bu insanlar beni sevmezse?

"Millet, bu Erin. Çoğunuz onu tanıyorsunuzdur," diyor Christine. "Ona bir içecek getireyim."

Herkes gülümsüyor ve merhaba diyor.

Şu ana kadar herkes sıcak ve misafirperver, yüzlerinde kötü kız eğilimleri yok, bu yüzden biraz rahatlayıp güzel bir sarışının yanına oturuyorum.

"Ben Abbi," diyor gülümseyerek. "Kızım Daisy, uçuş görevlisi Barbie olmak istediğini söyleyen."

Bakışlarını takip ediyorum ve Holly ve Aurora ile oynayan küçük kızı görünce gülümsüyorum.

"Çok güzel. Şahsen ben o Barbie'yi hep sevmişimdir."

"Bu parti harika değil mi?" diye soruyor Abbi. "Yani, o fotoğraf kabini çok zekice. Benim aklıma hiç gelmezdi."

"En güzel yanı," diye ekliyor Christine, içkimi uzatırken, "yükselip alçalıyor, böylece hepimiz Barbie olabiliyoruz."

"Bu hep hayalimdi," diyorum, diğerlerini güldürüp kendimi daha rahat hissederek. "Bu belki de katıldığım en sevimli parti, ve ben çok doğum günü partisine katıldım. Bunu nasıl düşündünüz?"

"Hepsi benim fikrimdi demek isterdim, ama Pinterest'ten aldım."

"Anlaşıldı."

"Affedersiniz bayanlar, ben gidip atıştırma ikramlarına bakayım." Christine eve girer ve ben Abbi'ye gülümserim.

"Daha önce karşılaşmadığımıza şaşırdım. Holly'yi okuldan alan genellikle benim."

"Oh, Daisy ve ben birkaç hafta önce buraya taşındık," diye cevaplar. "Dürüst olmak gerekirse, ben bekar bir anneyim ve yeni bir başlangıç yapmam gerekiyordu."

"Anlıyorum. Ben de buraya yaklaşık altı ay önce taşındım ve hayatımın en iyi kararıydı. Bitterroot Valley'deki herkes çok nazik."

"Ben de bunu keşfediyorum." Abbi gülümser ve diğer çocuklarla birlikte kızını izler. "Holly'nin babasıyla ne kadar süredir evlisiniz?"

"Oh, evli değiliz. Birlikteyiz ama evli değiliz. Ben dadıyım. Garip mi?" Utançtan yüzümü kapatıp parmaklarımın arasından bakıyorum.

"Hayır, duymak istediğim ilginç bir hikaye gibi," diyor gülerek.

"Üzgünüm, ama kulak misafiri olmadan edemedim." Bize gülümseyen bir kadına bakıyorum. "Ben Bella, Simone'un annesiyim ve Wild ailesini hayatım boyunca tanıyorum. Remington'la görüşüyorsun mu demiştin?"

"Evet?" Bunun bir tuzak soru olup olmadığından emin değilim.

"Nihayet biri o adamı kapmış," diyor Bella ve kadehini benimkine kaldırıyor. "O çok seksi bir adam."

"Haklısın." Gülerek bahçede Holly'yi arıyorum ve onu diğer kızlarla halka atma oyununda oynarken görünce rahatlıyorum. "O *çok* seksi. Ve çok iyi bir baba. Bu neden bu kadar seksi?"

"Çünkü tüm babalar iyi değildir," diyor Abbi üzülerek. "Bu yüzden, iyi olduklarında iyi *olduklarında*, çok seksi oluyorlar."

"Bir keresinde Remington'la randevuya çıktım," diyor Helena adında bir kadın kendini beğenmiş bir şekilde. "Eğlendik, ama aramızda bir kıvılcım olmadı. Tabii, bu on beş yıldan fazla bir süre önceydi ve biz neredeyse bebektik, ama evet. O çok yakışıklı."

Buna gülmeden edemiyorum. Joy'a Rem'in yirmi yaşlarındaki fotoğraflarını gösterip gösteremeyeceğini sormam gerekecek. Onları çok görmek isterim.

"Tamam millet," diyor Christine, atıştırmalıklarla dolu bir arabayı iterek. "Yiyelim!"

Çiftlik evine vardığımda HOLLY arka koltukta derin uykuda. Onu uyandırmak istemediğim için Remington'a mesaj atıyorum.

Ben: Holly ile arabada oturuyorum, klimayı açtım. Her şey yolunda. Uyuyor, uyandırmak istemiyorum.

Beş dakika sonra, Remington'un ahırdan arabaya doğru yürüdüğünü arka aynadan görüyorum.

Holly'yi uyandırmak istemediğim için kapıdan sessizce çıkıp dikkatlice kapıyı kapatıyorum.

"Hey," diyorum alçak sesle. "O çok yorgun.

"Nasıl gitti?" "Holly ve ben çok eğlendik," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Birkaç yeni arkadaş edindim ve parti çok eğlenceliydi. Ayrıca eski sevgilin Helena ile tanış

"Holly ve ben çok eğlendik," diyorum gülümseyerek. "Birkaç yeni arkadaş edindim ve parti çok eğlenceliydi. Ayrıca eski sevgilin Helena'yla tanıştım."

Bir an kafası karışır. "Helena Brown mu?" "Artık Ryerson."

"Sanırım bir kez fena olmayan bir randevuya çıkmıştık." Ellerini ceplerine soktu, açıkça rahatsızdı ve ben güldüm.

"Etkileyiciydi. Herkes çok nazikti, ama bu kasabada normal bir şey galiba. Holly çok eğlendi. Doğum gününün birkaç hafta sonra olduğunu söyledi, ben ise partiyi planlamaya bile başlamadım."

"Biz genellikle parti yapmayız," diyor. "Sadece ailece akşam yemeği yer ve pasta keseriz."

"O şu anda okulda. Bu olmaz. Arkadaşlarıyla bir parti yapmayı hak ediyor, huysuz. O iyi bir çocuk."

"Evet, evet, tamam. Parti yapalım."

"Eski ahırın bahsettiğimiz etkinlik mekanına dönüştürülmemiş olması çok yazık. *Harika* bir parti olurdu."

"Biliyor musun, ben de bunu düşünüyordum," diyor ve beni verandanın merdivenlerine götürüyor. Yan yana oturuyoruz. "Bence bu harika bir fikir ve bunu ailenin geri kalanına da söylemek istiyorum. Teknik olarak artık sorumlu benim, ama bu bir aile çiftliği ve onların da söz hakkı olmalı."

"Seni seviyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve şok içinde elimi ağzıma kapatırım. Bunu gerçekten böyle mi söyledim? O ailesinden bahsederken?

"Yani..." Boğazımı temizledim, ama başka bir şey söyleyemeden Remington beni kucağına çekti ve ben onun üzerine otururken beni deli gibi öptü.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarıma. "Delicesine. Aptalca. Geri dönülmez bir şekilde. Senin için deli oluyorum, Doktor."

"Oh, şükürler olsun. Bir an için ortamı gerçekten garip hale getirdiğimi sandım."

Güler ve yüzümü avuçlarıma alır. "Hayır. Yapmadın."

"Zamanlama garip," diye itiraf ediyorum. "Ama lanet olsun, Grumpy, aileni ve bu çiftliğin mirasını bu kadar sevip saygı duymanı çok seviyorum. Buna *bayılıyorum*. Benimkiyle benzer bir aile dinamikleri olan biriyle tanışıp tanışmayacağımı bilmiyordum, ama tanıştım. Ve bu, seni her zaman çekici bulmamın nedenlerinden biri."

"Biliyorum," diyor ve saçlarını omzuma atıyor. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Eski ahır hakkında ailenle konuşacağını söylüyordun?"

"Evet. Ve senin de orada olmanı istiyorum çünkü eğer bu gerçekleşecekse, sorumlu sen olacaksın."

"Ne?" Şaşkın bir şekilde geriye yaslanıp ona bakıyorum. "Neden ben?"

"Çünkü bu senin hayalin ve tam olarak kafanda canlandırдың gibi olmasını istiyorum."

"Vay canına. Tamam. Tabii, yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum," diyor basitçe ve beni tekrar öpüyor.

"Neden öpüyorsun?"

Küçük bir sesle ayrılırız ve Rem'in kucağından kayarım. Belli ki Holly uyanmış ve ikimiz de duymadan arabadan çıkmış.

"Çünkü onu öpmek hoşuma gidiyor," dedi Rem kızına. "Bugün eğlendin mi?"

"Evet, Erin doğum günüm için mükemmel bir parti planlamama yardım edeceğini söyledi."

"Eminim yardım eder."

Hayatın bundan daha güzel olabileceğini DÜŞÜNMÜYÖRÜM.

Sonunda Bitterroot Valley Coffee Co.'da işe geri döndüm ve kendimi harika hissediyorum. Millie bugün benimle çalışıyor ve çok eğleniyoruz.

Siparişleri alan ve kahveyi yapan arasında değişerek.

Birlikte çok iyi çalışıyoruz.

Remington bu sabah çocukları ikram için getirdi ve bu eğlenceli bir sürpriz oldu. Ve bugün hizmet ettiğim herkes mutlu ve iyi bir ruh halindeydi.

Bugün *benim*

günüm.

"Merhaba."

Dönüp Clay'e gülümsüyorum. "Oh, merhaba. Nasıl gidiyor?"

"İyiym." Eskisi kadar dostça görünmüyor, ama belki benim kadar iyi bir gün geçirmiyordur. "Karamel mocha alayım."

"Tamamdır." İşlemi tamamlayıp Clay'e gülümserim. "Hazır olunca size getiririm."

"Buraya koyabilirsin. Ben gelip alırım," der ve yüzü telefonuna yapışmış halde uzaklaşır.

Tamam o zaman.

"Remington dün beni sevdiğini söyledi," diye Millie'ye fısıldıyorum, siparişini vermek için yanına yaklaşıırken.

"Ne?" Neredeyse üzerine sıcak süt döküyor, ben de hemen bir havlu alıp ona yardım ediyorum.

"Ben söyledim," diye açıklıyorum. "Kendimi tutamadım, o da bana karşılık verdi, çok tatlıydı."

"Aman *Tanrım*." Millie kollarıyla beni sarar ve sıkıca sarılır. "Bu, yıllardır duyduğum en güzel haber. Onunla evlenirsen benim kız kardeşim olacağını biliyorsun, değil mi?"

"Kimse evlilikten bahsetmedi ki."

"O konuşur. Rem sokak kedisi değil, tek kadınla birlikte olan bir adam. Aman Tanrım, bu çok heyecan verici. Yani, kendi baldızımı kendim seçmişim gibi."

"Evet, her şey seninle ilgili."

Millie gülerek bana tekrar sarılır.

"Orada neler oluyor?"

İkimiz de Chase'in sesine dönerek bakıyoruz. Tezgahın önünde durmuş, bize sırtlıyor.

"Rem, Erin'e onu sevdiğini söyledi," diyor, tüm dünya duyacak kadar yüksek sesle alaycı bir fısıltıyla.

"Nihayet," der Chase başını sallayarak. "Yavaşdır ama sadıktır."

Buna burun kıvrarak Clay'in kahvesini masaya koyup, Summer'ın içeri girmesiyle Chase'in siparişini almaya giderken, Summer elinde muhteşem bir sarı nergis buketi tutuyordu. Çiçeklerin çiçekleri muhteşemdi ve onları önüne koyup "Bunlar senin için Erin" dediğinde, içimden bir iç çekmeden edemedim.

"Onlar çirkin kırmızı güller *değil*," diyor Millie.

Bir sandalyenin öfkeyle yere sürtünme sesini duyarım ve başımı kaldırıp çok kızgın bir Clay'in dükkandan çıkarken ayaklarını yere vurarak yürüdüğünü görürüm.

Bugün bir şey onun kışına girmiş olmalı.

Bu muhteşem çiçeklere bakarken umurumda da değil.

"Kart," diyor Summer, zarfı bana uzatarak. Dikkatini Chase'e çeviriyor. "Nasılsın Chase?"

"Şikâyet edemem, teşekkürler. Sen nasılsın?"

"Oh, bir örümcek gibi hayal kurmakla meşgulüm," diye cevaplar, güzel ve parlak bir gülümsemeyle. "Ve biz de böyle seviyoruz. Dükkana dönmem gerek, ama bunları hemen sana vermek istedim."

"Çok teşekkür ederim," diye sesleniyorum arkasından ve Chase'in Summer'ın gidişini izlemesini seyrediyorum.

Kapı arkasından kapanınca Chase'e gülümsedim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Ne?" diye sorar, dönüp bana bakarak. "Ondan *hoşlandın*."

"Summer mı? Tabii, hoş bir kız."

"Ve çok güzel," diye ekliyor Millie. "Harika bir iş kadını ve her yönüyle iyi bir insan olduğunu söylemeye gerek bile yok. Oh, ve Chase üç yıldır ona aşık."

"Ben yok."

"Vay canına. Üç yıl uzun bir süre. Belki ona çıkma teklif etmelisin."

Chase'in gözleri kısılr. "Kahvem hazır mı?"

"Al bakalım," der Millie tatlı bir sesle ve kahveyi ona uzatır. "Erin, o kartı okuyacak mısın?"

"Oh, evet." Zarfı açıp kartı çıkarırım.

Hey, Doktor,

Her gün en sevdiğin çiçekleri hak ediyorsun.

Sevgiler,

Huysuz

"Awww," diyor Millie ve ellerini kalbinin üzerine koyuyor.

"Rem, istediğinde çok duygusal olabiliyor," diye ekledi Chase.

"Duygusal değil, romantik," diye karşılık veriyorum. "Hadi, Summer'a çıkma teklif et."

"Ben gidiyorum," der Chase ve kahvesini alıp kapıdan çıkar.

"Kardeşlerimi rahatsız etmeyi seviyorum," diyor Millie mutlu bir iç çekişle.

"Bu, kız kardeş gücümü iyilik için değil, kötülük için kullandığım anlamına geliyor."

Buna gülerek telefonumun titrediğini hissettim. İş yerindeyken kimse bana mesaj atmazdı, bu yüzden kaşlarımı çatarak mesajı kontrol ettim.

"Ah, Roger." Mesajı okudum ve kalbimin hızlandığını hissettim. "Tanrım, yaralanmış. Bana ihtiyacı var. Mill..."

"Git," der hemen, ben önlüğümü çözüp telefonumu cebime tıkarken. "Git, ben hallederim."

Suburban'a atladım ve Roger'ın evine kadar kısa mesafeyi normalden daha hızlı sürdüm. Motoru daha yeni kapatmıştım ki, kaldırımdan koşarak ön kapıya vardım ve anahtarla içeri girdim.

"Rog?" diye bağıryorum, kalbim güm güm atıyor. "Neredesin, Roger?"

"Oh, burada değil."

O sesi duyunca donakaldım. O sesi
tanıyordum.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ERİN

Bu olamaz.

Clay'e bakarken aklımdan geçen tek şey bu. Bu olamaz. Çünkü bu ses Clay'e ait değil; bu ses, hapse girmeden önce hayatımı cehenneme çeviren Steven Turner'a ait.

"Clay?" diye soruyorum, ne yapacağımı düşünmeye çalışırken kafam allak bullak. "Roger nerede?"

"Umurumda değil," diyor ve ellerini ceplerine sokuyor. Güneyli aksanı yok. "*Burada* değil. Ve bana Clay deme. Clay, sana yaklaşmak için oynadığım korkak bir roldü."

"Seni tanıyamadım bile," diye mırıldandım. Kulaklarımda çınlayan sesin arasında bir şey duyabildiğime şaşırmıştım. "Sen Washington'da olman gerekmiyor muydu?"

"Senin olduğun her yerde olmam gerekiyor!" Sesi sert ve yüksek. "Tabii ki beni tanımadın. Bunun için özen gösterdim."

Gözlük camlarını çıkarıp yere atıyor. Küçük bir bıyığı koparıyor ve hatta ağzından takma dişlerini çıkarıp onları da yere atıyor.

Arka cebinden nemli bir bez çıkarır ve yüzündeki makyajı siler. Artık, daha açık renkli saçları dışında, onun Steven *olduğunu* görebiliyorum.

"Sen tam bir fahişesin." Gözleri çılgınca. Deli gibi. "Beni bekleyeceğine söz vermiştin. Her şeyi doğru yaptım."

Nefes alır ve sesini yatıştırır.

"Gardiyanların ve müdürün beni sevmesini sağlamanın yolunu buldum. Bilgisayar laboratuvarında iş buldum ve sonunda her türlü sunucuya nasıl girileceğini öğrendim. Tahliye tarihimı değiştirdim. Ailenin öğrenmemesi için kurban haklarıyla ilgili tüm bilgileri sildim. Görünüşümü değiştirdim. SENİN İÇİN NE KADAR ÇOK ŞEY YAPTIĞIMA BAK!"

Bir adım geri çekilip dudaklarımı yaladım.

"Oh, hayır. Hiçbir yere gitmiyorsun." Kötü bir çocukmuşum gibi başını sallayarak tıslar. "Çiçeklerimle *alay ettin*. BENİM ÇİÇEKLERİM! Onlar çok güzeller. En sevdiğin çiçekler."

"Eskiden öyleydi. Sen benim için mahvettin."

Yüzü alaycı bir ifadeye büründü. "Siktir et. Sen onları seviyorsun. Kahve dükkanında çalışmayı bıraktın, artık seni göremedim ve bu beni çok kızdırdı. Duygularımı incittin. Lanet olası Washington'a gidip gelmek zorunda kaldım. Bunun ne kadar zahmetli olduğunu biliyor musun? Ne kadar zaman aldığını? Canım istediğinde uçabileceğim özel jetim yok."

Tanrım. Ne yapacağım? Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Bitterroot Valley'de beni nasıl buldun?" Onu oyalayayım, konuşmaya devam etsin.

"Lütfen." Gözlerini devirdi ve sonra beni sakinleştirilmesi gereken bir çocukmuşum gibi baktı. "Adını falan değiştirmedin ki. Montana ehliyetin bile var. Bilgisayarlara girerim, unuttun mu? Sosyal medyadan seninle konuşmaya çalıştım ama mesajlarıma cevap vermedin."

Kaşlarımı çatıyorum ve sonra aklıma geliyor. Sildiğim spam mesajlar. *Ondan* gelmişti.

"Tek iyi olan şey, eski dairenizi ve eski mobilyalarınızı almış olmam." Yüzü iğrenç, sapıkça bir gülümsemeye büründü. "O dairedeki her yüzeyde sizi becerdim."

Kusacağım.

"Ve sen bayıldın. Daha fazlasını istediler. Benimle evlenmem için *yalvardın*."

"Hayır." Kelime sert ve güçlü bir şekilde çıkıyor. "Öyle bir şey olmadı. Bu doğru değil ve asla doğru olmayacak."

"Kapa çenen!" Bana doğru fırlayıp tokat attı, gözlerim karardı. "Sen lanet olası bir yalancısın, orospu."

"Yalan söylemiyorum."

Bana tekrar vurur ve sonra beni bir sandalyeye iter. Roger'ın mutfak sandalyelerinden biri. Yanağım zonkluyor ve tekrar mide bulantısı hissediyorum, ama onun beni sandalyeye bağladığını fark ediyorum.

"Sen o aptal çiftçinin karısı değilsin," diye mırıldanarak düğümleri atıyor. "O sana benim verebileceğimi veremez. Seni benim sevdiğim gibi sevemez. Bir peni için bir pound ver, bir pound için bir peni ver."

Garip sözleri tekrar tekrar söylüyor. Akıl hastası.

Ve beni öldürecek. Tanrım, beni öldürecek ve Roger beni burada bulacak. Kimseye zarar vermeyen tatlı Roger.

Remington ve çocuklar bana ihtiyaçları var. Bütün ailem bana ihtiyaçları var ve bu canavar beni onlardan alacak.

"Baban sana söyledi," diyor, gözlerimin içine bakarak. "Senin *benimle* evlenmeni istediğini söyledi. Çünkü o biliyor. O akıllı ve ünlü, o *biliyor*."

"Neyi biliyor?" diye fısıldıyorum.

"Senin için tek erkeğin benim." Sakin bir şekilde elini uzatıp parmaklarını yanağımdan aşağı doğru kaydırır, sonra ağzımı sıkıca kapattı ve yüzümün her iki tarafını morarttı. "Seni seven benim. Sana çok iyi davranırdım, ama sen beni dinlemedin. Hayır, beni uzaklaştırdın. Ama bizimki gibi bir aşkı durduramazsın, Erin. Kaderinde varsa, olur. Ve bizim kaderimizde var."

"Hayır," diye fısıldadım ve yanağıma bir tokat daha yedim.

"Kapa o fahişe ağzını!" diye bağıyor yüzüme, tükürüğü bana sıçırıyor. Nefesi eski kahve gibi kokuyor ve dişinde bir şey sıkışmış. Şokta olmalıyım çünkü bu bana komik geliyor. "Bana gülme."

"Bütün bu olay gülünç," diye cevap veriyorum. Beni öldürecek zaten. Dürüst olsam da olur. "Ne, beni dairenize götürüp orada rehin mi tutacaksınız?"

"Rehin değil," diyor. "Evimiz senin için hapisane değil, aşkım. Hayır, orası senin güvenli yerin. Roger, o mobilyaları bizim için aldığını söyledi. Orayı bizim evimiz yaptın. Senin yerin orası."

"Senin yanına ait değilim."

Ayağa kalkıp benden uzaklaşarak saçlarını elleriyle karıştırdı. Sonra bana dönüp yumruğunu bana indirdi ve her şey karardı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM REMINGTON

"

Hey, baba?" Johnny, Main Street'te yürürken sorar. "Evet, dostum?"

"Erin işten çıkana kadar şehirde kalabiliriz, sonra onu yemeğe çıkarabiliriz. Uzun zamandır bunu yapmadık."

"Evet!" Holly de aynı fikirde. "Barbekü yapabiliriz!"

Durup ikisine bakıyorum. Heyecanlı gözlerle bana bakıyorlar ve hayır diyemeyeceğimi biliyorum.

"Bugün duyduğum en iyi fikir. Kesinlikle yapmalıyız. Kasabada pek zaman geçirmiyoruz, değil mi?"

"Hayır, ama çiftlikte yapacak çok şey var," diye hatırlatıyor Johnny. "Ama bazen şehre gelmek de eğlenceli oluyor."

"Kahve dükkanına uğrayalım," diyorum, Holly elini elime sokarken, "Erin'in başka planı olmadığından emin olalım."

"Millie teyzeyle bir planı varsa, o da bizimle gelebilir," diyor Holly. "O zaman *daha da* eğlenceli olur."

"İstersen Millie teyzeyi de davet edebiliriz."

Kahve dükkânına girmek üzereyken biri adımı seslendi.

"Rem!"

Arkamıza bakıyorum ve Brooks'un bize doğru geldiğini görüyorum. "Selam Brooks.

Nasıl gidiyor?"

"İyiyim," diyor ve elimi sıkıyor. "Seni kasabada görmek sürpriz oldu. Siz nasılsınız?"

Brooks çocuklara gülümser ve Johnny'nin saçlarını karıştırır.

"Erin'i işten alıp yemeğe davet edeceğiz," diyor Holly gülümseyerek. "Yemeğe gelmek ister misin?"

Brooks gülümser. "Bugün olmaz, ama bir dahaki sefere. Davet ettiğiniz için teşekkürler

"

"Bana babama benziyorsun," diye ekliyor Holly utangaç bir gülümsemeyle.

Brooks ve ben birbirimize bakarız ve ben omuz silkerim. "O daha çocuk."

"O çok sevimli bir çocuk. Neyse, benim ekibimde *senin* ekibinde olması gereken bir adam var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Neden?"

"Tek konuştuğu şey atlar ve çiftçilik. On dokuz yaşında ve iyi bir çocuk. Motorlarla arası pek yok ama iş ahlakı çok iyi ve Wild River Ranch'te başarılı olacağını düşünüyorum."

"Ona numaramı ver. Yaz için daha fazla yardıma ihtiyacım var, gerisini sonra konuşuruz."

"Teşekkürler." Brooks başını sallar. "İyi akşam yemeği, çocuklar. Görüşürüz."

Brooks'a el salladıktan sonra kahve dükkanının kapısından içeri girip şaşkınlıkla gözlerimi kırptım.

Tezgahın önünde Holden Lexington kız kardeşime gülümsüyor.

Kız kardeşim ise kollarını göğsünde kavuşturmuş, gülümsememeye çalışıyor.

"Erin nerede?" Johnny yaklaşırken soruyor.

"Oh, Roger'ı kontrol etmek için aceleyle çıktı. Yakında döner." Millie Holden'a döner. "Başka bir şey ister misiniz?"

"Kahve çok lezzetli," diyor Holden, sanki bütün gün tezgahta yaslanıp kahvesini yudumlayacak kadar vakti varmış gibi. Bana bakıp başını sallıyor. "Rem."

"Holden." Ben de başımı salladım. "Çocuklarımla tanıştın mı?"

"Tabii, ama uzun zamandır görmedim. Jenny ve Cameron, değil mi?"

Johnny ve Holly güler.

"Hayır," der Holly. "Ben Holly, o da kardeşim Johnny."

"Doğru." Holden bana göz kırparak bakar ve sonra Millie'ye döner. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler Bayan Wild."

"Rica ederim," diye mırıldanır Millie, Holden kahvesini alıp dükkandan çıkarken gülümsemesini daha da genişletir. "O bir aptal."

"Babası kadar kötü değil," diye cevap veriyorum.

"Ondan nefret ediyorsun," diye hatırlatıyor. "Ve ona karşı *naziktin*."

Erin'in madenin yanında bana söylediklerini hatırlıyorum.

"Geçmişte kaldı," diye omuz silkiyorum. "Erin Roger'ı kontrol etmeye gitti demiştin?"

"Evet, zavallı adam. O..."

Kapının sesi onu keser ve Chase, iyi ve sinirli bir şekilde içeri girer.

"Cüzdanımı unuttum," diyor Millie cüzdanı ona uzatırken.

"Gerçeklerden kaçarsan böyle olur," diyor Millie, küçük fincanlara bir şeyler hazırlarken. "En sevdiğim iki çocuğum sıcak çikolata ister mi?"

"Evet!" diye bağırlar ikisi bir ağızdan.

"Gerçeklerden kaçmıyorum," diye mırıldanır Chase karanlık bir sesle. "Ne gerçeği?" diye sorarım.

"O yaz için çok çekici," diyor Millie. "Kadın, mevsim değil."

"Sen de öyle misin?" diye şaşkınlıkla soruyorum. "Şey, güzel ve hoş bir kadın. Ve iyi bir iş kadını."

"Ben de öyle dedim," diye onaylıyor Millie.

Chase sadece başını sallar ve elini yüzünden indirir. "Herkes bu konuyu kapatın."

"Ben Bayan Summer'ı seviyorum," diyor Holly. "Güzel çiçekleri var." Chase, Holly'ye kederli bir şekilde bakıyor. "Sen de mi?"

Holly cevap vermeden Chase'in telefonu çalar.

"Wild," diye cevaplar ve aniden vücudu gerilir, yüzü boşalır ve bir şeylerin ters gittiğini anlarım. "Ne zaman? Orada mı? Dışarıda beklesin, üç dakikaya oradayım. Destek çağır."

Telefonu kapatır ve bana bakar.

"Erin'in başı dertte."

"Çocuklar bende," der Millie hemen. "Git."

Adrenalinim hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Dükkandan çıkıp Chase'in arabasına koşuk.

"Roger 911'i aradı," diyor Chase motoru çalıştırırken. "Eve yeni gelmiş ve birinin bağırdığını duymuş, içeri girmedi. Pencereden bakmış ve Erin'e bağırarak bir adam görmüş."

Ellerim yumruk haline geliyor. "Takipçi mi?" "Aklıma gelen tek şey bu."

Kör bir öfke içimi kapladı. "Eğer ona elini sürmüşse, onu öldürürüm." "Bana böyle konuşamazsın," diye mırıldandı Chase sinirli bir şekilde. "

Yedekler gelene kadar içeri girme."

"Siktir et."

"Beni dinle, Rem. Seni buraya sadece kendi başına gideceğini bildiğim ve ona ihtiyacın olacağı için getirdim, ama burada sorumlu benim ve bu tür durumlarda izlenecek kurallar var."

"Protokolün canı cehenneme."

"Beni seni kelepçeleyip arabada tutmaya zorlama."

"Dene de görelim." Ona sert bir bakış attım ama o geri adım atmadı.

"Yapacağım. Yapmayacağımı sanma. Eğer bunu batırırsan, tüm soruşturma batabilir

bütün soruşturmayı mahvedebilir, o yüzden dediğimi yapacaksın."

Birkaç ev aşağıya park etti ve hemen eve koştuk. Roger kaldırımında bizi bekliyordu.

"İçeride Erin'le birlikte bir adam var," diyor hemen. "Ona saçma sapan şeyler bağıyor. Sanırım ona vurdu."

"Hayır," dedi Chase, kolumu sıkıca tutarak. "Onu vurduğundan emin misin?"

"Evet," diyor Roger. Kendinden geçmiş, korkudan titriyor. "Zavallı kız, içeri girip ona yardım etmeliyiz. O olmasa ne yapardım bilmiyorum."

"Doğru şeyi yaptın," Chase onu sakinleştirir. "Destek gelir gelmez içeri gireceğiz."

Tek kelime etmeden, arkamda siren sesleri duyulurken eve doğru yola çıktım. Bir manyak ona istediğini yaparken onu orada yalnız bırakmayacağım. Orada ona *her* şeyi yapabilir ve onu bir saniye bile orada bırakmayacağım.

Kapıyı kırıp içeri girdiğimde, onun yumruğunu geri çektiğini ve kadının yüzüne tam isabetli bir yumruk attığını gördüm.

Durmadım. Ona doğru koştum, onu yere düşürdüm ve sırt üstü yatarken yüzüne yumruk attım.

"Kadınlara vurmayı seviyor musun, pislik herif?" Onu tekrar vuruyorum, burnundan kan fışkırınca tatmin oluyorum. Adamlar odaya akın ediyor ve beni ondan çekiyorlar. "Az önce ölüm cezası aldın," diye bağıyorum.

"Dur," diyor Chase, omzumu çekerek. "*Onunla* ilgilen ve onu bize bırak."

"O istedi," diye bağıırır pislik. "O beni seviyor. Ben onun ruh ikiziyim ve sonsuza kadar birlikte olacağız."

"Onu buradan çıkarın," diye bağııyorum ve Erin'in yanına çömeliyorum.

Erin baygın ve sandalyeye bağlı, bu yüzden onu hızla çözüp kollarımın arasına alıp kanepeye yatırıyorum.

"Uyan, bebeğim." Elini öptüm. "Hadi, Doc, benim için uyanmalısın."

"Ona öyle dokunma!" Onu dışarı çıkarıyorlar ve o bize ulaşmaya çalışıyor. "Ellerini karımdan çek!"

"Tanrı aşkına, çeneni kapatmazsan suratına yumruk atacağım," diyor Chase, adamı kapıdan dışarı iterek.

"Çok üzgünüm," diyor Roger, Erin'in alnına soğuk bir bez koyarken. "O adamın evime nasıl girdiğini bilmiyorum."

"Clay," diyor Erin fısıldayarak ve ben rahatlayarak ona dönüyorum. *Uyanmış.* "Aslında Clay gibi davranıyordu. O aslında Steven ve bana yaklaşmak için Clay gibi davranıyordu."

"Şşş." Elini tekrar öptüm. "Konuşma, bebeğim. Seni ne kadar incitti?"

"Yüzüme birkaç tokat attı," derken oturmaya çalışır ama kollarımın arasına düşer, bana sarılır ve gözyaşları akmaya başlar. "Çok korktum. Beni öldüreceğini ve ailemi, seni ve çocukları bir daha göremeyeceğimi sandım."

"Şşş, bitti, bebeğim. Bitti." Ağlarken onu ileri geri sallıyorum, tüm acısını dökmesine izin veriyorum. "Her şey yolunda. Ben buradayım."

Bana sarılmaya devam ederken, başını öperim ve ellerimle sırtını okşarım.

"Doktora gideceksin," diyorum ve o da başını sallayarak kabul ediyor.

"Evet." Roger'a bakar ve yumuşak bir gülümsemeyle yanaklarından gözyaşlarını siler. "Yardım çağıran sen miydin?"

"Tabii ki ben aradım." Roger, kızın boş elini tutar. "Özür dilerim, tatlı kızım."

"İyi olacağım. En azından onu yakaladık." O, o yeşil gözleriyle bana bakar. "Sana ve Chase'e anlatacak çok şeyim var."

"Anlatacaksın," diye söz veriyorum, iyi görüldüğü için rahatlamışım. "Ama şimdi seni doktora götüreceğim."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

ERİN

"Ben *iyiyim*," diye altmışıncı kez ısrar ediyorum. "Başım dönmüyor. Sadece çok kötü bir baş ağrım var."

"Hmm." Emily Peabody adındaki güzel kadın doktor, gözlerime ışık tutarken fazla bir şey söylemiyor. "Parmağımı takip et."

Dediğini yapıyorum ve o yine "Hmm" diyor ve bilgisayarına notlar alıyor.

"Dr. Peabody," diyorum tekrar. "Ben *iyiyim*. Sadece eve gidip bir iki gün dinlenmem

bir iki gün dinlenmem gerekiyor."

"Katılıyorum," der sonunda ve ben zaferle Remington'a bakarım.

"Söylemiştim."

"Röntgenlerde yumruk yediğin yerde kırık yok. Bir süre gözün çok moraracak ama iyileşecek. Ancak psikolojik travmanın daha uzun süreceği tahmin ediyorum." Bana nazik gözlerle dönüyor. "İstersen iyi bir terapist önerebilirim."

"Evet." Boğazımı yutarak Remington'un elini sıkıyorum. "Evet, sanırım isterim."

Kadın başını sallayıp ayağa kalktı. "Taburcu belgelerinize yazayım. Ağrı için ibuprofen alın ve dinlenin."

"Teşekkürler," Rem ve ben aynı anda söylüyoruz.

"Ödümü kopardın," diyor Rem, yanağıma öpücük kondurmak için eğilirken. "Tanrım, seni orada baygın halde gördüğümde, ben... çok kötü bir andı."

"Beni öldüreceğinden emindim," diye itiraf ettim ve Rem'in saçlarını parmaklarımla okşadım. "Gözleri deli gibiydi. Akıl sağlığı yerinde değil."

"Hapse geri dönecek," diyor kesin bir sesle. "Chase'in sana soracak bazı soruları olacak."

"Onunla şimdi konuşurum. Nerede?"

"Sana kendini daha iyi hissedene kadar beklemesini söyledim."

"Remington." Gözlerimi devirip acıdan irkildim. "Onunla hemen konuşmam lazım. Buradan çıkınca ofisine gideceğim."

"Araba kullanma," diyor Dr. Peabody odaya geri girerken. "En azından bugün. Bırak bu yakışıklı adam seni gezdirsin. Kendine dikkat et."

"Teşekkürler." Ayağa kalkarım ve Rem, beni dengede tutmak için kolunu belime dolamıştır.

Şu anda buna ihtiyacım var.

"Gidelim," diye mırıldandım. "Hastaneleri sevmiyorum. Kimse ailemi aradı mı?" "Chase aradı," diye cevapladı Rem. "Bana mesaj attı. Yoldalar."

"Ne?" Rahatlamış bir şekilde ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. Annemi *çok* özledim. "Buraya gelmelerine gerek yok. Ben *iyiyim*."

"Belki bunu söyleyip durursan, kendini ikna edersin." Bana hafif bir bakış attı. "Senin için endişeleniyorlar ve seni görmek istiyorlar. Yüzündeki ifadeden rahatladığını görebiliyorum. Her zaman sert olmak zorunda değilsin, biliyorsun. Ayrıca Chase bizimle evde buluşacak. Onun ofisine gitmeyeceksin."

"O mu söyledi?"

"Hayır, *ben* söyledim. Seni eve götürüyorum, Doktor. Tartışma yok."

Tartışacak havamda değilim. "Oh, lanet olsun! Çocuklar! Çocuklar nerede?" "Millie onları eve götürdü," diyor.

"Tamam, iyi."

Beni Suburban'a götürdü, kemerimi bağladı ve sürücü tarafına geçti. Başım biraz dönüyordu, bu yüzden gözlerimi kapattım ve serin cam pencereye yaslandım.

"Her şeyi anlatmamı istediğini biliyorum. Ama Chase de yanımızda olduğunda bir kez anlatmam daha kolay olur. Birkaç kez anlatacak gücüm yok."

"Sorun değil," diyor ve elimi tutuyor. Roger'ın oturma odasında uyandığımdan beri Rem bir şekilde elimi tutuyor. Beni tutmak ve sakinleştirmek için yakınımda duruyor ve ona çok minnettarım. "En önemli şeyi biliyorum, o da senin güvende olduğun."

"Acil durumlarda baygınlaşıyorsun." Tanrım, vücudumun her yeri *ağrıyor*

or. O gülüyor. "Çoğu insan buna ısrarcı der."

"Koruyucu olmanı ve kriz anlarında kontrolü ele almanı seviyorum. Seksi. Kenara çek de arabada sevişelim." Gözlerimi açık tutamıyorum.

"Ne kadar cazip olsa da, şimdilik pas geçeceğim. Ama bir dahaki sefere yapalım. Bebeğim, çok yorgunsun." Elimin arkasını öper.

"Bana hiç bebeğim demiyorsun." Bir gözümü açıp ona bakıyorum. "Hiç Hiç. Ama sanırım hoşuma gitti."

"Şu anda sana karşı özellikle hassas hissediyorum," diye itiraf ediyor. "Gece hastanede gözlem altında kalmaman gerektiğinden emin misin?"

"Sakın bana hiç yüzüne yumruk yemedin deme." "Benim de payıma düşeni aldım."

"Ve geceyi hastanede mi geçirdin?"

O hiçbir şey söylemez ve ben gözlerimi tekrar kapatırım.

"Gördün mü? Sadece biraz uyku ve ibuprofen lazım. Bir yanım ailemi arayıp eve gelmelerini söylemeliyim diyor, ama diğer yanım annemi istiyor, o yüzden aramayacağım."

Otoyoldan çıkıp kapıdan giriyor ve evin önünde durduğunda kaşlarını çatıyorum.

"*Bütün* ailen burada." "Öyle görünüyor."

"Neden?"

Dönüp bana sanki birden aptallaşmışım gibi bakıyor. "Çünkü aileler böyle yapar, Doktor. Senin için endişeleniyorlar."

"Bu çok tatlı."

Merdivenlere çıkamadan Rem beni kucaklar ve Millie'nin açtığı kapıya kadar taşır.

Gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmiş, Johnny ve Holly de endişeyle onun iki yanında duruyorlar.

"Oh, Erin," diyor Millie, burnunu çekerek. "Gerçekten iyi misin?"

"İyiyim." Bunu sekseninci kez söylüyorum gibi geliyor. "Gerçekten iyiyim. Sadece gözüm morarmış. Neden taşındığımı anlamıyorum."

"Çünkü bu bizi rahatlatıyor," diye cevaplar Remington ve beni kanepeye oturtur. Sorular ve endişeli yüzler vardır, sonunda elimi kaldırırım ve herkes konuşmayı keser.

"Ve çünkü canın acıyor," diyor Holly ve yanıma kanepeye oturuyor. "Babam canım acıyınca hep beni taşır."

"Çok nazik bir davranış." Alnını öperim ve endişeyle beni izleyen Johnny'ye gülümserim. "Her şey yolunda dostum. Göründüğümde çok daha iyiyim. Gerçekten."

"Gözün çok morarmış," der ve yaklaşarak tam karşımda durur. "Acıyor mu?"

"Biraz." Zorlukla yutkunuyorum, şu anda annemi çok istiyorum. Johnny'nin elini tutmak için uzanıyorum, onu rahatlatmak istiyorum. "Endişelendiğini biliyorum, ama ben iyi olacağım."

Johnny kollarıma girip bana sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum."

"Ah, tatlı çocuk, ben de seni seviyorum." Kafasına ve sonra yanağına öpücük konduruyorum. Remington'a bakıyorum. "Ailem ne kadar uzakta, bilen var mı?"

"Kiralık arabayla buraya geliyorlar," diye cevaplar Chase.

"şaka yapıyorsun. Çok hızlı oldu." Joy'dan bir bardak su alıp bir yudum içiyorum. Johnny yanıma oturuyor. "Onlar geldiğinde her şeyi anlatırım, böylece tekrarlamak zorunda kalmam."

"Adil," diyor Chase, yüzü asık. "şimdiden söyleyeyim, eski suçlamalarla hapishaneye geri dönecek, ama şimdi buna kaçırma, izinsiz girme, memura saldırı ve bir sürü başka suç da eklendi. Çok uzun bir süre hapis yatacak."

"İyi. Bu iyi."

"Kötü bir adam mı vardı?" Holly titrek sesiyle sorar ve ben gözlerimi kapatırım. Tüm kalbimle bu iki bebeğın beni bu halde görmemelerini ve bu hikayeyi duymamalarını diliyorum. İkisini de çok seviyorum.

"Kötü bir adam vardı, ama amcan Chase onu yakaladı ve artık bana ya da başka kimseye zarar veremez. Harika değil mi?"

Kaşlarını çatıp kucağıma tırmanır ve bana sokulur. "Üzgünüm."

"Ben de, bebeğim." Alnını öpüp ona sarılırım, sonra Johnny boş elimi tutunca gülümserim. Bu iki küçük aşk benim için her şey demek.

John ve Brady odada volta atıyor, Joy ise karşımda oturmuş, çocuklarla ilgilendiğini endişeyle izliyor.

Sonunda dışarıda bir araba durduğunu duyuyorum ve Remington kapıyı açmak için yürüyor.

"Nerede o?" diye sorar annem. "Erin?"

"Herkes oturma odasında," diye Remington'ın cevapladığını duyarım.

"Ah, bebeğim," diyor annem ve yeniden gözyaşlarına boğuluyor. "Kızım."

"Anne." Beni ve Holly'yi kollarının arasına alır ve ben yine gözyaşlarına boğulurum. Son birkaç saatte yaşadığım tüm korku ve duygular bir anda yüzeye çıkar ve kendimi kontrol edemem.

Gözyaşlarım sonunda dinince, etrafa bakındım ve Holly ve Johnny dahil herkesin bana baktığını gördüm.

"Üzgünüm." Gözyaşlarımı silerek, incinmiş gözümü çok sert ovuşturunca nefesimi tutuyorum. "Ah, Chase, kayıt cihazını hazırla çünkü içimi dökmek üzereyim. Bekle, çocuklar burada olmalı mı?"

"Hey, siz ikiniz, ahıra gidip Lucky'yi bizi ata binmeye ikna edelim," diyor Millie.

"Ben kalmak istiyorum," diyor Johnny, başını sallayıp kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Sen ve Holly ile sonra konuşurum, hikayeyi anlatırım," diye söz veriyorum ve elimi saçlarının üzerinden geçiriyorum. "Söz veriyorum, anlatacağım. Ama şimdi yetişkinlere söylemem gerekiyor ve sen ve Holly gidip eğlenin, tamam mı? Seni seviyorum, dostum. Her şey yoluna girecek."

Johnny alt dudaklarını sıkılaştırır ve inatçı davranacak gibi görünür, ama küçük kız kardeşine bakar ve isteksizce başını sallar.

"Tamam. Hadi Holly."

Holly bana sıkıca sarılır, yanağımı öper ve sonra kardeşi ve Millie'nin yanına gider.

Ön kapının kapandığını duyunca derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum, bir yudum daha su içip başımı sallıyorum. "Tamam, Millie ile çalışıyordum..."

"BUGÜN BENİM DOĞUM GÜNÜM!" Holly, hala Sindirella pijamalarıyla yatak odama koşarak girer ve yatağımın üzerinde zıplarken bağırır. "Arkadaşlarım geliyor ve gerçek bir şatoda parti yapacağız!"

"Evet, biliyorum," diye gülerek cevap veriyorum, o da küçük kollarını boynuma dolayarak bana sarılır ve yatağıma kıvrılır. Olaydan bu yana geçen iki hafta boyunca, şimdi düşününce, çocuklar benim odamda, özellikle sabahları, benimle vakit geçirmekten giderek daha fazla hoşlanmaya başladılar. "Kaleyi ben sipariş ettim."

"Ailen ne zaman geliyor?" diye soruyor.

"Birkaç saat sonra." İki hafta önce buradaydılar ama Holly'nin partisini kaçırmayacaklarını açıkça belirtmişlerdi. "Parti başlamadan önce gelirler."

"İyi." Elini uzatıp yanağımı okşadı. "Erin?"

"Evet, canım."

"Sana anne diyebilmem için ne zaman uygun olur sence?"

Kalbim durur, boğazım tıkanır. Tanrım, bunu sandığımdan çok daha fazla istiyorum. Ona gülümserim ve güzel saçlarını yanağından çekip kenara atarım.

"Ah, tatlı kız. Sen benim için çok değerlisin. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Uh-huh."

"Belki biraz daha zamana ihtiyacımız vardır."

"Neredesiniz?" Johnny başını içeri sokup sırtarak koşar ve yatağa atlar. "Ne konuşuyorsunuz?"

"Ona anne demek istiyorum, ama o hayır dedi."

Johnny bana kaşlarını çatarak bakar ve ben başımı sallar. "Hayır demedim. Biraz daha zamana ihtiyacımız var dedim."

"Neden?" Johnny bilmek istiyor. "Sizi seviyoruz, siz de bizi seviyorsunuz, sorun ne?"

"Çünkü bu sadece bana bağlı değil," diye cevap verip burnuna hafifçe vuruyorum. "Ama ben de ikinizi seviyorum. Bu konuyu sonra konuşuruz, tamam mı? Bugün yapacak çok işimiz var."

"*Partim*," Holly de aynı fikirde ve kardeşine gülümsüyor. "Heyecanlı mısınız?"

"Pek değil," diyor omuz silkerek, ama gözlerinde heyecanı görebiliyorum. Neden abiler ve ablalar hep küçük kardeşlerine zorluk çıkarır ki?

"Erin, saçlarıma güzel balık kuyruğu örgüleri yapar mısınız?" diye sorar Holly.

"Tabii ki."

"Bu partiyi harika düzenledin," diyor Millie, kek ve dondurma masasına yanıma otururken. "Çocuklar çok eğleniyor. Yetişkinler bile. Kek çok lezzetliydi."

"İtiraf etmeliyim ki, ilk kez çocuk partisi düzenledim ve fena da yapmadım." Remington'un babamla yürüdüğünü görünce bakıp kaşlarımı çattım. "O ikisi ne konuşuyor?"

"Bilmiyorum," diyor Millie. "Yani biliyorsun."

Rem babamdan ayrılıp bize doğru gelirken Millie gülerek başını sallar. "Hayır, bilmiyorum."

“Harikasin,” diyor Remington yaklaşıp beni belimden sarıyor. “Holly'nin doğum günü için ona kendi atını aldığımızda bu kadar güldüğünü hiç hatırlamıyorum.”

"Doğruyu söylemek gerekirse," diye cevapladım, "atla hiçbir ilgim yoktu. Ama içimden bir ses, onların iyi arkadaş olacaklarını söylüyor."

"Çocuklar oynarken," diyor Rem, "ailemle biraz sohbet etmek ister misin?"

Millie gülümser ve başını sallar. "Yine başım belada mı?"

"Hayır." Rem gülerek yanağıma öpücük kondurur. "Hadi, görürsün."

Elimi tutar ve Millie de bize katılır, Rem'in ailesi ve kardeşlerinin toplandığı yere doğru yürürüz. Ailemin oturduğu yerde iki boş sandalye olduğunu fark ederim.

"Annem ve babam nereye gitti?"

"Çocuklarla oynuyorlar," diyor Joy davetkar bir gülümsemeye. "Remington bize otlakta bulunan eski ahırla ilgili fikrini anlattı. Aslında birkaç hafta önce de bahsetmişti, ama biz de bu konuyu konuşuyorduk."

"Oh, tamam. Hadimi aşmak istemedim," derken boş sandalyelerden birine oturuyorum. "Fikir Remington'la oradayken aklıma geldi ve ben de hemen üzerine atladım."

"Biz çok sevdik," diyor Millie. "Harika bir fikir."

"Gerçekten mi?" Şaşırarak kaşlarımı kaldırıp ailenin her bir üyesine bakıyorum. "Beğendiniz mi?"

"Bu dahice," diye onaylıyor Ryan. "Kârlı olacak ve aynı zamanda mülkün tarihini de koruyacak. Tek bir şartımız var."

"Neymiş?"

"Projeyi denetlemek sizin sorumluluğunuzda olacak." Remington elimi tutar. "Bu sizin vizyonunuz. Elbette hepimiz size yardımcı olacağız, ama bunun sizin projeniz olmasını istiyoruz. Ve inşaat tamamlanıp işler yoluna girdikten sonra, o şirketin CEO'su siz olacaksınız."

Şaşkınlık içinde ağzımı açıp kapatıyorum, ama ne söyleyeceğimi bilemediğim için sesim çıkmıyor.

"Tekrar söylüyorum, biz yardım edebiliriz," diye ekler Millie. "Ve sen de personel alacaksın."

"Ama benim buradaki tüm işim çocuklara bakmak." Remington'a kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Onlar tam zamanlı bir iş."

"İnşaatı biraz zaman alacak; peyzaj, sert peyzaj, her şey. Muhtemelen en az bir yıl, belki daha fazla. Çocuklar yılın çoğunda okulda, unuttun mu?" Bana gülümsüyor. "Sıkılmayacaksın, orası kesin."

"Bir düşün," der John nazikçe. "Hemen karar vermek zorunda değilsin. Biraz düşün."

"Burada sana yardım edecek bütün bir ailen olacak," Joy göz kırparak hatırlatıyor.

"Vay canına." Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. "Kabul ediyorum, çok eğlenceli bir proje gibi görünüyor. Çok isterim ama bu konuda hiç tecrübem yok. Bu işi yapan birçok akrabam var ve onlara danışabilirim ama bu benim rahatlık alanımın çok dışında."

"Konfor alanları saçmadır," diyor Brady gülümseyerek. "Bence deneyim kazanmak için atılmak ve öğrenmek gerekir."

"Dediğim gibi," diye ekledi John, "biraz düşün. Şimdi gidip o yeni atı görmek istiyorum."

Hepsi kalkıp çocuklarla oynamaya ya da atı görmeye giderler ve ben Remington'la baş başa kalırım.

"Bu kadar büyük bir proje için gerçekten istediğin kişi olduğumu bilmiyorum."

Sakin bir şekilde uzanıp saçımı kulağımın arkasına koyar. "Bence kendine daha fazla güvenmelisin. Ama yapmak istemiyorsan, sorun değil, zorlama."

"Kimi kandırıyorum? Yapmak istiyorum."

Bana gülümsüyor. "Öyle olacağını tahmin etmiştim."

"Uyan, doktor." Remington'un sesi kulağımda yumuşak ve seksi, beni şimdiye kadarki en zorlu ve en lezzetli uykumdan uyandırıyor. "Sana bir şey göstermem lazım."

"Zamanı geldi mi?"

"Erken ama sana bir şey göstermem lazım. Hadi."

Dün çok yorucu bir gündü. Bir çocuk partisi insanı bu kadar yorabilir mi? Bir hafta uyuyabilirim sanki.

"Tuvalete gidip dişlerimi fırçalamak için vaktim var mı?" diye soruyorum, saçlarımı yüzümden çekerek.

"Tabii ki," diyor ve yatağımdan uzaklaşıyor. "Mutfakta buluşalım."

"Ah, bir şey daha." O kol mesafesinden uzaklaşmadan gömleğini tutuyorum.
"Seni seviyorum."

Dudakları o muhteşem gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ben de seni seviyorum,
Doktor. Hadi.

Hadi gidelim. Bunu kaçırmak istemezsin."

Esniyorum ve işimi halletmek için banyoya giriyorum. Giyindikten sonra
Remington'u mutfakta buluyorum.

Bana bir kahve bardağı uzattı. "Bir yere mi
gidiyoruz?"

"Senden hiçbir şey saklayamıyorum," der ve göz kırparak elimi tutar. "Hadi.
Nereye gittiğimizi söylemeyeceğim. Sürpriz."

Söylemesine gerek yok. Dağ manzaralı özel bir yere gidiyoruz. Nasıl bildiğimi
bilmiyorum. Sadece biliyorum.

Ve yanılmıyorum.

Jeep'i durdurup dışarı çıkıyor, sonra aceleyle benim kapımı açıyor ve elimizde
kahvelerimizle, çimlerin üzerine serilmiş battaniyenin olduğu küçük bir yere
götürüyor beni.

"Bunu ne zaman buraya koydun?"

"Yaklaşık bir saat önce," diye cevaplar ve kahvesinden bir yudum alır. "Dün
gece uyuyamadım, bu yüzden sana güzel bir şey hazırlamak için dışarı çıktım."

"Neden uyuyamadın? Bir şey mi var? Dün o çılgın partiden sonra ben deli gibi
uyudum."

"Bir şey yok." Parmaklarımı öptü ve sonra battaniyenin üzerine oturduk,
birbirimize sarıldık. Kahvem çok lezzetliydi ve güneş dağların arkasından
yükselirken gökyüzü pembeye dönmeye başlamıştı. "Güneş doğmadan önce seninle
özel bir yerde baş başa vakit geçirmek istedim."

"Holly'nin partisi için ailenin gelmesine sevindim," diyor ve kahvesinden bir
yudum alıyor. "Seattle'dan sadece bir saatlik uçuş mesafesinde olmamız çok uygun.
Dün babanla konuştuğumda, torununun doğum günü partisini asla kaçırmayacağını
söyledi."

Sözleri kafamda yankılanmaya başlar ve bakışlarımı ona çeviririm. "Henüz
çok kahve içmedim, ama..."

"Seni seviyorum," diyor, sesi tamamen sakın. Bana bakarken muhteşem
gözleri mutluluk ve umutla dolu. "İlk görüşte aşka hiç inanmazdım, ama o kahve
dükkanında sana bir kez baktım ve anladım ki

o anda kalbimin çaldığını anladım. Neden her gün oraya gittiğimi sanıyorsun? Evde sade kahve içebilirim."

Dudaklarımı sıkıştırıp, her kelimesini içime çekmeye ve sorularla bozmamaya karar verdim.

"Daha önce evlendim, Erin." Diye iç çekerek saçlarımı kulağımın arkasına atıyor. "Bunda iyi olduğumu sanmıyorum. Çok hata yaptım ve bazen birlikte yaşaması zor bir insan olabilirim. Çocuklarıma sorabilirsin."

"Bunu pek ikna edici anlatmıyorsun."

Parmağıyla burnumun ucuna dokunup gülümser. "Zor bir adam olduğumu biliyorum. İki çocuğum ve çok zamanımı alan bir çiftliğim var. Ama burada seninle bir hayat kurmak istiyorum. Seninle evlenmek, evimi ve çocuklarımı seninle paylaşmak istiyorum."

Cebinden bir yüzük çıkarır ve bana uzatır. Basit bir tek taş pırlanta yüzük, ama en az üç karat olmalı.

"Vay canına." Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor ve duygularım beni boğuyor.

"Benimle evlenir misin, Erin Montgomery?"

Yüzüne ve gözlerine bakıyorum ve orada bana doğru yayılan sevgiyi görebiliyorum. Ve hiç şüphe duymadan, bu adamla evlenmek ve onun muhteşem çocuklarının annesi olmak istediğimi biliyorum. Onunla bu hayatı istiyorum.

"Tereddüt etmeden." Yüzüğü parmağıma takıp öptü. "Seni, çocukları ve burayı her şeyden çok seviyorum. Montana'ya geldiğimde çok kaybolmuştum. Ne istediğimi, hatta kim olduğumu bile bilmiyordum. Ama seni, Holly ve Johnny'yi buldum. Burası kesinlikle benim olmam gereken yer. Çocuklar bana anne demek için sabırsızlanıyor ve her istedikleri zaman kalbim eriyor. Onlar çok tatlı ve onları tüm kalbimle seviyorum. Sadece seninle birlikte oldukları için değil, kendileri oldukları için. Umarım anneleri benim onun yerine geçmemi onaylar."

Remington zorlukla yutkundu ve başını salladı. "Seni severdi, Doktor. Çocuklarımin sana deli olduğunu biliyorum, çünkü *bana* sürekli seni evlenmemizi söylemem için baskı yapıyorlar, böylece sonunda onların annesi olabilirsin."

"Yani, arkadaşlarının baskısına boyun eğdin?" Kıkırdarım ve o beni yumuşak ve yavaşça öperken inlerim.

Sonunda nefes almak için ayrıldığımızda, fısıldadı, "Dağlara bak."

Başımı çevirip nefesimi tutuyorum. Güneş zirvelerin arkasından yeni doğmaya başlarken gökyüzü kırmızı ve turuncu renklere bürünmüş.

"Bu gördüğüm en güzel şey."

"Kalbim durdu," diye onayladı ve ona baktığımda onun da bana baktığını gördüm.

"Yine bayılmak üzereyim."

"Bu sadece başlangıç, Doktor." Burnumu öper ve beni kendine doğru çeker, ve ben bunun Montana'nın vahşi doğasında geçecek inanılmaz bir hayatın sadece başlangıcı olduğunu bilirim.

SON

CHASE WILD

Ben, , 4 Temmuz'dan nefret ederim. Vatansever olmadığımdan değil, ama bir polis olarak, tüm haftayı insanların Şehir sınırları içinde havai fiŐek atmanın yasak olduğunu anlamadıkları için gelen rahatsız edici çağrılara cevap vermekle geçiriyorum.

Çocuklar da bu bayramda belaya bulaŐmayı severler, havai fiŐek çalarlar, iki içerler... bulabildikleri her türlü belaya bulaŐırlar.

Ve ben bunu çok iyi bilirim. Bir zamanlar *ben de* o çocuklardan biriydim.

Az önce, yazın geri kalanında evden çıkma cezası alacağına emin olduğum böyle bir gencin evinden çıkmıŐtım ki, başka bir ağrı geldi.

"Vahşi," dedim, merkeze cevap vererek.

"Dört--, Sixth Avenue'ye gelin. Soygun giriŐimi ihbarı var."

"Yoldayım, iki dakika var," diye cevap verip sireni aldım. O evi tanıyorum.

Summer Quinn orada yaşıyor.

Arabayı durdurup n kapıya koşarak zili aldım. Summer kapıyı açtığında mavi gözleri yaşlarla doluydu.

"Tanrım, Chase." Burnunu çekip gözyaşlarını sildi. "Biri evime girmeye çalıştı."

"Ne olduğunu anlat."

"Biri kapı kolunu oynattığını duydum." n kapıyı işaret ediyor. "Ben de silahımı alıp onlara bağırdım."

"Dur, *ne* yaptın?"

"Ben kurban değilim," der ve çenesini dikleŐtirir. Tanrım, mavi gözlerinde yaşlarla ve o kadar sert bakarken çok güzel. "Onları korkutup kaçırdım."

"n kapınızda kamera var mı?"

"Hayır." Yüzü yine buruŐur. "Sabah mutlaka taktıracağım. Muhtemelen çocuklardır, değil mi? Bitterroot Valley çok güvenli bir yer. Neredeyse beş yıldır burada yaşıyorum ve bu civarda hırsızlık olayı duymadım."

"Sık olmaz," diye onu teselli ederim. "Ve evet, muhtemelen çocuklardır."

Emin değilim, ama onu daha da korkutmanın bir anlamı yok.

"Bu gece burada kalabilir misin? Parmak izlerine bakıp dışarıyı kontrol ederim, ama kamera olmadan ne yapabilirim bilmiyorum."

Summer zorlukla yutkundu ve başını salladı. "Bu gece bir arkadaşımda kalabilirim."

Neredeyse benim evimde kalabileceğini söyleyecektim, ama kendimi tuttum. "Merak etme," diye onu sakinleştiriyorum. "Her şey yoluna girecek."

"Eminim." Omzuna hafifçe vuruyorum ve o benim dokunamayacağım kadar geri çekiliyor. Bu, onu kimin incittiğini merak etmeme ve o adamın suratına yumruk atmak istememe neden oluyor. "Sen eşyalarını topla, ben parmak izlerini alayım."

"Teşekkürler." Yine burnunu çekiyor ve başka bir şey söylemek istiyor gibi görünüyor, ama sonra fikrini değiştiriyor. "Teşekkürler."

Bana cesur bir gülümseme gösterip eşyalarını toplamak için arkasını döndü.

Summer'ı anlamaya kararlıyım. Çünkü kız kardeşime ne kadar inkar etsem de, ona karşı bir çekim *hissediyorum* ve onunla birlikte olma isteğinden kurtulamıyorum.

Summer Quinn karşı konulmaz.

Kimin onun evine girmeyi isteyeceğini bilmiyorum, ama bu işin aslını astarını öğreneceğim. Onu ve Bitterroot Valley'i güvende tutmaya kararlıyım.

SON

The Wilds of Montana serisinin bir sonraki bölümünü kaçırmayın! Chasing Wild hakkında tüm bilgileri burada bulabilirsiniz:

<https://www.kristenprobyauthor.com/chasing-wild>

Sayfayı çevirin ve The Wilds of Montana, Merry & Wild'ın köken hikayesinin önlizlemesini okuyun. Bu kısa roman John ve Joy'un hikayesi! Buradan ÜCRETSİZ olarak indirebilirsiniz:

<https://www.kristenprobyauthor.com/merry-wild>

MERRY AND WILD ÖN İZLEME

JOHN

"Sadece sana acıyorum diye bu işe katılıyorum." Küçük kız kardeşime bakıyorum ve Prince'in kamyonumun radyosunda kırmızı Corvette hakkında şarkı söylerken onun dizlerinde ellerini ovuşturduğunu görüyorum. "Ve bu yollarda araba kullanmanı istemediğim için."

"Ben Montana'da doğup büyüdüm," diyor Melissa, gözlerini devirerek. "Biraz karla başa çıkabilirim."

"Ailemdeki kadınlara ben bakarım," diye hatırlatıyorum ve o bana bakıyor.

"Dostum, 1986'dayız, 50'ler değil. Bana bakmana gerek yok." Ama sonra yumuşar ve koluma hafifçe vurur. "Ama manevi desteğin için teşekkür ederim. Neden bu kadar telaşlandığımı bilmiyorum. Sadece itfaiye binasında bir Noel partisi. İlk kez gitmiyorum ki."

"Çünkü *o da* muhtemelen orada olacak ve sen onu görmek istemiyorsun. Geçen hafta ondan ayrıldın."

Melissa hala lisede ve yaklaşık bir yıldır Pete adında biriyle çıkıyor. İlişkileri o kadar ciddiydi ki, *geçen* Noel'i ailenin çiftliğinde geçirdi. Ama yaptıklarından sonra, bu yıl davet edilmeyeceğini söylemek mümkün.

Ya da hiçbir yıl.

"Orada *olup olmadığı* umurumda değil," diye ısrar ediyor ve çenesini dikleştiriyor. "Küçük beyaz kıcımlı öpebilir. O iğrenç bir adam."

"Tamam. Kendra orada olacak, değil mi?"

"O benim en iyi arkadaşım. Tabii ki orada olacak."

"O zaman güvendesin. Eğer bir şey yaparsa, onu vururum ve cesedini asla bulamazlar."

Bu sözler onu güldürdü ve kasabaya girdik. Çiftliğimiz, Montana eyaletinin batısındaki Rocky Dağları'nın eteklerinde yer alan küçük bir kayak kasabası olan Bitterroot Valley'in şehir sınırlarından yaklaşık on beş dakika uzaklıkta. Ailemiz Wild River Çiftliği'ni yüz yıldır sahipleniyor ve yüz yıl daha sahiplenmeye niyetliyiz.

En azından.

Melissa liseden mezun olmak üzere olduğu için babam emekli olmak üzere. O ailenin en küçüğü ve babam işletmeyi bana devretmeye hazır.

En büyük ve tek Wild oğlu.

Hem çok heyecanlıyım hem de çok korkuyorum.

"Park yeri kalmadı," diye mırıldanıyor Melissa, ben park yerine girerken. "Kar yüzünden park etmek zor."

"İnsanlar kesinlikle iyi park etmiyor," diye katılıyorum ve sıranın sonunda bir yer buluyorum. "Bekle. Sana yardım edeyim. Bot giymeliydin."

"Tatil elbisesi giymişken *bot* giymem," diyor bu gece beşinci kez, ben kamyonetten inip karla kaplı yere kayan elini tutmak için etrafından dolaşırken. "Gördün mü? Bir şey yok."

"Kıçını kıracaksın."

"Kırılmayacağım," diyor gülerek ve ilk adımında neredeyse kayıyor. "Vay canına!"

"Bana tutun, lanet olsun." Kolumu sıkıca tutarak onu salonun kapalı girişine götürdüm, orada bırakıp ayakkabılarındaki ıslak karları silkeledi. "Tamam, geldik. Artık beni bebek gibi davranmayı bırak. Bazen senden on yaş küçük olmak berbat bir şey."

"Sızlanmayı kes," dedim ve kapıyı ona açtım. Dans etmek ve diğer gençlerle kaynaşmak için arkadaşlarını aramak üzere fırladı.

Şimdi de eve gitmeye karar vermesini beklemem gerekiyor. Burada neredeyse herkesi tanıdığım ve ben de biraz sosyalleşebileceğim için bu çok da önemli değil. Ama fırtına yaklaşıyor ve çiftliğe dönüp hayvanları kontrol etmek ve en kötü anlara hazır olup olmadıklarını görmek istiyorum.

"John Wild?"

Sese dönüp liseden hatırladığım bir yüze gülümsedim, ama adını hatırlayamadım. "Judy?"

"Joy," diye düzeltiyor. "Uzun zaman oldu."

"*Uzun* zaman oldu," diye onaylayarak başımı salladım ve elinde tuttuğu punçu aldım. "Teşekkürler. Liseden sonra taşındığını sanıyordum?"

"Evet." Madonna giyinmekten bahsetmeye başlayınca omuzlarını silkiyor ve ayağıyla yere vuruyor. "Ama geri döndüm. Komik çünkü şehirli bir kız olmak istediğimi sanıyordum"

, ama şehir sandığım kadar güzel değilmış. Bir süre eğlenceliydi ve ziyaret etmeyi seviyorum, ama kalbim Montana'da."

Başımı sallıyorum ve Joy'un basit yeşil elbisesinin, topuklu ayakkabılarının ve bir tarafına toka ile tutturulmuş koyu renk saçlarının ona ne kadar yakıştığını fark edemiyorum. Yeşil gözleri mutlu ve cilveli, ve her şey yavaş yavaş aklıma gelmeye başlıyor.

Evet, Joy gençken de hep güzeldi. Ama şimdi, kesinlikle çok güzel.

"Eve döndüğüne sevindim," diyorum ve kadehimi onun kadehine çarpıyorum. "Hâlâ çiftlikte misin?" diye soruyor rahat bir şekilde.

"Evet. Orada doğdum ve muhtemelen orada öleceğim. Ama bu kötü bir şey değil. Sen bu aralar ne yapıyorsun?"

"Muhasebeciyim," diyor. "Bitterroot Pediatrics'te. O da fena değil, aslında. Doktorları seviyorum."

"Doc Simpson hala orada mı?"

"Evet, yaklaşık yüz yaşında."

Onunla birlikte gülüyorum ve Joy'un önemli parmağında yüzük olmadığını fark ediyorum. "Kocan yok mu?"

"Hayır, bekârim. Ya sen? Hâlâ Sandy ile misin?"

"Hayır." Lise sevgilimi düşünerek başımı salladım. "Aslında mezuniyetten kısa bir süre sonra ayrıldık."

"Demek sen de bekarsın."

Ben başımı salladım ve Joy'un gülümsemesi yayıldı. "Bu çok uygun, çünkü sana bir itirafta bulunacağım."

"Ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum." Odanın diğer ucundaki bir arkadaşıma el sallayıp Joy'a tüm dikkatimi veriyorum. "Anlat bakalım."

"Altıncı sınıftan beri sana aşıkım."

BÜLTEN KAYDI

Bu hikayeyi yazarken çok eğlendim, umarım siz de okumaktan keyif almışsınızdır! Yeni kitap haberleri için haber bültenime mutlaka abone olun! Size sadece haberlerle dolu e-postalar göndereceğime söz veriyorum, spam yok. Buradan abone olabilirsiniz:

<https://mailchi.mp/kristenproby.com/newsletter-sign-up> ____

KRISTEN PROBY'NİN DİĞER ESERLERİ:

Kristen Proby'nin Diğer Kitapları

Seattle'da Bekar Serisi

The Secret - Vaughn & Olivia

The Scandal - Gray & Stella

The Score - Ike & Sophie

The Setup - Keaton & Sidney

The Stand-In - Drew & London

Serinin tamamını buradan inceleyin:

<https://www.kristenprobyauthor.com/single-in-seattle>

Seattle'da Benimle Serisi

Come Away With Me - Luke & Natalie Under The

Mistletoe With Me - Isaac & Stacy Fight With Me

- Nate & Jules

Benimle Oynayın - Will & Meg

Benimle Rock Yapın - Leo &

Sam

Benimle Güvende - Caleb &

Brynna Benimle Bağlı - Matt &

Nic

Benimle Nefes Al - Mark &

Meredith Benimle Sonsuza Kadar -

Dominic & Alecia Benimle Kal -

Wyatt & Amelia

Benimle Keyif Al - Shawn & Lexi

Benimle Aşık Ol - Jace & Joy

Benimle Dans Et - Levi & Starla

Bana Aitsin - Archer & Elena

Benimle Hayal Et - Kane & Anastasia

Benimle Hayal Et - Shawn & Lexi

Benimle Kaç - Keegan & Isabella
Benimle Flört Et - Hunter & Maeve
Benimle Bir Şans Ver - Cameron & Maggie

Serinin tamamını buradan izleyebilirsiniz:
<https://www.kristenprobyauthor.com/with-me-in-seattle>

Huckleberry Bay Serisi

Deniz Feneri Yolu
Fernhill Yolu Şapel
Virajı

Büyük Gökyüzü Evreni

Büyük Gökyüzünün

Altında Aşk

Cara'yı Sevmek
Lauren'ı Baştan
Çıkarmak Jillian'a
Aşık Olmak
Grace'i Kurtarmak

Büyük Gökyüzü

Büyüleyici Hannah
Jenna'yı Öpmek
Willa'yı Beklemek
Fallon'la Uçmak

Büyük Gökyüzü

Kraliyet Büyüleyici
Sebastian Liam'ı Baştan
Çıkarmak Callum'u
Alay Etmek

Büyük Gökyüzünün Kahramanları

Onur Cesaret
Barınak

Büyük Gökyüzü evreninin tamamını buradan keşfedin:

<https://www.kristenprobyauthor.com/under-the-big-sky>

Bayou Büyüsü

Gölgeler Büyü
Serendipity

Serinin tamamını buradan inceleyin:

<https://www.kristenprobyauthor.com/bayou-magic>

Kanlı Ay Laneti Serisi

Hallows End
Cauldrons Call
Salems Song

Romantik Manhattan Serisi

Sonuna
Kadar
Sonunda

Serinin tamamını buradan inceleyin:

<https://www.kristenprobyauthor.com/romancing-manhattan>

Boudreaux Serisi

Kolay Aşk
Kolay Cazibe
Kolay Melodi
Kolay
Öpücükler
Kolay Büyü
Kolay Şans
Kolay Geceler

Serinin tamamını buradan inceleyin:
<https://www.kristenprobyauthor.com/boudreaux>

Fusion Serisi

Beni Dinle
Yakınımda
Benim İçin
Kızlar
Bizim
Güzelliğimiz
Seni Tadına
Vur

Serinin tamamını buradan inceleyin: <https://www.kristenprobyauthor.com/fusion>

1001 Karanlık Gecedten

Seninle Kolay
Kolay Kalıcı Hiç
Çekinmeden
Brooke'u Baştan
Çıkarmak Benimle
Hayret Et Benimle
Parla
Benimle Değiş The
Scramble Cherry
Lane

Kristen Proby'nin Crossover Koleksiyonu

Fallon ile Uçmak, Bir Big Sky Romanı

Wicked Force: A Wicked Horse Vegas/Big Sky Novella
Sawyer Bennett

Tüm Yıldızlar Düşüyor: Rachel Van Dyken'ın Seaside
Pictures/Big Sky Novella

Hold On: Bir Oyun/Big Sky Novella,
Samantha Young

Worth Fighting For: Bir Savaşçı Dövüş Kulübü/Big Sky Novella,
Laura Kaye

Çılgın Kusurlu Aşk: Dirty Dicks/Big Sky Novella, K.L.
Grayson

Sen Olmadan Hiçbir Şey: Sonsuza Kadar Senin/Big Sky
Novella Monica Murphy

Crossover Koleksiyonunun tamamını buradan inceleyin:

<https://www.kristenprobyauthor.com/kristen-proby-crossover-collection>

YAZAR HAKKINDA

Kristen Proby, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'da en çok satan yazarlarından biri olup, yetmişin üzerinde kitabı yayınlanmıştır. 2012 yılında ilk kitabıyla çıkış yapan yazar, aileler ve arkadaşlar hakkında yazdığı baharatlı ve baş döndürücü aşk hikayeleriyle hayranlarını büyülemiştir. Ayrıca paranormal aşk romanları da yazan yazar,

okurken ışıkları açık tutmanızı önerir.

Yazma işi olmadığı zamanlarda Kristen, kocası ve evcil hayvanlarıyla vakit geçirmekten, bisiklete binmekten, nakış yaparak dinlenmekten, resim yapmaya çalışmaktan ve tabii ki Montana'nın dağlarındaki güzel evinin tadını çıkarmaktan hoşlanıyor.

İçinde

[Kapak](#)
[Başlık](#)
[Sayfası](#)
[İçindekiler](#)
[Başlık](#)
[sayfası](#)
[Telif](#)
[Hakkı](#)
[Önsöz](#)
[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25 Son](#)
[Merry and Wild Önizleme](#)
[Bültenine Kaydol](#) -

[Kristen Proby'nin diğerkitapları: Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

